

Đoạt Đích

Contents

Đoạt Đích	1
1. Chương 1: Thanh Xuyên Quý Thái Phi	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	60
18. Chương 18: Thiếu	63
19. Chương 19: Thiếu	64

Đoạt Đích

Giới thiệu

Editor – Beta – Ebook: Lengken_Sophie Nội dung: nữ phụ, hệ thống, nữ cường, Thanh triều. Nhân vật chính: Tô Tuyết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-dich>

1. Chương 1: Thanh Xuyên Quý Thái Phi

Edit: Lengken_Sophie

Tô Tuyết Vân từ trong giấc ngủ tỉnh lại, chỉ cảm thấy tức ngực hụt hơi, đầu đau muốn nứt, tiếng nước nổ bên tai càng khiến nàng phiền càng phiền, cứ nhiên có người dám quấy nhiễu nàng như thế, bọn hạ nhân đều chết sạch sao?!

“Làm càn!” Kịch liệt đau đớn khiến nàng không kịp nghĩ nhiều, nhú mảy thấp mắng một tiếng. Hai chữ ngắn ngủi lại lộ ra một cổ uy nghiêm, trong phòng nháy mắt lặng im xuống. Tô Tuyết Vân vừa dãn lỏng mảy, ngay sau đó, lại bị thiếu niên làm cho huyết thái dương nhảy đột đột.

“Ngạch nương! Ngạch nương ngài tỉnh? Ngài cảm giác thế nào?” Thiếu niên bước đi đến bên giường khẩn trương hỏi.

Mà cô gái vốn ghé vào bên giường nức nở thì lại nức nở tiếp, “Ngạch nương, đều là con sai, là Ô Vân Châu không tốt, nhưng là..... Nhưng con thật chưa làm gì, ngạch nương ngài trăm ngàn không thể có chuyện, nếu ngài gặp chuyện không may, con đây, con.....”

Tô Tuyết Vân nghe được giọng nói xa lạ gọi nàng là ngạch nương, lập tức phát giác không đúng, nghĩ lại thì ra là đối địa phương. Nàng cố nén đau đầu chậm rãi mở mắt ra, thấy trước mắt là đỉnh màn cổ đại lạ mắt, xa hoa, lại nhìn đến một thiếu niên búi tóc kiểu Thanh triều, mím chặt môi không nói lời gì nữa, nhú mảy nhắm mắt từ trong trí nhớ tìm ra thân phận của bản thân.

Thiếu niên thấy thế nhanh chóng cầm tay nàng vội la lên: “Ngạch nương? Ngài thấy thế nào? Người tới, nhanh đi gọi thái y, một đám không có mắt, chậm trễ bệnh tình của ngạch nương, ta đề các người hỏi tội!”

Trên người Tô Tuyết Vân phi thường khó chịu, thầm nghĩ lập tức tiêu hao bọn họ, sau khi biết thân phận của bản thân không xem xét ký ức liền mở mắt, bởi vì thân phận này không cần ký ức của nguyên chủ, nàng đều biết hết rồi. Nhìn thấy thiếu niên mặt đầy giận dữ, nàng nhú chặt mi trầm giọng trách mắng: “Bác Quả Nhĩ, phu thê các người ở trong phòng ta cãi nhau là muốn trực tiếp tức chết ta sao?”

Thiếu niên kinh ngạc nhìn nàng, “Ngạch..... Ngạch nương, con không có.....”

“Không có?” Ánh mắt lợi hại của Tô Tuyết Vân đảo qua hắn, nhìn về phía Ô Vân Châu bên giường, “Ta còn không chết đâu, người khóc tang cho ai! Cút ra đi!”

Ô Vân Châu bị nàng nhìn co quắp một cái, nước mắt lại rơi không ngừng, quỳ trên mặt đất khóc lê hoa đá vũ, “Ngạch nương.....”

Tô Tuyết Vân thấy thiếu niên còn muốn mở miệng, lạnh lùng nhìn hắn, “Thái y chưa nói qua ta cần tĩnh dưỡng sao? Ta liền là bị phúc tấn tốt của người làm cho không cách nào nghỉ ngơi, người bây giờ còn muốn cho ả ta tiếp tục ở trong này khóc tang? Người thật đúng là nhi tử hiếu thuận, còn không ra đi?!”

Bác Quả Nhĩ chưa từng bị ngạch nương mắng như vậy, há miệng không biết nên nói cái gì, nhìn đến Ô Vân Châu còn đang khóc sụt sùi mà mảy Tô Tuyết Vân càng nhú càng chặt, hắn cũng không kịp thỉnh tội với Tô Tuyết Vân, kéo Ô Vân Châu lên, cũng nhanh bước đi ra phía ngoài, “Ngạch nương bớt giận, nhi tử tối nay lại đến xem ngài.”

“Bác Quả Nhĩ người buông ta ra, người làm đau ta.” Ô Vân Châu nhú mi lôi kéo Bác Quả Nhĩ, đối với chuyện hắn thô lỗ rất là chán ghét.

Bác Quả Nhĩ ra cửa phòng bỏ nàng ta ra, trong mắt ứa ra lửa, “Đau? Người có đau ngạch nường ta sao? Cả ngày liền biết khóc, người — ta liền không nên khiến người tới gặp ngạch nường, thỉnh tội cái gì? Thỉnh tội không thỉnh đến, ngược lại đem ngạch nường tức giận! Ta xem người vẫn là về trong viện của người chờ, người cũng đừng tưởng ra đi, chuyện của người ta còn không cùng người tính, đợi ngạch nường khỏe lại, chúng ta lại tính toán rõ ràng!”

“Người! Người muốn tù cầm ta? Người dựa vào cái gì?” Ô Vân Châu vừa sợ vừa tức, không thể tin tưởng Bác Quả Nhĩ.

Bác Quả Nhĩ nhìn chằm chằm nàng ta, vẻ mặt vụn vụn trong một cái chớp mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi cả giận nói: “Tù cầm? Cái này gọi là tù cầm? Ha, con dâu nhà ai làm mẹ chồng tức giận đến bị bệnh không chịu phạt, ta chỉ sai người trở về phòng lại không phạt người quỳ Phật đường người ủy khuất cái gì? Người không phải là muốn chạy ra bên ngoài sao? Người muốn đi gặp ai? Hừ, ta nói cho người, chỉ cần ta sống một ngày, người liền là phúc tấn của ta, sau này người ai cũng đừng tưởng thấy! Dẫn nàng đi!”

Ô Vân Châu bị dáng vẻ ngoan lệ của hắc dọa ngây người, cả người phát run nói không ra lời, trực tiếp bị hai ma ma khỏe mạnh kéo mang đi. Bác Quả Nhĩ ngửa đầu từ từ nhắm hai mắt, hít sâu một hơi ép lửa giận xuống, hai tay ở sau lưng nắm chặt, cho dù đầu ngón tay cứa qua lòng bàn tay cũng không thả lỏng nửa phần. Đồn đãi của thê tử cùng huynh trưởng truyền bay đầy trời, cơn tức này hắc thể nào cũng nuốt không xuống!

Trong viện nô tài quỳ một loạt, thở mạnh cũng không dám, trong phòng càng là triệt để im lặng. Tô Tuyết Vân phát phát tay mệnh mọi người lui ra, nằm ở trên giường cẩn thận xem xét ký ức nguyên chủ. Nàng đã xuyên việt vài lần, mỗi lần đến thế giới mới đều sẽ đau đầu muốn nứt để tiếp thu ký ức, nghe nói xuyên qua đủ mười lần thì trạng thái này sẽ biến mất, cũng không biết là thật hay không, nhưng mỗi lần nối tiếp quả thật không đau giống như ban đầu, nàng chỉ có thể tận lực mỗi một kiếp sống lâu một chút, đừng làm cho loại đau đầu này quá thường xuyên, không thì nàng sợ bản thân chịu đựng không được, đau đớn kia thật sự giống như muốn vỡ ra.

Tô Tuyết Vân nhắm mắt nhú mày, mồ hôi trên trán chảy ra theo tóc mai trượt xuống ở trên gối đầu, hai tay nàng nắm chặt chặn gần non nửa canh giờ, đau đầu rồi cuộc chậm rãi giảm bớt, tiếp thu toàn bộ ký ức nguyên chủ. Đồng thời nàng cũng biết rõ oán hận của pháo hôi ở thế giới này — pháo hôi Bác Nhĩ Tế Cát Đặc · Na Mộc Chung, con dâu Ô Vân Châu cùng Thuận Trị thông gian, Thuận Trị cưỡng đoạt em dâu, vũ nhục Bác Quả Nhĩ, mà Hiếu Trang càng độc ác, trực tiếp giết chết Bác Quả Nhĩ nói hắc làm việc bất lợi sợ tội tự sát, lại thừa dịp khi Na Mộc Chung bị bệnh vì con chết phá tan thế lực của Na Mộc Chung, tù cầm nàng mười mấy năm thẳng đến chết đi.

Oán hận trong lòng Na Mộc Chung một năm lại một năm nữa gia tăng, sau khi chết, oán khí quần thân không cách nào đầu thai, nhiệm vụ của Tô Tuyết Vân liền là hóa giải oán khí của Na Mộc Chung, giúp nàng trọng nhập luân hồi, cho nên, mới có thể tại khi bị kịch chưa phát sinh, thay thế thân phận Na Mộc Chung để hoàn thành chấp niệm của nàng. Mà chấp niệm của Na Mộc Chung liền là bảo vệ nhi tử bình an hỉ nhạc, khiến Hiếu Trang, Thuận Trị, Ô Vân Châu không chết tử tế được!

Tô Tuyết Vân từng hỏi qua thần tiên làm cô xuyên qua, vì cái gì không để nguyên chủ trọng sinh? Bản thân báo thù không là càng thống khoái sao? Lúc ấy vị thần tiên *hạc phát đồng nhan (tóc trắng như lông hạc, mặt hồng tựa trẻ con)* kia ý vị thâm trường vuốt râu, chỉ nói một mình nàng quần so với vô số người tiện hơn, mà vạn nhất nguyên chủ trọng sinh vẫn không thể báo thù chẳng phải là muốn lại trọng sinh?

Vậy xảy ra nhiều ngoài ý muốn nữa thì sao? Mà nàng là người phúc trạch thâm hậu có khí vận tốt, cho nên đáng giá tín nhiệm, tuyệt sẽ không thất thủ. Thần tiên không có nói nhiều, Tô Tuyết Vân cũng không tính toán đi tìm tòi nghiên cứu thâm ý của thần tiên, nàng đã chết là sự thật, có thể lấy phương thức này sống lại đối với nàng mà nói có lợi vô tệ.

Là một cô nhi, chìm nổi trong giới giải trí mười mấy năm liền trở thành ảnh hậu quốc tế, ưu điểm lớn nhất của nàng liền là có tự mình hiểu lấy có thể nhận rõ hiện thực, cho nên nàng không bất cứ dị nghị gì iếp nhận vị lão thần tiên kia an bài, dụng tâm hóa giải oán khí của một đám pháo hôi. Theo góc độ của nàng, sắm vai người khác là công việc đơn giản nhất, cũng là công việc mà nàng nhiệt tình yêu thương, cho nên xuyên qua thế giới đầu tiên nàng liền có thể thích ứng ngay, mà đến hiện tại, có mấy đời lịch duyệt làm trụ cột, nàng đã đem diễn cùng tính cách tự thân hòa thành một thể, vô luận thay thế thân phận gì cũng sẽ không mất đi bản thân. Nếu có một ngày trở lại thế giới nguyên bản của cô, cô nghĩ, toàn giới giải trí không người có thể sánh vai với cô.

Lần lượt xuyên qua sinh hoạt, cô chẳng những không cảm thấy mệt, ngược lại cảm giác thoải mái tự tại, như cá gặp nước, so với sinh hoạt nguyên bản của cô phần khích vô số lần.

Tô Tuyết Vân chậm rãi phun ra một hơi, đau đầu biến mất, tâm tình khó chịu cũng bình tĩnh trở lại, về phần trên người không thích hợp chỉ là bệnh nhẹ, uống chút dược liền có thể khỏe lại, không cần lo lắng. Bất quá hiện tại tóc cùng áo trong đều bị mồ hôi tẩm ướt rất không thoải mái, nàng nghĩ nghĩ, giơ giọng gọi người chuẩn bị nước ấm tắm rửa. Vài thị nữ im lặng lại nhanh chóng chuẩn bị xong nước ấm, lúc này thị nữ Ô Lan bên người Na Mộc Chung bưng thuốc đi đến, “Chủ tử, thuốc đã nấu xong, ngài thừa dịp nóng uống đi.”

Tô Tuyết Vân gật nhẹ, không biến sắc cầm chén thuốc uống một hơi cạn sạch, Ô Lan nhanh chóng đưa lên một đĩa mơ nhỏ. Tô Tuyết Vân ngậm một quả, trong miệng mùi vị chua xót dần dần tản đi, nàng đưa tay khoát lên trên cổ tay Ô Lan chậm rãi đi tới nhĩ phòng, thuận miệng hỏi: “Áp a áp ứng làm cái gì?”

Ô Lan cúi đầu chần chờ, nhẹ giọng nói: “Chủ tử, bồi lặc gia vẫn đứng ở bên ngoài, ngài xem.....”

Tô Tuyết Vân trầm mặt, “Để nó đứng! Càng lớn càng ngu ngốc, đem một ả không thủ nữ tác trở thành bảo vật, còn khiến nàng chạy đến ta này tới nháo, quả thực hoang đường!”

Ô Lan khuyên nhủ: “Có lẽ cái kia là loạn truyền, bồi lặc gia cũng là sợ oan uổng phúc tấn, mới vừa rồi khi nô tài trở về nghe nói bồi lặc gia đã cấm túc phúc tấn, có thể thấy được là sợ chọc ngài tức giận, chủ tử chớ vì thế tức hồng thân thể.”

“Hừ, loạn truyền? Nhiều phúc tấn vào cung như thế, như thế nào liền không nhắc lên người khác? Người xem xem tính tình nàng kia gió thổi qua gục, ta vừa mở miệng nàng ta đã khóc lên, tại trong lòng Bác Quả Nhĩ ta -ngạch nương này sợ là đã thành bà mẹ chồng ác độc.” Tô Tuyết Vân trong mắt chợt lóe một mặt trào phúng, “Nàng ta muốn vào cung, ta sẽ thanh toán nàng ta, ta ngược muốn nhìn nàng ta có mệnh thắng trên vân tiêu hay không.”

Ô Lan nghe ra chủ tử đã có chủ ý, liền không khuyên cái gì nữa, đỡ nàng vào thùng tắm tay chân rón rén hầu hạ nàng tắm rửa. Tô Tuyết Vân kiếp trước sớm có thói quen hầu hạ như vậy, về mặt cũng chưa biến

một chút. Nàng ngâm mình trong nước ấm cẩn thận hồi tưởng một lần toàn bộ mọi chuyện phát sinh từ khi tỉnh lại đến bây giờ, xác định bản thân không một tia một hào bại lộ mới nhẹ nhàng thở ra, đồng thời ở trong lòng lại cảnh cáo chính mình phải thời khắc cẩn thận. Kiếp trước thân phận nàng xuyên qua là hoàng hậu sắp bị phế bỏ, trước lúc rời đi đã lên làm thái hậu, cho nên bị người nhiều nghĩ ngợi mới có thể tức giận, may mắn thân phận kiếp này không sai biệt quá nhiều, nàng trong phủ này vẫn là địa vị tối cao, không thì hôm nay khi nàng mở miệng kia một khắc liền lòi. Xem ra về sau vô luận lúc nào đều phải thấy rõ hoàn cảnh xung quanh lại mở miệng mới ổn thỏa.

Nghĩ đến tình huống trước mắt, khóe môi Tô Tuyết Vân hơi hơi cong lên, kiếp trước là nàng lần đầu tiên tiếp xúc hậu cung, khó tránh khỏi ăn rất nhiều mệt, nói là từng bước kinh tâm cũng không đủ, nhưng có kinh nghiệm cùng nhĩ tử đoạt đích, nhiệm vụ kiếp này liền có vẻ đơn giản hơn nhiều. Thuận Trị kia táo bạo, dễ nổi giận còn thích tìm chết căn bản không cần để vào mắt, nàng chỉ cần đối phó Hiếu Trang, Na Mộc Chung liền có thể thuận lợi đi đầu thai. Có lẽ, đuổi Hiếu Trang và Thuận Trị ra khỏi Tử Cấm thành sẽ càng có ý tứ?

“Ô Lan, vừa rồi ta đột nhiên nghe Bác Quả Nhĩ mời thái y?” Mặc kệ làm cái gì, thân thể phải dưỡng tốt đã, sau khi Tô Tuyết Vân tắm rửa xong mặc vào tắm y thoải mái mềm mại, một lần nữa nằm về trên giường, gối mềm đệm chăn đều đã đổi qua, mười phần nhẹ nhàng khoan khoái.

“Thái y đã đến, đang tại thiên đình uống trà.” Ô Lan lên tiếng, lại cười nói: “Bối lạc gia nhưng khăn trương ngài, sợ thân thể ngài không thoải mái, vẫn chờ ở bên ngoài, nô tài khuyên ngài ấy đi thiên đình nghỉ ngơi một chút đều không đi, rất hiếu thuận.”

Tô Tuyết Vân vẫn là vẻ mặt thản nhiên, lại không lạnh ý như lúc trước, ngữ khí cũng hòa hoãn rất nhiều, “Kêu nó trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay cũng đã trễ, ta xem qua thái y liền muốn nghỉ ngơi, ngày mai lại cùng nó nói chuyện. Người đi gọi thái y tiến vào.”

“Vâng, chủ tử.” Ô Lan thấy Tô Tuyết Vân không lại tức giận Bác Quả Nhĩ, trong lòng vui vẻ, bước nhanh lui ra ngoài an ủi Bác Quả Nhĩ.

Bác Quả Nhĩ năm nay người lắm tuổi, tuy rằng là bị Na Mộc Chung cưng chiều lớn lên, nhưng cũng là thật lòng hiếu thuận với ngạch nương Na Mộc Chung, chỉ là muốn bảo trụ mạng của hắn trước hết đem hắn bài chính, không thì sớm muộn gì vẫn bị hủy ở trên người Ô Văn Châu, nàng cũng nên từ từ mấu chốt thành một nghiêm mấu. Thái y rất nhanh vào cửa, cách màn cẩn thận bắt mạch cho Tô Tuyết Vân, một lát sau giãn mày ra, khom người ôm quyền mười phần cung kính bẩm: “Khởi bẩm quý thái phi nương nương, nương nương trước kia khó thở công tâm, tích tụ khó tiêu mới có thể hôn mê bất tỉnh, như nay buồn bã đã tán, chỉ cần dùng thuốc dưỡng thân hai ngày liền khỏi hẳn.”

“Ừ, vất vả Từ thái y. Bất quá, bản cung thấy thân thể không tốt, sợ là muốn dưỡng thêm chút thời gian.”

Trong màn truyền ra giọng nói lãnh đạm, Từ thái y ở lâu trung thâm cung, nhạy mắt lĩnh hội ý này. Ông ta gục đầu xuống cực kỳ tự nhiên nói tiếp: “Nương nương nói đúng, như nay đã vào đông, thân thể phải cẩn thận dưỡng mới sẽ không lưu lại mầm bệnh, vi thần liền mở liều thuốc ôn bổ, bổ khí ích máu, liên tục uống bảy ngày tới mười ngày.”

“Ừ.” Tô Tuyết Vân thản nhiên lên tiếng, Từ thái y liền khom người rời khỏi phòng, nói chuyện cùng người thông minh rất thoải mái, thời gian dưỡng bệnh từ hai ngày biến thành mười ngày, mấy ngày nay nàng có thể làm quen thật tốt thân phận trước mắt.

Về phần Đồng Ngạc thị Ô Vân Châu, hừ, tuy rằng bên ngoài chỉ là truyền chút tin lời đồn, nhưng Tô Tuyết Vân biết được sau này phát triển, lúc này Thuận Trị đang cãi nhau muốn tiếp Đồng Ngạc thị tiến cung, nếu không phải có Hiếu Trang đề nặng, đã sớm làm cho người trong thiên hạ chế giễu! Nhưng Hiếu Trang không hạ ác tâm với Thuận Trị được, không ra một tháng liền sẽ ra tay tính kế Bác Quả Nhĩ. Tô Tuyết Vân nhắm mắt, bên môi cong lên độ cong rất nhỏ, tại trước khi Hiếu Trang ra tay, nàng cần phải đưa cho bọn họ một phần đại lễ mới được.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Lengkeng_Sophie

Na Mộc Chung tuy không trở thành thái hậu, nhưng năm đó cũng là đại quý phi trong cung, sở dụng gì đó so cùng Hiếu Trang cũng không kém gì, mười phần thoải mái. Tô Tuyết Vân hết đau đầu, lại uống hết thuốc thái y cho mở, một giấc ngủ thẳng tới hừng đông, cảm giác thân thể sảng khoái không ít, lại dùng chút canh bồi bổ liền không có việc gì. Bất quá nàng cố ý khiến thái y kéo dài thời gian ốm đau, nhưng là có chuyện phải làm.

Cho dù là ảnh hậu thiên tài, muốn hoàn mỹ sắm vai một nhân vật trước đó cũng phải tiến hành nghiên cứu khắc sâu. Tô Tuyết Vân vừa xuyên việt qua, mặc dù có ký ức nguyên chủ, nhưng nàng phản ứng một ít theo bản năng vẫn là sẽ dựa theo yêu thích của bản thân, như vậy không được, liền tính thân phận của nàng không ai dám dị nghị, nàng cũng không thể không có đạo đức nghề nghiệp như vậy. Làm là một chuyện sở thích là một chuyện, diễn đã dung nhập đến trong xương tủy của nàng, nếu trong thế giới này bị bại lộ một cái gì đó, ngay cả bản thân nàng cũng không qua được.

Buổi sáng Tô Tuyết Vân vừa ngủ dậy, đơn giản dùng vài đồ ăn dễ tiêu hoá liền gọi người mở cửa sổ ra, nằm ở trên tháp* đặt bên cửa sổ nghỉ ngơi.

Tháp quý phi- ghế nằm có chỗ dựa

Ô Lan cầm chăn mỏng cẩn thận đắp cho nàng, lo lắng khuyên nhủ: “Chủ tử, thân thể ngài vừa khỏe được một chút, nằm gió như vậy sợ sẽ bị lạnh, không bằng nô tài gọi người đem tháp chuyển đến bên trong đi, lại chắn bình phong được không?”

Tô Tuyết Vân cười phẩy phẩy tay, “Người nha, cũng đừng bận tâm, bản thân ta tự mình biết, ở đây hóng gió còn có thể thoải mái chút, nếu chắn tới chắn lui nhất định cảm thấy phiền. Lại nói hôm nay thời tiết tốt, ấm áp, người cũng không phải không biết, ta không kiên nhẫn nhất là huân hương kia.”

Ô Lan bất đắc dĩ, không huân hương phòng đầy mùi thuốc, này cũng không biện pháp. Thấy chủ tử đã đóng mắt, nàng liền không lại khuyên tiếp, phất tay mệnh người dư thừa lui ra, bản thân tay chân rón rén đem mấy đĩa mơ, điểm tâm đặt ở nơi Tô Tuyết Vân đưa tay liền có thể lấy được, sau đó cầm châm tuyền ngồi ở trên tú don thêu khăn giết thời gian, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem chủ tử.

ghế tú don

Tô Tuyết Vân mặt ngoài nhìn là tại nhắm mắt dưỡng thần, trên thực tế nàng đang một lần lại một lần ôn tập toàn bộ ký ức nguyên chủ, không bỏ sót bất cứ một chỗ nào. Có lẽ là nguyên nhân linh hồn xuyên việt vài lần càng ngày càng cường đại, ký ức của nàng cũng càng ngày càng tốt, mấy chuyện bình thường chỉ cần

xem qua ba lần liền nhớ kỹ hoàn toàn, xem qua năm lần có thể đọc lâu lâu. Vì không xảy ra sai, nhớ rõ kỹ ức nguyên chủ trở thành chuyện nàng phải làm đầu tiên mỗi lần xuyên qua.

Đồng thời nàng cũng đang tìm chỗ khác nhau giữa bản thân và nguyên chủ, nàng sẽ giữ lại thủ đoạn cùng tính cách của bản thân, nhưng tính cách quan trọng cùng đặc thù của nguyên chủ lại không thể tùy ý thay đổi. Tỷ như hoàng hậu kiếp trước mẫn cảm với tơ lụa, mỗi khi tới kinh nguyệt liền đau bụng khó nhin, lại mười phần chán ghét mùi vị hải sản, chút đặc thù này đều là không thể tùy ý sửa đổi, bằng không liền làm cho người khác nghi hoặc. Bất cứ thay đổi đều cần lý do không có chỗ hở, liền bởi vì nàng chuyên nghiệp cùng nghiêm túc như vậy, vài lần trước xuyên qua chưa từng có bất luận kẻ nào phát hiện nàng là người ngoài tới, ngay cả thị nữ hàng năm hầu hạ bên người cũng chưa nhận thấy được dị thường. Nàng hi vọng điểm này có thể vĩnh viễn kéo dài tiếp tục.

Na Mộc Chung đến từ Mông Cổ, thích thịt dê, sữa dê, càng thích rượu mạnh, Trung Nguyên rất nhiều đồ ăn đều vị nhạt, cảm thấy nhạt nhẽo không đủ vị. điểm này cùng với hoàng hậu ưu nhã đoan trang kiếp trước hoàn toàn tương phản, nhất là Na Mộc Chung không biết thi từ ca phú gì cả, đặc biệt yêu thích cười ngựa bắn tên, vài chuyện này đều là thứ nàng phải cẩn thận ghi tạc trong lòng, nếu một ngày kia bật thốt lên làm ra một bài thơ, vậy thật sẽ làm mọi người kinh ngạc rơi cằm.

Thói quen thay đổi không phải là chuyện một sớm một chiều, Tô Tuyết Vân nằm hơn một canh giờ, liền chậm rãi mở mắt ra cầm sữa dê đã hâm nóng trên bàn uống mấy ngụm, tính toán đứng dậy hoạt động gân cốt. Trước kia xuyên qua một lần hiệp nữ giang hồ, tuy rằng không phải là thế giới võ công lợi hại gì, nhưng cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ là không thành vấn đề. Nàng là kẻ quý trọng sinh mệnh, có biện pháp trường thọ tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Ô Lan tiến lên đỡ nàng đứng dậy, tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, bồi lặc gia dùng qua bữa sáng liền đến thỉnh an, nô tài không dám quấy rầy ngài nghỉ ngơi, muốn khuyên bồi lặc gia đi về trước, ai ngờ bồi lặc gia quật cường nhất định muốn ở bên ngoài đợi. Thời tiết này có tốt cũng là đầu mùa đông, nô tài thật sợ làm cho bồi lặc gia bị cảm lạnh.”

Tô Tuyết Vân buồn cười lắc đầu, “Người liền giúp nó nói chuyện, ta là ngách nường của hần, nơi nào sẽ thật cùng hần trí khí! Chỉ là chuyện lần này khiến trong lòng ta tràn ngập phiền muộn, không phải là vì Đồng Ngạc thị, mà phải là vì Bác Quả Nhĩ. mấy chuyện xấu xa của Đồng Ngạc thị kia người sáng suốt đều rõ ràng nội tình, nhưng Bác Quả Nhĩ chẳng những không xử trí ả, còn tin vào hoa ngôn xảo ngữ của ả kia đưa ả đến trước giường ta tranh cãi âm ỉ. Hần a liền là không muốn tin tưởng, trong lòng còn ôm hi vọng với Đồng Ngạc thị, bị người khóc hai tiếng liền mềm lòng, thật sự hồ đồ.”

Ô Lan cầm quần áo cho Tô Tuyết Vân đổi, cười nói: “Bồi lặc gia tuổi tác còn nhỏ, lại không gặp được qua này chút chuyện, khó tránh khỏi nhất thời tưởng không ra. Chủ tử hảo sinh cùng bồi lặc gia nói nói, bồi lặc gia khẳng định sẽ nghe, hôm qua ngài khí lên, bồi lặc gia không phải lập tức đem phúc tấn cấm túc? Có thể thấy được tại bồi lặc gia trong lòng coi trọng nhất còn là chủ tử ngài.”

Tô Tuyết Vân vỗ nàng một cái, nở nụ cười, “Người rất biết nói chuyện! Bác Quả Nhĩ hiếu thuận không giả, hồ đồ cũng không giả, đến cùng là ta lúc trước quá mức sùng nịch dung túng hần, mới dưỡng thành cá tính như vậy. Như hiện nay Đại Ngọc Nhi cùng Phúc Lâm đều nhìn chăm chăm phủ bồi lặc chúng ta, một đám không tốt đẹp gì, Bác Quả Nhĩ nếu tiếp tục như vậy, sợ là một ngày nào đó ta sẽ không hộ hần nổi nữa, ta phải ngẫm lại biện pháp, khiến hần mau hiểu chuyện một chút.”

Ô Lan nghe vậy vẻ mặt liền nghiêm túc, “Chủ tử nói đúng, nếu có chút chuyện gì nô tài có thể làm, nô tài nhất định dùng hết toàn lực.”

“Không nghiêm trọng như thế, người đi gọi Bác Quả Nhĩ vào đi, để hần suy nghĩ lâu như thế chắc đầu óc hần cũng thanh tỉnh, nhớ kỹ đi làm chút thức ăn Bác Quả Nhĩ thích ăn tới.” Tô Tuyết Vân phân phó một tiếng rồi ngồi trên ghế mềm, trong lòng tính toán dạy dỗ nhi tử như thế nào.

Ô Lan lập tức ra đi mời Bác Quả Nhĩ vào phòng, còn không quên thay chủ tử nói vài lời hay, “Chủ tử trong đầu chính nhớ thương bồi lặc gia, nếu không, chủ tử vừa tỉnh lại nghe nói ngài tới, liền mệnh nô tài đi phòng bếp làm chút đồ ăn bồi lặc gia yêu thích, liền sợ ngài chưa ăn sáng.”

Trên mặt Bác Quả Nhĩ lộ ra nụ cười, bước nhanh vào bên trong, “Thật? Ngạch nương không giận ta liền tốt, ta còn sợ ngạch nương hôm nay cũng không chịu thấy ta!”

“Như thế nào sẽ? Bối lạc gia nhưng là vận mệnh của chủ tử, chủ tử luôn mong bối lạc gia tốt,” Ô Lan tự tay đánh mảnh cho Bác Quả Nhĩ, khom người nói, “Nô tài liền đi phòng bếp làm một ít thức ăn tối, bối lạc gia bồi chủ tử ngồi một lát.”

Bác Quả Nhĩ gật gật đầu liền vào cửa, nhìn đến Tô Tuyết Vân vẻ mặt thần nhiên ngồi ở chỗ kia, cười, “Nhi tử thỉnh an ngạch nương! Ngạch nương khỏe hơn chưa?”

Tô Tuyết Vân trừng mắt nhìn một cái, “Không có con chọc giận ta, thân thể ta liền tốt! Đứng lên đi, sáng sớm ở bên ngoài chờ cái gì? Có lạnh lắm không?”

Bác Quả Nhĩ vừa thấy ngạch nương quan tâm bản thân, tâm tình lập tức tốt, cười hì hì ngồi vào bên cạnh Tô Tuyết Vân, vỗ vỗ lồng ngực, “Nhi tử nhưng là phải làm Ba Đồ Lỗ*, nào có dễ dàng đông lạnh như thế! Ngược lại là ngạch nương sắc mặt nhìn không tốt lắm, vẫn nên mời thái y lại đến xem xem đi.”

*Ba Đồ Lỗ (tiếng Mãn Châu: Baturu.png, phiên âm: Baturu, chữ Hán:) là một danh hiệu vinh dự của người Mãn Châu vào thời nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc. Ba Đồ Lỗ là danh hiệu dành cho những tướng lĩnh và những binh sĩ chiến đấu dũng cảm, can trường và thiện chiến trong chiến trường hay trong những trận đánh, các cuộc đọ sức.

Trong tiếng Mãn Châu, Ba Đồ Lỗ có nghĩa là Dũng sĩ hay Dũng sĩ Mãn Châu/Nữ Chân hay Dũng sĩ của Bát Kỳ (Mãn Kỳ dũng sĩ) dùng để chỉ về những chiến binh dũng cảm. Ba Đồ Lỗ bắt nguồn từ tiếng Mông Cổ là Bạt Đô (Batu hay Ba atur) cũng có nghĩa tương tự là Dũng sĩ. Đây là sự ảnh hưởng văn hóa tương đồng giữa hai dân tộc du mục ở phía bắc Trung Quốc. Batu hay Baturu có phát âm tương đồng với Babur/babr/Bābur (hay Ba-lưa (), tiếng Mông Cổ có nghĩa là Hổ.

Vào lúc bắt đầu của triều đại nhà Thanh, chỉ có người Mãn Châu và người Mông Cổ mới được đặt cách có đủ điều kiện để nhận danh hiệu Ba Đồ Lỗ. Trong giai đoạn cai trị của Hoàng Đế Gia Khánh tức hơn 100 năm sau khi triều đại của người Mãn Châu được thành lập trên lãnh địa Trung Quốc, các nhà Vương giả Mãn Châu mới bắt đầu công nhận danh hiệu này cho một số binh sĩ có nguồn gốc là người Hán. Kể từ khi giai đoạn hoàng đế Hàm Phong những người không tham gia chiến trận hay những người nước ngoài (như trong đội quân đánh thuê Thường Thắng quân) cũng bắt đầu có cơ hội để triều đình xem xét công nhận danh hiệu Ba Đồ Lỗ.

Tô Tuyết Vân lắc đầu, “Hôm qua Từ thái y đã mở được, dưỡng thêm mấy ngày liền tốt, không cần lại tìm thái y tối, miễn cho bên ngoài cho là ta bệnh rất nặng, lại muốn loạn truyền.” Sắc mặt nàng tốt thật sự, chỉ là vì khiến cho Bác Quả Nhĩ ký ức khắc sâu, phủ thêm phần, may mắn khối thân thể này mới hơn ba mươi tuổi, làn da bảo dưỡng bóng loáng nhẵn nhụi, phủ thêm phần cũng nhìn không ra.

Nghe được lời đồn bên ngoài, Bác Quả Nhĩ liền đen mặt, xoay qua buồn bực ngậm miệng, cho thấy là không muốn nói tới. Tô Tuyết Vân buông mắt xuống, lấy khăn ra, nháy mắt sau đó liền nghẹn ngào lên tiếng, nước mắt như nước chảy làm ướt khăn lụa, “Ta vất vả nuôi lớn nhi tử lại bị nói thành rùa đen rút đầu, này là xé tim ta đây! tiện nhân kia làm ra chuyện gièm pha này còn muốn lừa bịp con ta, sợ là liền chờ Hoàng Thượng muốn ghét bỏ phủ bối lạc chúng ta, ả sẽ đẩy chúng ta vào hố lửa a, độc phụ rắn rết, sớm biết hôm nay, ta lúc trước tình nguyện chết cũng sẽ không cho ả vào phủ tai họa con.....”

“Ngạch nương –” Bác Quả Nhĩ bị dọa, vội vàng đứng dậy muốn an ủi Tô Tuyết Vân, hấn lớn như vậy nhưng chưa từng thấy ngạch nương khóc thành như vậy. Nếu nói nước mắt của Ô Vân Châu khiến hấn thương tiếc, vậy nước mắt của ngạch nương liền khiến hấn rung động, lại nhìn đến sắc mặt ngạch nương tái nhợt, không khỏi áy náy, chân tay luống cuống, “Ngạch nương ngài đừng khóc, đều là con sai, con không nên cười Đồng Ngạc thị, khiến phủ bối lạc thành trò cười trong kinh thành, đều là con hại ngạch nương thương tâm như vậy, con.....”

Tô Tuyết Vân lấy khăn chấm khóe mắt, dư quang lại từ khe hở lưu ý ngôn hành (lời nói + hành động) của Bác Quả Nhĩ, thấy hấn thật sự sốt ruột cảm thấy mười phần vừa lòng. Nguyên chủ quả nhiên không uống công yêu thương nhi tử này, không phải là hạng người bất trị, như vậy nhiệm vụ của nàng là muốn bảo vệ Bác Quả Nhĩ an toàn liền dễ dàng rất nhiều. Đợi khóc không sai kém lắm, Tô Tuyết Vân mới lôi kéo Bác

Quả Nhĩ ngồi xuống, vỗ tay hân, tức giận nói: “Con ta đừng tự trách, con còn nhỏ, nhận thức người không rõ cũng có thể hiểu được, đều do ngạch nương lúc trước không có điều tra rõ, lúc này mới xảy ra chuyện như vậy. Từ lúc nghe được lời đồn, trong lòng ta phẫn nộ, sai người cẩn thận đi thăm dò hỏi hành động của Đồng Ngạc thị, mới biết ả lúc trước lại cùng Nhạc Nhạc là sư huynh muội, sớm chiều ở chung học tranh chữ kia, cũng không biết bọn họ có hay không.....”

“Ngạch nương người nói cái gì? Nàng còn cùng Nhạc Nhạc không minh bạch?” Bác Quả Nhĩ trừng lớn mắt, chưa từng nghĩ qua thế tử nhu nhược làm người ta thương tiếc như vậy cứ nhiên cho hân đội nón xanh, nếu Đồng Ngạc thị giờ phút này ở trước mắt hân, hân chắc chắn bóp chết tươi tiện nhân nói dối hết lần này đến lần khác kia!

Tô Tuyết Vân lắc đầu thở dài, “Chuyện Nhạc Nhạc chung quy thời gian lâu, ngạch nương cũng không biết bọn họ đến cùng có cái gì hay không, chỉ là người ta phải đi ở Đồng Ngạc phủ phát hiện mấy bức họa tượng, làm bậy ả, ả họa rõ ràng liền là Hoàng Thượng! Đồng Ngạc thị tâm lớn, tại trước tuyển tú liền muốn tiến cung phụng dưỡng Hoàng Thượng, ai ngờ bị con nhảy ra trước mặt Hoàng Thượng đòi ả, trực tiếp định ra danh phận. Có lẽ ả liền là trong lòng oán con phá hỏng chuyện tốt của ả, mới làm ra gièm pha câu dẫn đại bá như vậy. Bác Quả Nhĩ, thật khổ thân con.”

“Phanh!” Bác Quả Nhĩ hung hăng đập bàn, trên trán gân xanh ứa ra, ánh mắt cũng tức giận đến đỏ bừng, hai tay nắm chặt quyền đầu, thở hổn hển một lát, hoắc mắt đứng dậy chạy ra cửa.

Về mặt Tô Tuyết Vân nhặt xuống, lấy tấm khăn lau khô nước mắt. Lời nàng hôm nay nói tương đương đâm một dao vào ngực Bác Quả Nhĩ, nhưng lời này sớm muộn gì cũng phải nói, không hạ thuốc nặng liền chém không đứt tơ tình của Bác Quả Nhĩ với Đồng Ngạc thị. Hiếu Trang và Thuận Trị như hổ rình mồi, nàng không có thời gian chậm rãi đi thay đổi suy nghĩ của Bác Quả Nhĩ. Huống chi trong hoàng thất chưa bao giờ có đứa bé được che chở, nàng muốn Bác Quả Nhĩ đội trời đạp đất, trở thành người đàn ông chân chính!

Ô Lan mang theo vài thị nữ bưng khay đi vào, mặt mang nghi hoặc nói: “Chủ tử cùng bồi lạc gia cãi nhau? Nô tài thấy bồi lạc gia nổi giận dùng dùng đi.”

Tô Tuyết Vân lắc đầu, đứng dậy vuốt nếp uốn trên vạt áo, vịn tay Ô Lan đi ra ngoài, “Hân là đi tìm Đồng Ngạc thị chất vấn chân tướng lời đồn, đi thôi, chúng ta cũng qua xem xem, đừng làm cho Bác Quả Nhĩ tức hổng thân thể.”

3. Chương 3

Edit: Lengheng_Sophie

Lúc Tô Tuyết Vân đến, đám nô tài đều ở trong sân quỳ, mơ hồ có thể nghe được phòng trong có tiếng đồ sứ vỡ vụn, cùng với tiếng mắng phần nộ của Bác Quả Nhĩ và tiếng nức nở nhu nhược của Đồng Ngạc thị. Nàng dừng chân, trong lòng có chút kinh ngạc, chẳng qua chậm một lát so với Bác Quả Nhĩ mà thôi, như thế nào liền nháo lên?

Đoán không được đơn giản liền không đoán, nàng khiến ánh mắt với Ô Lan, Ô Lan lập tức hiểu ý tiến lên một bước, hỏi tiểu thái giám bên người Bác Quả Nhĩ: “Tiểu Quý Tử, xảy ra chuyện gì? Người như thế nào không ở trước mặt bồi lặc gia hầu hạ? Nếu bồi lặc gia bị thương thì làm sao được?”

Tiểu Quý Tử vẫn sốt ruột đuổi cổ nhìn vào trong phòng, không chú ý người tới phía sau, vừa nghe thấy giọng nói Ô Lan thì hoảng sợ, xoay người nhìn thấy Tô Tuyết Vân vội vàng quỳ xuống, dập đầu hành lễ với Tô Tuyết Vân, “Nô tài khấu kiến quý thái phi nương nương, quý thái phi nương nương vạn phúc kim an!”

Tô Tuyết Vân lúc trước cũng từng đóng phim cung đấu Thanh triều, đối với chút lễ nghi này coi như quen thuộc, thản nhiên ừ một tiếng, bắt chước vẻ mặt nguyên chủ Na Mộc Chung hơi mang cao ngạo, “Đứng lên đi, bên trong là sao thế này?”

Tiểu Quý Tử *sâu mi khổ kiếm (mặt mày buồn khổ)* đứng lên, khom người trả lời: “Bẩm quý thái phi nương nương, bồi lặc gia mới vừa vọt vào trong phòng phúc tấn, dường như rất tức giận, lúc ấy phúc tấn đang trong thư phòng nhàn nhã vẽ tranh, dáng vẻ rất vui vẻ, bồi lặc gia thấy càng tức giận, đuổi tất cả tụi nô tài đều đi ra ngoài, phát giận một trận rất lớn. Nô tài nghe thấy tiếng động không đúng, lúc này gấp rút lại không có biện pháp, may mắn quý thái phi nương nương đến đây.”

Tô Tuyết Vân nghĩ rằng Bác Quả Nhĩ khẳng định không phải là thấy Đồng Ngạc thị nhàn nhã vui vẻ mới nổi giận, xem ra là nội dung bức tranh kia có vấn đề. Con mắt nàng chuyển chuyển, nên sẽ không..... Là vẽ Thuận Trị sao? Tô Tuyết Vân tâm tình lập tức sung sướng, Đồng Ngạc thị này cũng quá phối hợp, ngủ gà ngủ gật liền cho đưa gối đầu, ầm ĩ này cho làm một chút tình cảm còn sót lại của Bác Quả Nhĩ cũng sạch trơn!

Tô Tuyết Vân cố gắng không chế khoe miệng muốn cong lên, đi vào cửa. Bác Quả Nhĩ vừa đập mọi thứ trong thư phòng, Đồng Ngạc thị tránh xa ở một góc, trên mặt mang lệ tràn đầy kinh sợ. Lần này Bác Quả Nhĩ trong lòng lại không có nửa phần thương tiếc, chỉ có tràn đầy chán ghét, tiến lên liền muốn đoạt bức họa trong tay Đồng Ngạc thị.

Đồng Ngạc thị hét lên một tiếng, hai tay gắt gao bắt bức họa, ngoài mạnh trong yếu hô: “Bác Quả Nhĩ người làm cái gì? Đây là chỗ của ta, người không có quyền làm hư đồ của ta, người buông tay!”

Bác Quả Nhĩ mở trừng hai mắt, nộ khí tận trời, “Người không thủ nữ tắc, ai đưa cho người lá gan phản bội ta?!” Nói xong hắn dùng lực kéo một phát, bức họa xé từ giữa thành hai, hắn phát tiết cầm nửa bức họa trong tay xé tan thành từng mảnh.

Đồng Ngạc thị trơ mắt nhìn vụn giấy bay lả tả, đánh mạnh về phía Bác Quả Nhĩ, “Người trả lại ta bức họa! Trả lại cho ta, đồ thô bỉ mãng phu!”

Trong lòng Tô Tuyết Vân nộ khí mãnh liệt trào ra, như là muốn tiến lên bóp chết Ô Vân Châu, nàng nhắm mi lại yên lặng bình ổn cảm xúc đột nhiên bốc lên. Đây là cảm xúc của nguyên chủ Na Mộc Chung, nàng tuy rằng thay thế thân phận pháo hôi, nhưng trong thân thể trừ giữ lại ký ức nguyên chủ cũng sẽ còn sót lại chút cảm xúc. Giống như cảm xúc đặc biệt yêu thích cùng oán hận này ngẫu nhiên sẽ phập phồng tương đối rõ rệt, may mà có thể khống chế, sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn, nhưng giờ phút này nàng hoàn toàn cảm nhận được sự phẫn nộ của người mẹ khi đối mặt với chuyện này.

Liên tính không có cảm xúc của nguyên chủ, nàng cũng không thể hiểu não đường về của Đồng Ngạc thị, Ô Vân Châu hồng hạnh ra tường còn bị bắt quả tang đang trộm vẽ hình gian phu, cư nhiên có thể đúng lý hợp tình như vậy, đến cùng dung khí này đến từ đâu? Ô Vân Châu vừa đâm vừa đá trên người Bác Quả Nhĩ, ngay sau đó liền bị Bác Quả Nhĩ cho quăng xuống đất, Bác Quả Nhĩ một chân đá vào bụng ả, gầm lên: “Liên tính là thô bỉ mắng phu, ta cũng là trượng phu của người! Khiến người sống người liền sống, khiến người chết người thì phải chết! Nói! Người là lúc nào cùng hắc có gian tình?”

Ô Vân Châu kêu thảm thiết một tiếng, toàn thân cuộn mình thành một cục, có thể thấy được là bị đá rất nặng. Bác Quả Nhĩ còn muốn động thủ, Tô Tuyết Vân nhanh chóng lên tiếng gọi lại hắn, “Bác Quả Nhĩ, được rồi, con cũng không thể đánh chết ả. Nam tử hán đại trượng phu, cú đâm không là dùng trên người phụ nữ.”

Bác Quả Nhĩ rất nghe lời nói của ngạch nương, nghe nàng vừa nói liền hít sâu một hơi không lại động thủ, chỉ tức giận nói: “Ngạch nương nói không sai, Đồng Ngạc thị quả nhiên đang vẽ người kia, lúc trước là con ngu xuẩn, ả nói không thích ta vào thư phòng ta liền không vào, coi ả như bảo bối, ai biết ả lại tại trong phủ ta quang minh chính đại nhớ kẻ khác!”

Trước kia Tô Tuyết Vân nói với Bác Quả Nhĩ như thế vì chém đứt tình cảm của hắn dành cho Ô Vân Châu, nàng cũng chưa nghĩ đến sẽ thuận lợi như vậy, này được cho là niềm vui ngoài ý muốn. Nàng đi lên trước vỗ vỗ bả vai Bác Quả Nhĩ, an ủi nói: “Con ngoan, đừng tức giận, sai không phải là con, con tức giận phát bệnh chỉ sẽ làm kẻ tiểu nhân kia cao hứng mà thôi. Bất quá chỉ là mấy thứ nhỏ nhặt, không đáng con phải tức giận. Về phần ả.....” Tô Tuyết Vân quay đầu nhìn về phía Ô Vân Châu, vẻ mặt vốn đang ôn hòa nháy mắt biến lạnh, tầm mắt như dao gọt chém trên người Ô Vân Châu, “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tuy rằng ta không thích con động thủ với phụ nữ, nhưng quy củ không thể phế. Ô Lan, tại bộ lạc của chúng ta, thứ đàn bà lăng lơ ong bướm là trừng phạt như thế nào?”

Ô Lan phúc phúc thân, giọng nói rõ ràng truyền vào trong tai Ô Vân Châu, “Quất roi xử phạt, biếm thành nô lệ đề tiện nhất.”

“Lấy mã tiên của bản cung tới.” Tô Tuyết Vân phân phó một tiếng tìm ghế dựa ngồi xuống đợi, cho dù sắc mặt tái nhợt cũng ngăn không được cả người phát ra sát khí, hiển nhiên là muốn tự mình tra tấn.

Ô Vân Châu bắt đầu sợ hãi run rẩy, che bụng không ngừng lắc đầu, “Các người làm sao dám? Các người không thể như thế đối với ta, Phúc Lâm sẽ không bỏ qua các người!” Nàng ta đã biết giả vờ đáng thương với Bác Quả Nhĩ cũng vô dụng, nếu xé rách mặt, dứt khoát đem Hoàng Thượng chuyển ra, nàng ta cũng không tin một tiểu bối lạc như Bác Quả Nhĩ dám chống lại Hoàng Thượng!

Tô Tuyết Vân giữ chặt Bác Quả Nhĩ muốn tiến lên, cười nhạt một tiếng, “Phúc Lâm? Bản cung giáo huấn con cháu mình liên quan gì tới hắn? Chẳng lẽ Hoàng đế dám đảm đương thừa nhận với người trong thiên

hạ rằng thông dâm cùng em dâu? Lại nói..... Người xác định còn có thể sống nhìn thấy hần sao?”

“Người! Người dám!” Ô Vân Châu nao núng thối lui đến góc tường, vẻ mặt bối rối, “Chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, Phúc Lâm mới sẽ không sợ người trong thiên hạ, ngài ấy là Hoàng đế, ai dám nói ngài ấy không đúng? Ta nói cho các người, Phúc Lâm nói muốn tiếp ta tiến cung, ngài ấy sẽ phong ta làm phi, các người không thể đứng đến ta, không thì hần tuyệt đối sẽ không tha cho các người.”

“Ha,” Bác Quả Nhĩ cười lạnh một tiếng, “Người coi Thái Hậu nương nương là bài trí? Người muốn tiến cung liền tiến cung? Người đời này đừng vọng tưởng phi tử gì hết, bằng không, sợ là còn chưa bước vào cửa cung liền chết không nơi táng thân! Cái gì lưỡng tình tương duyệt? Căn bản chính là người tham mộ hư vinh, ta thật sự là mắt bị mù mới có thể cảm thấy người tốt.”

Tô Tuyết Vân vỗ vỗ tay hần, thấy Ô Lan bê khay tiến vào, liền lạnh lùng đứng dậy cầm mã tiên nguyên chủ thích nhất đặt trên khay, “ba” một tiếng vung trên mặt đất.

Tiếng mã tiên vang ở trong phòng có vẻ đặc biệt vang dội, mảnh sứ nhỏ trên đất bay tứ tung, đủ thấy lực đạo như thế nào. Ô Vân Châu sợ tới mức run run, phía sau lưng gắt gao nép vào tường, mắt thấy Tô Tuyết Vân liền muốn tiến lên, đột nhiên hét lớn lên một tiếng, đứng lên liền muốn chạy.

Tô Tuyết Vân khẽ nhúc nhích cổ tay, một roi vút ra, hung hăng đánh vào trên đùi Ô Vân Châu, Ô Vân Châu ăn đau ngã sấp xuống đất, Tô Tuyết Vân lại quất một roi ở trên lưng Ô Vân Châu, từ vai trái tới tận sau eo phía bên phải, Tô Tuyết Vân dám khẳng định, lực đạo roi này đủ lưu lại vết sẹo thật sâu! Thứ đàn bà lăng lơ ong bướm dựa vào cái gì? Dựa vào khuôn mặt cùng da thịt câu dẫn người, không biết đợi đến khi Ô Vân Châu biến dạng sau, Thuận Trị còn sẽ kiên trì cái gọi là tình yêu thật sự hay không! Nàng rất hiếu kỳ.

Phòng trong tràn ngập tiếng kêu thảm thiết của Ô Vân Châu, nô tài trong viện một đám cúi gục đầu, hần không thể biến thành kẻ điếc, ở hoàng gia, nô tài biết được bí mật không sống lâu, bọn họ sao lại xui xẻo như thế, lại nghe được phúc tấn bị đánh!

Trong lòng Tô Tuyết Vân đang từng bước làm theo kế hoạch hóa giải thù hận của Na Mộc Chung, hiện tại vừa mới bắt đầu, tự nhiên không thể đánh tàn Ô Vân. Cho nên nàng chỉ rút mấy roi sẽ giả bộ kiệt lực quơ quơ, Bác Quả Nhĩ vội vàng đỡ lấy nàng, toàn bộ tức giận hóa thành lo lắng, “Ngạch nương, người không chuyện chứ? Đều là con không tốt, thân thể ngài còn chưa khỏe còn phải bận tâm vì con. Ngạch nương, loại tiện nhân này không đáng người chịu vất vả, chúng ta trở về đi, mời Từ thái y đến xem xem cho người.”

Tô Tuyết Vân thuận thể đem mã tiên giao cho Ô Lan, trên khuôn mặt lập tức hiện ra mấy phần tiêu tụy, này là thành quả khổ luyện mười năm khi nàng chìm nổi trong giới giải trí. Đỡ tay Bác Quả Nhĩ thở hỗn hển thở, nàng lắc đầu nói: “Nghỉ ngơi một lát liền tốt, không có việc gì.” Nàng nhìn Ô Vân Châu, hừ lạnh một tiếng, “Trông coi ả thật kỹ, ta không hi vọng có bất cứ tin tức truyền ra.”

“Vâng, chủ tử yên tâm.” Ô Lan lập tức thưa vâng, khom người lui xuống đi an bài.

Tô Tuyết Vân mang theo Bác Quả Nhĩ trở lại viện của mình, nhìn Bác Quả Nhĩ trầm mặc không nói, nàng

cũng không vội. Bác Quả Nhĩ là thiếu niên mười lăm tuổi, mối tình đầu khó tránh khỏi coi trọng chút, nhưng nơi này là cổ đại, dần ông từ khi sinh ra liền được giáo dục tam thê tứ thiếp, lại coi trọng cũng chỉ có như thế. So với tình yêu nam nữ thì kiến công lập nghiệp càng có thể hấp dẫn hẳn hơn, đạo thật thương thật chém giết mới là thứ hẳn khao khát.

Tô Tuyết Vân chậm rì rì uống trà nóng, vừa rồi nàng cũng không giả vờ tất cả, thân thể này vốn bị bệnh, dùng thuốc cũng phải vài ngày mới khỏe chút, nàng lại tự tay quăng mấy roi, thật mệt không ít.

Ngoài cửa sổ vốn dĩ trời quang mây tạnh không biết tại sao bắt đầu có tuyết rơi, Tô Tuyết Vân nhìn thấy liền đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đưa tay tiếp vài mảnh bông tuyết, khóe miệng không khỏi lộ ra một chút ý cười. Nàng từ nhỏ liền thích tuyết, dưới trời tuyết làm người tuyết, thật giống như có người đang ở cùng với nàng, có thể tận tình kể ra phiền não cùng bí mật dưới đáy lòng, không cần lễ loi một người tịch mịch, cho nên sau khi lớn lên nàng lấy tên tuyết cho mình, ngắm tuyết nhiều năm như vậy cũng không chán ghét.

Bác Quả Nhĩ đi đến bên người nàng cũng thấy được cảnh tuyết bên ngoài, “Đây là trận tuyết đầu tiên mùa đông năm nay, không nghĩ tới rơi lớn như thế, thoát nhìn lãnh lãnh thanh thanh.”

Tô Tuyết Vân thấy vẻ mặt hẳn cô đơn, áp lực cảm xúc trong mắt giống như khốn thú, giật mình, lộ ra vẻ mặt hoài niệm, “Lúc trước khi ngạch nương còn chưa nhập quan, hàng năm mùa đông đều có thể nhìn thấy đại tuyết, ta thích nhất là chạy nhảy ở trong tuyết, cùng đồng bạn vui cười đùa giỡn. Đáng tiếc đến Tử Cẩm thành này, tuyết rất ít, quy củ lại quá nhiều, ta cũng lại không có thể tùy ý chơi đùa.” Nàng quay đầu, “Bác Quả Nhĩ, con nói xem, ta gả cho Hoàng Thái Cực có thân phận tôn quý này, đến cùng tốt hay không tốt?”

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Lengkeng_Sophie

Bác Quả Nhĩ nắm hai tay thật chặt, nghĩ tới Ô Vân Châu, lẩm bẩm nói: “Tự nhiên là làm hoàng phi tốt, mỗi người đều muốn làm.”

Tô Tuyết Vân lắc đầu, “Không, ta luôn luôn không thích Tử Cẩm thành này, giống một nhà giam khổng lồ giam cầm ta không thể động dậy. Lúc trước nếu không phải vì bảo trụ bộ tộc Lâm Đan Hãn lưu lại, ta căn bản sẽ không đầu nhập vào Mãn Thanh gả cho Hoàng Thái Cực, tại thảo nguyên cưới tuần mã tùy ý bôn chạy mới là sinh hoạt ta thích nhất. Nhưng ta không hối hận, Bác Quả Nhĩ, con người một đời này phải có bỏ mới có được, ta muốn bộ chúng của ta sống, muốn nhi nữ của ta có chỗ dựa vào, cho nên cam tâm tình nguyện dùng tự do của bản thân tới đổi. Huống chi ta lại có con, nhìn con trưởng thành, cả đời này của ta cũng không có tiếc nuối.”

“Ngạch nương.....” Bác Quả Nhĩ cảm thấy rất là xúc động, không nghĩ tới ngạch nương kiêu ngạo tùy ý như vậy cũng có thời điểm không thể nề hà. Hẳn muốn lên tiếng an ủi, lại không biết nên nói cái gì cho tốt, thậm chí bản thân đỡ miệng, trong lúc nhất thời có chút nóng nảy.

Tô Tuyết Vân cong khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười ảm áp, “Con ta không cần nghĩ nhiều, đường tự bản thân ngạch nương lựa chọn luôn luôn đều không oán không hối hận. Ta nói vài chuyện này với con chỉ là muốn cho con biết rõ, không ai có thể một đời trôi chảy, cuộc sống có tốt cũng sẽ gặp phải vài chuyện không

thể không thỏa hiệp, bỏ được thì cũng không khó nắm chắc, quan trọng là biết chính mình muốn cái gì. Đồng Ngạc thị từ đầu tới cuối chỉ muốn có phần tôn vinh ở Tử Cẩm thành kia, vì thế ả không tiếc toàn bộ, huyền nhà chúng ta gà chó không yên, nhưng địch nhân con gặp phải lại không là Đồng Ngạc thị, mà là hai kẻ trong cung kia, về sau phải làm như thế nào, con trong lòng nên có chương trình.”

Bác Quả Nhĩ ngầy ngẩn cả người, mấy ngày này hắn vẫn bị khốn nhiều do chuyện Ô Vân Châu cùng hoàng huynh thông đồng, cả đầu óc toàn là nộ khí, căn bản không nghĩ cái khác. Như nay nghe ngạch nương đem chuyện vừa nói ra, Ô Vân Châu tính cái gì? Bất quá là ả dần bà đầu óc không rõ, cùng đám phụ nữ tham hư vinh lúc trước hắn gặp giống nhau, vọng tưởng bay lên cảnh đầu làm phượng hoàng, nơi nào đáng giá hắn dùng tâm? Muốn xử trí liền xử trí, không muốn lại nhìn thấy liền hưu, biện pháp khiến một người biến mất rất nhiều.

Nên đáng giá phòng bị là Hiếu Trang và Thuận Trị, nghe ý tứ Ô Vân Châu, Thuận Trị đã hứa hẹn muốn đem ả phong phi, hiển nhiên sẽ không dễ dàng buông tay, vậy hắn là trượng phu của Ô Vân Châu liền là chướng ngại vật chói lọi. Hiếu Trang luôn luôn không biện pháp với Thuận Trị, vì dọn sạch chướng ngại cho nhi tử, có lẽ liền sẽ ra tay với hắn, đến lúc đó hắn cùng ngạch nương liền nguy hiểm!

Bác Quả Nhĩ phải bỏ sự uể oải, cả người lại trở nên tràn ngập sức sống, hoặc là tràn ngập cảm giác khẩn trương, “Ngạch nương, chúng ta nên làm như thế nào? Hôm nay chúng ta đánh Ô Vân Châu, Hoàng Thượng sẽ gây phiền toái cho chúng ta hay không? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng đưa Ô Vân Châu đi?”

Tô Tuyết Vân triệt để buông tâm, nhi tử tiện nghi này thật sự dễ dạy, một chút liền thông. Nếu đụng tới loại thiếu niên trung nhị (phản nghịch tuổi dậy thì) tính tình cố chấp quật kia, nàng muốn hoàn thành nhiệm vụ cần phải tiêu phí rất nhiều tâm tư, còn may vận khí không sai, xem ra nàng quả nhiên là được ông trời chiếu cố. Ngồi trở lại bên cạnh bàn, lại rót một ly trà, nàng cười thoải mái, “Đương nhiên không thể liền như vậy đưa đi, chuyện này chỉ cần nắm bắt được thời cơ tốt, chúng ta không hấn liền phải không có ưu việt.”

Con người của Bác Quả Nhĩ chuyển động, kéo ghế dựa ngồi vào đối diện nàng, cười hì hì chấp tay, “Lao ngạch nương dạy con.”

Tô Tuyết Vân cười nhìn hắn một cái, “Con không phải là từ nhỏ liền muốn làm đệ nhất Ba Đồ Lô Đại Thanh sao? Thái Hậu phòng bị mẹ con chúng ta rất nhiều, con thành hôn đều dè dặt phẩm chất chỉ phong cho con làm bối lạc, bà ta là không có khả năng cho con cơ hội, nhưng nếu chúng ta tiếp tục không buông Đồng Ngạc thị, bà ta vì muốn cho Hoàng Thượng như nguyện cũng chỉ có thể theo chúng ta làm trao đổi. Ta thu được tin tức, phía nam lại không yên ổn, qua trận rất có khả năng muốn khai chiến, này liền là cơ hội của con.”

Nhìn đến Bác Quả Nhĩ lộ sắc mặt vui mừng, Tô Tuyết Vân không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Muốn bức bách Thái Hậu thỏa hiệp không phải là chuyện dễ dàng, con phải phối hợp thật tốt không gây ra nhiều loạn mới được, đến lúc đó lại đừng luyện tiếu phúc tấn tự con cầu đến. Còn có kỵ xạ của con cũng phải gấp rút luyện, không thì ta nhưng không yên tâm con đi chiến trường.”

Bác Quả Nhĩ liền tục gật đầu, vỗ ngực lớn tiếng nói: “Ngạch nương, người yên tâm, mỗi ngày con đều phải luyện kỵ xạ cùng bổ khổ, sự phụ đều nói con luyện rất tốt. Về phần Ô Vân Châu, ả như thể phản bội con khiến con ở trước mặt thể nhân mất mặt, con hận ả còn không kịp như thế nào có thể luyện tiếu ả? Chỉ cần ngạch nương có thể làm cho con lên chiến trường, Ô Vân Châu đi đâu con đều không quản.”

“Một khi đã như vậy, con liền triệt để quên Đồng Ngạc thị đi, bên ngoài giả vờ bị chịu đả kích lớn, bộ dáng suy sút thất vọng, ta lại lên mời hai vị sự phụ tới chỉ bảo con, cái khác ngạch nương tự có chủ trương.” Tô Tuyết Vân ngưng mắt nhìn Bác Quả Nhĩ, muốn biết hắn quyết tâm đến bao nhiêu.

Trong mắt Bác Quả Nhĩ lóe ra tia sáng hưng phấn, nụ cười trên mặt càng lớn. Đây là lần đầu tiên Tô Tuyết Vân từ khi xuyên qua tới nay mới nhìn thấy Bác Quả Nhĩ tràn ngập ánh nắng không hề tối tăm, tựa hồ ôm hi vọng vô hạn đối với tương lai, tản ra tinh thần phấn chấn mà thiếu niên nên có, khiến nàng không tự chủ được cùng nở nụ cười.

Thuận lợi chuyển dời sự của chú ý Quả Nhĩ đến “sự nghiệp”, Tô Tuyết Vân tin tưởng liền tính Ô Vân Châu

lại làm âm ỉ cũng sẽ không tác động Bác Quả Nhĩ nửa phần. Đợi trong phòng chỉ còn một mình nàng, Tô Tuyết Vân biếng nhác lười biếng duỗi eo, khoe môi nhếch lên nụ cười thờ ơ nằm nghiêng trên giường, vuốt ve mái tóc mềm nhẵn như tơ.

Lại nói tiếp, tâm nguyện của nàng ở kiếp trước là lại xuyên có thể xuyên tới hiện đại, đáng tiếc thần tiên đại khái không có nghe thấy tâm nguyện của nàng, không chỉ lại ném nàng tới cổ đại, an bài nhiệm vụ cho nàng lại là cung đấu, thật sự là suy nghĩ đều một lòng. Tuy rằng khi quay phim nàng thực thích nhận kịch bản cổ trang được trang điểm xinh đẹp, nhưng nàng thật lòng không thích sinh hoạt ở cổ đại a! Không internet, không giải trí quả thực nhàm chán, khiến nàng vô cùng tưởng niệm cuộc sống có fans làm bạn, liền tính hắc tử (antifan) hờ một cái loạn phun cũng tốt hơn tại hoàng gia cổ đại cung đấu a, loại đấu pháp này nhưng là sẽ chết người!

Tô Tuyết Vân thở dài lắc đầu, kiếp này không biết chuyện kiếp sau, sống nàng liền muốn sống thật tốt, lần này lại là thời gian vài thập niên. Một mỗi một ngày, Tô Tuyết Vân không ngồi bao lâu liền tiến vào trong chăn chuẩn bị đi vào giấc ngủ, trong lòng ôm chăn mềm mại, trơn bóng trắng nõn phủ lên người, tư thế ngủ của một cô bé. Địa vị cao này có điểm ưu việt, nàng không mở miệng liền không người dám tới kéo màn lên, không sợ bị người khác phát hiện.

Diễn là diễn, bản thân là bản thân, nàng năm đó là có tiếng nhập diễn mau ra diễn cũng mau, từ trước đến nay không bị vai diễn ảnh hưởng phức tạp. Liền tính hiện tại đã xuyên qua mấy kiếp thời gian dài vô hạn, nàng vẫn là Tô Tuyết Vân tuổi còn trẻ liền đi lên ngôi vị ảnh hậu, tâm tính chưa bao giờ thay đổi. Từng cái thế giới ở vài thập niên là khá lâu, bất quá nàng cũng có biện pháp, đầu tiên là sắm vai nhân vật pháo hôi, bất tri bất giác thay đổi một ít chỗ rất nhỏ, tích tiểu thành đại, chậm rãi khiến người bên ngoài thích ứng bản thân, đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền tùy tâm sở dục sống kiểu bản thân thích.

Trước khi đi vào giấc ngủ, Tô Tuyết Vân lại cầu nguyện: Lần sau nhất định phải đi hiện đại, liền tính lạc hậu chút cũng được a! Còn có lần trước từ phế hậu nghịch tập thành Thái Hậu quả thực cừ tử nhất sinh, nên cho chút phần thưởng hay không? Vội cầu thần tiên đi vào giấc mộng!

Mơ mơ màng màng ở trong lòng lải nhải nhắc, không biết qua bao lâu, Tô Tuyết Vân thấy được “tường vân”* quen thuộc. Kỳ thật liền là từng đoàn sương trắng, nhưng thần tiên nói này là tường vân, nàng đương nhiên không có ý kiến gì. Tô Tuyết Vân không thấy được thần tiên, muốn mở miệng hỏi hoặc đi lên trước nhìn một cái, lại phát hiện cái gì cũng làm không được, cùng lúc trước hoạt động tự nhiên tình huống hoàn toàn không giống nhau. Nàng đang nghi hoặc, phía trước đột nhiên ném tới mấy quyển sách, sau một cụm mây vang lên giọng nói của lão thần tiên, “Cô bé, nào có người chủ động muốn này nọ? Khổ chủ này sở dĩ là khổ chủ, nhất định là chịu oan khuất thật lớn, sao có thể không có địch nhân? Cô hoàn thành một lần nhiệm vụ liền muốn đòi ta thưởng, từ đâu đến nhiều phần thưởng như thế? Bất quá xem tại cô lần trước bị thương nặng hai lần, ta sẽ cho cô một ít đi, đây chính là thứ tốt, giữ kỹ!”

Giọng nói càng ngày càng xa, Tô Tuyết Vân phát hiện bản thân đột nhiên có thể khống chế thân thể, vội vàng chạy tới tìm một vòng, kia còn có thần tiên cái gì! Trước mắt cảnh sắc biến đổi, nàng vẫn là tư thế trước khi đi vào giấc ngủ, chỉ là trong tay thêm mấy quyển sách. Tô Tuyết Vân ngồi dậy bọc chăn ở trên người, có chút mặc danh kỳ diệu, “Làm cái quỷ gì vậy?”

Nàng tùy tay cầm quyển sách mở ra, bình thư..... đổi một quyển..... bình thư, bình thư, liên tục nhìn đến năm bản bình thư xong, Tô Tuyết Vân cuối cùng thấy được chỗ không giống nhau, trong sách rút ra một trang giấy viết thư, nàng nhận được, kia là bút tích của lão thần tiên, mặt trên viết: Đây đều là sổ tay của hoàng đế, ở trong chứa vô số đạo trị quốc, cực kỳ hiếm có, thế nào, phần thưởng này rất nặng đi?

Tô Tuyết Vân vừa tức giận vừa buồn cười, trách không được lần này lão nhân không chịu thấy nàng, cảm tình là tại bậc này! Nàng một tay vo tròn giấy viết thư ném tới chân giường, viên giấy nháy mắt bốc cháy, lại không đốt tới đệm chăn chung quanh, mà một chút tro tàn cũng không còn. Đây lại là phép thuật của thần tiên, sớm đã thấy nhưng không thể trách, cúi đầu xem xem mười quyển sách phân tán trên giường, Tô Tuyết Vân nhin không được đỡ trán, không như thế khi dễ người, mấy thứ này thật là phần thưởng sao? Đây là muốn nói nàng bồi dưỡng Bác Quả Nhĩ oán vị đi? Quá bi đát! Còn có thể làm nhiệm vụ thật tốt hay không?

Tô Tuyết Vân nhét sách vào ngăn gầm dưới gầm giường, mắt không thấy tâm không phiền, chui vào chăn

ôm gối ôm vo tròn người, lần này là ngủ thật. Binh pháp cái gì, đạo trị quốc cái gì, đợi nàng tâm tình tốt rồi nói sau.

Thần tiên trợ giúp không nói, Tô Tuyết Vân quyết định lười biếng, đều giao chuyện cho người khác làm, dù sao thái y nói qua nàng phải tĩnh dưỡng. Ô Lan thành người bận rộn nhất phủ bồi lặc, phải quét sạch hạ nhân bên trong phủ, phải canh phòng nghiêm ngặt không cho Ô Vân Châu truyền tin tức, phải dời đi gia quyến hạ nhân để ngừa bị người bắt đi lấy nắm thóp, còn muốn hoàn thành các loại phân phó kỳ quái chủ tử giao cho, trong lúc nhất thời bận cũng chưa thời gian hầu hạ chủ tử.

Tô Tuyết Vân liền thừa dịp cơ hội này tiêu hóa xong toàn bộ ký ức nguyên thân, chút động tác nhỏ của nguyên thân, thói quen nhỏ, nàng đã hạ bút thành văn, tự nhiên nếu nàng ở một mình, đợi khi Ô Lan làm tốt toàn bộ chuyện trở lại bên người Tô Tuyết Vân, lại cũng không nhìn ra chủ tử đã đổi người. Mà Tô Tuyết Vân đang nóng lòng muốn thử tính toán đi gặp Hiếu Trang một lần!

Nàng thấy Ô Lan từ ngoài cửa đi vào, giống như tùy ý hỏi một câu, “Đồng Ngạc thị lại ra yêu thiêu thân gì?”

Ô Lan nhú nhú mày, trả lời: “Tiểu nha đầu nói phúc tấn nôn hết thức ăn buổi sáng, như là bị bệnh nặng.”

Tô Tuyết Vân cúi đầu sờ sờ chỉ bộ* bên nhọn, cười rất ôn hòa, “Phúc tấn bệnh tình nguy kịch, tự nhiên muốn mời thái y đến xem, còn muốn mời thật nhiều người!”

chỉ bộ –

5. Chương 5

Edit: Lengkeng_Sophie

Tô Tuyết Vân để người giống trống khua chiêng đi mời thái y, còn phân phó phải hoang mang rối loạn, nôn nóng thất thố, phàm là có người hỏi liền nói Đồng Ngạc thị bệnh tình nguy kịch, cần phải làm cho người bên ngoài chú ý.

Tiểu thái giám bị Thuận Trị phái đến đi xung quanh phủ bồi lặc biết tin tức này, đại kinh thất sắc, lập tức hồi cung bẩm báo Thuận Trị. Lúc ấy Thuận Trị đang cùng vài vị đại thần nghị sự, nghe Ngô Lương Phụ ghé vào bên tai truyền lời, ném một câu “Để sau lại nghị” Liền vội vã đi thay quần áo thường muốn xuất cung nhìn Ô Vân Châu, cũng mệnh toàn bộ thái y đương trị lập tức đến phủ bồi lặc xem mạch.

Lần này động tĩnh không nhỏ, các đại thần bị lưu lại hai mặt nhìn nhau, suy đoán xảy ra chuyện lớn gì, phân phân phái người đi hỏi thăm, không bao lâu liền nghe được đám thái y đi phủ bồi lặc, nhất thời cảm thấy sáng tỏ, lắc đầu thở dài rồi đi hoàng cung. Hiếu Trang tự nhiên cũng biết, bà ta không thể khiến Thuận Trị bị bắt thóp chuyện này, một Hoàng Thượng mang theo đám thái y đi xem bệnh cho em dâu là sao thế này? Cho nên tại thời điểm Thuận Trị sắp ra cung, Tô Ma tự mình mang theo người mỉm cười lại không chút nào thoái nhượng mời Thuận Trị đi Từ Ninh Cung, hai mẹ con cãi nhau một trận, thái y đã ra cung lại là không kêu trở lại được, Hiếu Trang nghĩ đến lời đồn sắp truyền ra, chỉ cảm thấy não đau, lại quấy tới phủ bồi lặc cũng là mười phần tức giận.

Tô Tuyết Vân muốn chính là loại hiệu quả này, muốn phiền mọi người cùng nhau phiền, dựa vào cái gì Thuận Trị gặp phải chuyện làm cho phủ bồi lặc bọn họ gánh vác hậu quả? Hiếu Trang nghĩ muốn giữ lại thanh danh tốt kia là nằm mơ, nàng liền chán ghét bọn họ, đừng tưởng rằng là Hoàng Thượng Thái Hậu

liền có thể đem người khác vo tròn bóp bẹp. Nàng có rất nhiều bộ chúng duy trì, ở trong triều cũng có thể tìm đến đại thần giao hảo, có quyền được bốc đồng.

Khi đám thái y tới phủ bối lạc, liền thấy Bác Quả Nhĩ nhăn nhó đầy mặt, mặc quần áo nếp uốn, lo lắng u buồn đứng ở ngoài cửa. Tô Tuyết Vân nháy mắt với Bác Quả Nhĩ, Bác Quả Nhĩ lập tức nôn nóng nói vọng vào phòng trong khuyên nhủ: “Ô Vân Châu, cho ta vào xem nàng đi, nàng bị bệnh ta cũng không chịu nổi a, chuyện quá khứ liền qua đi đi, tội gì tra tấn bản thân?”

“Người cút! Không cần người giả tốt tâm! Phúc Lâm nhất định sẽ tới đón ta!” Phòng trong truyền ra giọng nói Ô Vân Châu suy yếu lại càng bén nhọn, đám thái y lập tức gục đầu xuống, thầm nói *xui, lại nghe thấy chuyện như vậy*.

Tô Tuyết Vân giận tái mặt như là muốn tức giận, quay đầu nhìn đến thái y mới cố nén nộ khí hừ lạnh một tiếng, “Làm phiền chư vị thái y, hạ nhân không hiểu chuyện, gặp được một chút việc nhỏ liền hoang mang rối loạn, lại đem chư vị đều mời tới.”

Viện phán miệng đắng chát, không dám nói là Thuận Trị sai bọn họ đến, liền nói không dám nhận, ánh mắt liếc hướng Từ thái y – thường xuyên tới phủ bối lạc mời mạch. Từ thái y bắt đầu đi tiến lên một bước, khom người xin chỉ thị nói: “Quý thái phi nương nương, không biết phúc tấn có tiện hay không, thần mời mạch cho phúc tấn?”

Tô Tuyết Vân điểm nhẹ đầu, sắc mặt rất khó xem. Cũng là, nhà ai con dâu công nhiên ra tường còn có mặt mũi? Ấn tính tình của quý thái phi, chỉ sợ buổi sáng roi rút, xem ra vị phúc tấn này quả nhiên là bệnh nặng rồi. Đám thái y đi vào cửa, bọn hạ nhân sớm che xong màn chờ bọn hán bắt mạch, Ô Vân Châu nhìn thấy có nhiều thái y đến như thế, lập tức đoán được là Thuận Trị sai bọn họ đến, không thì bằng Bác Quả Nhĩ – một bối lạc nhỏ nhoi nào có phân mặt mũi này? Lúc này trầm mặc lại, cũng không làm ầm ĩ, chung quy nàng ta tình trạng lúc này của mình mấy ngày nay vẫn là rất lo lắng, sợ là bị bệnh nặng gì đó, nàng ta còn chờ tiến cung làm phi mà.

Từ thái y tại được viện phán sai mời mạch đầu tiên, cảm giác được mạch tượng dưới ngón tay trơn như di châu, Từ thái y trong lòng cả kinh, buông mắt xuống giấu đi vẻ mặt, cẩn thận bắt mạch. Ô Vân Châu thấy hán hồi lâu không nói, có chút nóng nảy, “Thái y, bản phúc tấn có cái gì không ổn?”

Tô Tuyết Vân ngồi ở trên ghế bên cạnh, thần nhiên mở miệng, “Từ thái y, Đồng Ngạc thị còn có thể cứu? Cứ nói đừng ngại.”

Nàng nói lời này không dễ nghe, nhưng tất cả mọi người hiểu, nếu nhà bọn họ cưới loại người như Đồng Ngạc thị này khẳng định cũng hận không thể sớm chết đi. Từ thái y ngẩng đầu lên nhìn Tô Tuyết Vân, trong ánh mắt thanh đạm tựa hồ ẩn chứa cảnh cáo cùng uy áp, lại tựa hồ cái gì đều không có, nhưng Từ thái y đã biết bản thân nên nói như thế nào. Hán đứng dậy hành lễ với Tô Tuyết Vân, khom người nói: “Bẩm quý thái phi nương nương, phúc tấn có hỉ mạch, đã có dựng hai tháng có thừa, bệnh trạng đúng là bình thường, chỉ cần điều dưỡng nhiều hơn là được.”

“Cái gì?”

Ba giọng nói đồng thời vang lên, Tô Tuyết Vân, Bác Quả Nhĩ cùng Ô Vân Châu đều là dáng vẻ khiếp sợ, đương nhiên Tô Tuyết Vân là giả vờ, nháy mắt sau đó nàng liền hai tay tạo thành chữ thập mặt lộ vẻ vui mừng, “Thật sự là Bồ Tát phù hộ, ta cuối cùng có thể ôm được tôn tử!”

“Ngạch nương –” Bác Quả Nhĩ quay lưng lại mọi người, khó hiểu nhìn Tô Tuyết Vân, há mồm liền muốn giải thích, Tô Tuyết Vân cầm tay hắn, cười đến cực kỳ vui sướng, “Bác Quả Nhĩ, con sắp làm cha, về sau có con rồi cũng không thể lại tùy hứng.”

Bác Quả Nhĩ tuy không biết ngạch nương là ý tứ gì, nhưng cảm nhận được cường độ trên cổ tay, thông minh ngậm miệng, không tỏ vẻ vui sướng nhưng là không lộ ra bất mãn, khiến đám thái y không thể nào suy đoán hài tử là của ai, nếu là hài tử của bồi lạc gia hẳn như thế nào sẽ không kích động? Nhưng nếu không là hài tử của bồi lạc gia, quý thái phi như thế nào sẽ cao hứng như vậy?

Lúc này Ô Vân Châu phản ứng, xóc mạnh màn lên, đối với Từ thái y hô: “Không có khả năng! Như thế nào có thể là hỉ mạch? Người nhất định là chẩn sai!”

Tô Tuyết Vân tiến lên vỗ vỗ tay nàng ta, cười nói: “Người, đứa nhỏ này, này là cao hứng choáng váng? Từ thái y y thuật cao siêu như thế nào có thể sẽ chẩn sai? Như nay người vì Bác Quả Nhĩ khai chi tán diệp, chuyện quá khứ bản cung liền chuyện cũ sẽ bỏ qua, nhất định đối đãi người như thân nữ. Người nhưng là lo lắng thân thể? Nếu các vị thái y đều tại, không bằng mời bọn họ đều mời mạch cho người, người cũng an tâm dưỡng thai, đây chính là tôn tử đầu tiên của bản cung.”

Ô Vân Châu tức giận đẩy tay nàng ra, nhìn cũng không nhìn nàng một cái, một lòng chỉ nhìn chằm chằm đám thái y đưa tay, sai bọn hắn bắt mạch. Đám thái y ngay ở thời điểm Ô Vân Châu xóc lên màn liền giả chết gục đầu xuống, lúc này thấy thái độ Ô Vân Châu với quý thái phi, đều ở trong lòng nhận định Ô Vân Châu là không hiểu quy củ, làm ẩn tượng với Đồng Ngạc gia đều kém rất nhiều.

Nếu là bình thường, Ô Vân Châu tự nhiên là thời khắc chú ý hình tượng bản thân, một bộ dáng chọc người thương tiếc, vẫn duy trì thanh danh tài nữ thiện lương tốt đẹp. Nhưng nàng ta bị Tô Tuyết Vân quất một trận lại vẫn cảm tức không liên lạc được Thuận Trị, trong lòng càng ngày càng sợ, hiện tại mặc danh kỳ diệp có bầu thành một cọng rơm cuối cùng áp đảo nàng ta, cái gì cũng không nghĩ nổi.

Lời quý thái phi nói đám thái y không dám không chối từ, lần lượt xem mạch cho Ô Vân Châu, sau đó cung kính hồi bẩm giống Từ thái y như đúc. Ô Vân Châu kinh ngạc nhìn bọn họ, khi nhìn đến Tô Tuyết Vân mặt đầy ý cười nhất thời tan vỡ bạo phát, “Là người! Nhất định là người! Người vu hãm ta, ta như thế nào có thể mang thai? Người chủ tâm cái gì? Ta nói cho người, ta nhất định sẽ không khiến người đạt được!”

Tô Tuyết Vân đóng vai một bà mẹ chồng vì cháu nội mà bao dung con dâu đến mười phần, hoàn toàn không để ý tới Ô Vân Châu vô lễ, phân phó hạ nhân cẩn thận hầu hạ, liền bắt đầu ban thưởng thái y, ban thưởng hạ nhân, còn sai người đi phát gạo trong thành, khiến dân chúng đều cảm nhận được nàng vui sướng. Khi đám thái y hồi cung thì lòng tràn đầy nghi hoặc, đứa bé này đến cùng có phải là của bồi lạc gia hay không?

Phủ bồi lạc như thùng sắt, không người ngoài, Ô Vân Châu cũng không ai phản ứng, vẫn là cảm tức ở trong phòng không cho đạp ngoài ra nửa bước như thường. Bác Quả Nhĩ đổi xiêm y vội vàng chạy đến chỗ Tô Tuyết Vân, cho thấy hài tử cũng không phải của hắn, Ô Lan nghĩ đến chủ tử trước đó vài ngày mệnh

nàng cho thuốc vào trong cơm canh của Ô Vân Châu, ngược lại là mơ hồ có chút minh bạch, nhưng nàng không hiểu chủ tử vì cái gì muốn làm như thế, tuyên dương ra như thế, ngày sau không có hài tử phủ bối lặc không phải là càng mất mặt?

Tô Tuyết Vân cười vân đạm phong khinh, “Quả thật không có hài tử, nhưng bí mật này trên đời này chỉ có ba người chúng ta biết là vì sao, toàn thái y của Thái Y viện đều nói ả có thai, ả không có cũng phải có. Về phần người ngoài nghị luận,” Nàng dừng một chút, nhìn về phía Bác Quả Nhĩ, “Hoàng Thượng là sẽ không buông tha Đồng Ngạc thị, cho dù hắn không để ý Đồng Ngạc thị như thế, có Thái Hậu phản đối, hắn cũng nhất định sẽ làm Đồng Ngạc thị tiến cung, từ sau khi hắn tự mình chấp chính càng ngày càng thích đối nghịch với Thái Hậu. Mà chúng thần dân chúng biết đến càng nhiều, nghị luận càng nhiều, Hiếu Trang lại càng không dám đụng đến bọn ta, bà ta muốn thanh danh muốn khỏi nội khổ, liền không thể ở mặt ngoài làm gì chúng ta, thậm chí còn muốn làm ra hình tượng Hoàng gia huynh đệ tình thâm, ta nói như thế, người hiểu sao?”

Liền bởi vì là có thai giả, cho nên Từ thái y thường tới phủ bối lặc mời mạch mới có thể chần chờ, bởi vì trước kia mời mạch Đồng Ngạc thị luôn luôn đều không có hỉ mạch.

Bác Quả Nhĩ hít sâu một hơi gật gật đầu, nhưng còn có chút không cam lòng, “Vậy liền như vậy thành toàn đôi gian phụ dâm phụ kia?”

“Tự nhiên không phải,” Tô Tuyết Vân cười thần bí, “Con không thấy Đồng Ngạc thị mới vừa phản ứng sao? Á từ đầu tới đuôi cũng chưa hoài nghi bản thân hoài hài tử của Hoàng Thượng, ả chỉ nói không có khả năng, kia liền là hai tháng trước ả cùng Hoàng Thượng không có cái gì. Bác Quả Nhĩ, con nhớ rõ khi tái kiến Hoàng Thượng phải để lộ ra trước đó con không vào phòng Đồng Ngạc thị.”

Bác Quả Nhĩ mắt sáng lên, “Đứa bé không phải là của con cũng không phải của Hoàng Thượng, đó chính là nói Đồng Ngạc thị lăng lờ ong bướm còn có đàn ông khác? Hoàng Thượng như thế tự đại kiêu ngạo, thông đồng Đồng Ngạc thị còn nhìn con như cái đinh trong mắt, lần này cho rằng Đồng Ngạc thị có người khác, thật sự là một bàn tay tát trên mặt hắn!”

“Này chỉ là thứ nhất, một chút thủ đoạn nhỏ châm ngòi bọn họ mà thôi, tuy rằng ta càng thích thảo nguyên, nhưng Trung Nguyên quả thật thiếu đạo đức, ngay cả thuốc giả có thai cũng có thể làm ra. Bác Quả Nhĩ, con nhớ kỹ, thủ đoạn của phụ nữ có ngàn vạn, đừng dễ dàng tin tưởng lời nói của đàn bà hậu trạch, con phải xem nàng thực tế làm cái gì lại chiếm được cái gì.” Tô Tuyết Vân ý vị thâm trường nói, mượn cơ hội giáo dục Bác Quả Nhĩ. Nếu là soán vị, hậu cung tranh đấu so với hiện tại càng kịch liệt, giống như Bác Quả Nhĩ dễ dàng bị phụ nữ lừa gạt như vậy không thể được.

Bác Quả Nhĩ nghĩ đến dáng vẻ bản thân cầu cưới Ô Vân Châu khi đó, sắc mặt đỏ bừng, ngược ngừng nói: “Ngạc nương yên tâm, về sau con lại cũng sẽ không dễ tin phụ nữ.”

“Con nhà cũng không cần dùng một gậy tre đánh chết một thuyền người, trong chuyện này gì đó còn nhiều đầu, chờ ta chậm rãi dạy con, con cuối cùng sẽ phân biệt ra ai là đối với con tốt. Được rồi, hôm nay chậm trễ hồi lâu, nhanh đi cùng các sư phụ luyện tập đi.”

Bác Quả Nhĩ nhất thời khổ mặt, ghé vào trên bàn kêu rên một tiếng, “Ngạc nương, nói cho con luyện kỹ

xạ, như thế nào còn phải đọc sách nữa? Người biết rõ con phiền chán chút chi, hồ, giả, dã kia nhất.”

Tô Tuyết Vân buồn cười vỗ hấn một cái, “Đi đi! Ta lúc nào khiến con đọc chi, hồ, giả, dã? Cùng sư phụ đọc sách Thật tốt, con lên chiến trường biết chút quyền cước là đến nơi? Bài binh bố trận đều là học vắn, không đọc sách như thế nào có thể nhìn xem hiểu binh thư? Nghĩ muốn làm Ba Đồ Lỗ liền học thật tốt cho ta.”

Tô Tuyết Vân bí mật mời đến hai vị sư phụ một văn một võ, đã bắt đầu giáo tập Bác Quả Nhĩ, mỗi ngày chiếm dụng phần lớn thời gian của Bác Quả Nhĩ khiến hấn nhớ tới Ô Vân Châu thời gian càng ngày càng ít, cho dù hôm nay gặp mặt diễn trò cảm xúc cũng không nữa điểm dao động, xem như triệt để buông xuống phần cảm tình này, ngược lại đúng kế hoạch của Tô Tuyết Vân, chờ đợi sau này phát triển.

6. Chương 6

Edit: Lengkeng_Sophie

Hiếu Trang miễn cưỡng nén lửa giận hai ngày, ngày thứ ba mới triệu Tô Tuyết Vân tiến cung, nói là tưởng niệm bọn tỷ muội, muốn cùng thưởng mai.

Đời trước thời gian Tô Tuyết Vân làm thái hậu lâu hơn Hiếu Trang nhiều, cho dù Hiếu Trang trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy, nàng cũng không nhiều cảm giác lắm, chung quy nàng từng từ phế hậu từng bước đi đến thái hậu, cứu tử nhất sinh tất cả đều là câu tâm đầu giác dựa vào chính mình liều đi ra, mà Hiếu Trang lúc này vẫn chỉ là bà mẹ bố tay bố chân với đứa con trai phản nghịch mà thôi.

Nàng chậm rãi đổi quần áo, sai hạ nhân trang điểm cho nàng thật xinh đẹp, nàng sớm có thói quen mỗi lần xuất hiện trước mặt người khác đều bày ra trạng thái tốt nhất của bản thân, mà thân thể này mới ba mươi mấy tuổi, kém không nhiều khi nàng là ảnh hậu, diện mạo mình điểm bảo dưỡng được tốt, không dụng tâm trang điểm đều thực xin lỗi bản thân.

Đợi Tô Tuyết Vân vừa lòng gật đầu, đã qua nửa canh giờ, nàng cũng không nghĩ hiện tại liền xé rách mặt, đập lên ranh giới của Hiếu Trang, trong chốc lát đầy bực mình khi đối đầu. Thời điểm đi ra ngoài, trong lòng nàng còn đang tính toán như thế nào làm cho lão nhân lấy ít sách ra, nàng tinh tế xem qua, từng quyển đều là thứ trân quý thế gian khó được, nội dung tinh diệu tuyệt luân, mỗi một lần xem đều có thể lấy được lợi ích không phải là ít, nếu lập tức nói là bản thân tìm đến kia cũng quá không hợp lý.

Một trận từng cơn gió nhẹ thổi qua, tuyết đọng trên cây bên cạnh theo gió rơi xuống, hấp dẫn ánh mắt Tô Tuyết Vân, nàng vừa nhắc đầu lại vừa vắn thấy được tiểu phạt đường sau gốc cây, Tô Tuyết Vân khẽ cười một tiếng trong lòng đã định chủ ý, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn mấy phần. Ô Lan thấy chủ tử vui vẻ, trong lòng cảm thán chủ tử thật sự là càng ngày càng trầm ổn, có lẽ sau này sẽ không bao giờ chịu thiệt trong tay Hiếu Trang nữa, thấy vẻ mặt chủ tử, nàng mặc danh có một loại xúc động muốn cầu phúc cho Hiếu Trang, tựa hồ lần trước cho Đồng Ngọc thị kê đơn, chủ tử liền cười như vậy.

khi Tô Tuyết Vân tiến cung, thái phi thái tần khác đã sớm vây quanh Hiếu Trang thưởng mai một hồi lâu, nàng giờ lên khoe miệng cười tươi đẹp, cười vang nói: “Bản cung đến chậm, còn vọng không nhiều nữa húng của Thái Hậu, hôm nay trời rất lạnh, bản cung tay chân già cả cần phải ủ thật ấm áp mới đi ra ngoài.”

Các thái phi vừa thấy nàng liền đứng lên, mấy người nghe vậy cười nói, “Tỷ tỷ có thuật trú nhan, nhiều năm qua phong vận một chút chưa giảm, nếu tỷ tỷ đều nhận già đi, kia chúng thần thiếp nhưng liền không dám đi ra ngoài.”

“Đúng đúng, chúng thần thiếp còn muốn đòi bí pháp dưỡng nhan của tỷ tỷ.”

Tô Tuyết Vân cười nhìn các nàng một cái, “Các người rất biết cách nói chuyện, để người nghe liền cao hứng, sau này bản cung sai Ô Lan đưa cho các người mỗi người một hộp tuyết phù cao, xem xem dùng được hay không.” Nói xong nàng chạy tới đằng trước, cười tủm tỉm phúc phúc thân với Hiếu Trang, “Thỉnh an cho Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương vạn phúc kim an.”

Hiếu Trang đoan trang tường hòa cười, đưa tay hư nâng một cái, “Mau mau đứng lên, người khiến ai gia đợi lâu, lúc trước liền không nên đem người thả ra cung, muốn gặp người một lần cũng thật sự khó.”

Tô Tuyết Vân cố ý thả chậm động tác, chân mới hơi chút cong cong mà thôi, Hiếu Trang vừa lên tiếng nàng liền nửa điểm không khách khí đứng thẳng, đi đến chỗ đầu tiên dưới tay Hiếu Trang ngồi, nhất cử nhất động đều lộ ra khí phái ưu nhã nói không nên lời.

“Xem Thái Hậu nói, ngài muốn chơi cái gì, chỉ cần nói một tiếng, trong cung chúng tỷ muội cùng phi tần của Hoàng Thượng còn không phải lập tức vây lên cùng ngài đùa tẩn hứng, nơi nào còn muốn ta. Ta nha không thể so các nàng tuổi trẻ, nên từ từ hưởng phúc con cháu thôi.” Tô Tuyết Vân không chút nào che giấu tâm tình tốt sắp ôm tôn tử, càng chủ động nhắc tới con cháu, tựa hồ một chút chưa bị đồn đãi ảnh hưởng, nàng bởi vậy, người bên ngoài ngược đều xem trọng một mắt, đây mới là quý thái phi nương nương tương đương tôn quý, gặp chuyện gì cũng sẽ không biến sắc.

Ánh mắt Hiếu Trang lạnh lùng xẹt qua trên người Tô Tuyết Vân, nụ cười trên mặt lại chưa biến một chút, giống như tùy ý hỏi: “Hôm kia nghe nói phúc tấn Bác Quả Nhĩ bệnh nặng, ai gia nhớ tới Bác Quả Nhĩ lúc trước ngóng trông tới cầu cưới Đồng Ngạc thị, thấy hẳn nhất định là cực yêu thích phúc tấn này, liền mệnh thái y viện đương trị đều đi qua mời mạch, sợ ra cái gì sai lầm khiến Bác Quả Nhĩ thương tâm, kết quả còn nói là có dự. Đến cùng là sao thế này? Muội cũng là người sinh dưỡng qua vài đứa trẻ, như thế nào sẽ sai đem có thai cho rằng là bệnh nặng?”

Hiếu Trang từ khi thành người thắng hậu cung, đã rất ít tại trước mặt các nàng nói dài như vậy, vì rửa sạch chỗ bẩn của nhi tử, bà ta cũng hao hết tâm tư. Vừa nói như vậy chuyện tập thể thái y xuất động biến thành thái hậu quan tâm phủ bối lạc, lại nhắc tới Bác Quả Nhĩ thích Đồng Ngạc thị thích đến ngóng trông tới cầu, quý thái phi càng là chuyện bé xé ra to không biết nghĩ cái gì, thuận lợi đem tiêu điểm từ trên người Thuận Trị chuyển dời đến phủ bối lạc.

Tô Tuyết Vân nghe sắc bén trong lời nói của bà ta, ý cười càng sâu, ngay trong mắt đều là ý cười doanh doanh, tựa hồ thật là tỷ muội ruột với Hiếu Trang, xem như người trong nhà nói chuyện phiếm, “Thái Hậu có điều không biết, đôi tình nhân bọn họ cảm tình tốt, ta làm mẹ chồng bình thường đều không có xuất

hiện trước mặt. Này không, Ô Vân Châu bị bệnh, ghét bỏ dáng vẻ bản thân không tốt nháo không để Bác Quả Nhĩ thấy, Bác Quả Nhĩ hoảng sợ còn tưởng rằng là bệnh nặng, vội vàng liền phái người vào cung, chờ đến khi ta biết đến đám thái y đều đến trong phủ.” Nàng cười nhìn Hiếu Trang, “Thái Hậu có lòng yêu thương Bác Quả Nhĩ cùng Ô Vân Châu, bọn họ đều nhớ kỹ, đợi Ô Vân Châu thai ổn thỏa chút ta liền nói bọn hắn tiến cung đến tạ ơn. Bọn họ cũng là con của ngài, tương lai cũng muốn hiếu thuận ngài thật tốt.”

Hiếu Trang nghe nói Đồng Ngạc thị muốn vào cung liền trong lòng đầy chán ghét, lại nhìn dáng vẻ vui vẻ của Tô Tuyết Vân, trong ánh mắt liền mang theo mấy phần xem kỹ. Chẳng lẽ người này thật có thể đem sai lầm của Đồng Ngạc thị lau đi không đề cập tới? Cư nhiên còn nói Bác Quả Nhĩ cùng Đồng Ngạc thị phu thê tình thâm, chẳng lẽ là không muốn chọc bà ta cùng Hoàng Thượng nguyên ý chịu thua?

Trong lòng Hiếu Trang cười nhạo một tiếng, Na Mộc Chung như thế nào có thể chịu thua! Tuy rằng bà ta kiên trì gọi Na Mộc Chung là muội muội, nhưng Na Mộc Chung từ đầu tới cuối cũng không từng kêu bà ta một câu tỷ tỷ, thậm chí tự xưng cũng luôn luôn đều là “ta” mà không phải là “thần thiếp”, phảng phất Na Mộc Chung vĩnh viễn cũng sẽ không thấp hơn bà ta một đầu, tựa như năm đó khi Hoàng Thái Cực phỏng theo chế độ nhà Hán phân phong hậu phi, Na Mộc Chung quý phong là quý phi mà bà ta chỉ là nhất phẩm phi. Bà ta rõ ràng nhỏ hơn một ít so Na Mộc Chung, nhưng vài năm trước không được Hoàng Thái Cực sủng ái, ở trong cung lo lắng hết lòng, vì đỡ nhi tử thượng vị ổn định hoàng quyền lại cùng Đa Nhĩ Cổn cùng trọng thần chu toàn, hiện nay còn phải đối chọi với nhi tử của mình, nếp nhăn nơi khóe mắt che giấu che không được, sao so được với dung nhan xinh đẹp của Na Mộc Chung?

Là phụ nữ thì luôn để ý dung nhan, huống chi lại thua đối thủ một mất một còn, Hiếu Trang nhìn dáng vẻ Tô Tuyết Vân nói cười yếm yếm, liền thấy một hơi nghẹn giữa ngực, thực khó chịu. Nhưng mặc kệ thế nào, bà ta muốn chém đứt lời đồn Thuận Trị cùng Đồng Ngạc thị, Tô Tuyết Vân biểu hiện như vậy chính là phối hợp bà ta, cho dù trong lòng bị đè nén cũng muốn thuận thế diễn tiếp. Bà ta từ ái cười cười, muốn lại nói chút lời nói quan ái Bác Quả Nhĩ, vừa nhắc đầu đã thấy Thuận Trị mang theo người hấp tấp đi qua tới, biến sắc, thiếu chút nữa tức giận phun ra máu!

Tô Tuyết Vân nhìn thấy sắc mặt Hiếu Trang không đúng cũng quay đầu nhìn lại, này vừa thấy thiếu chút nữa cười ra tiếng, Thuận Trị thật đúng là đồng đội heo đê nhất thiên hạ, mẹ hắn vừa miễn cưỡng tìm cách che lấp, hắn liền hất tới một bồn bồn nước càng đen bẩn lên người, muốn ngăn đều ngăn không được a! Lần này tiến cung có thể nhìn đến một màn diễn như vậy cũng không uống nàng chịu đựng trời đông giá rét gió lạnh bởi Hiếu Trang chơi lâu như thế.

Sắc mặt Hiếu Trang chỉ thay đổi một cái chớp mắt, lại khôi phục gương mặt từ ái, không đợi Thuận Trị mở miệng liền giành trước nói: “Con, đứa nhỏ này, đều nói không cần lo lắng ai gia, chỉ là buổi sáng ho khan vài tiếng mà thôi, không vương bận.”

Thuận Trị còn không tính quá ngốc, theo bậc thang liền đi xuống, “Nhi thần thật không yên lòng, ngạch nương thân thể không thích hợp vẫn nên không thể ở ngoài chịu gió, ngày khác trời trong nắng ấm lại thiết yếm thưởng mai cũng không sai.” Thuận Trị nói lời hiếu thuận, ánh mắt lại có chút nôn nóng liếc hướng Tô Tuyết Vân, khiến lạnh ý trong mắt Hiếu Trang càng sâu.

Mà Tô Tuyết Vân liền không sợ chết nói tiếp, vui tươi hơn hử nói: “Vừa còn nói ta muốn hưởng phúc con cháu, xem ra vẫn là so ra kém Thái Hậu phúc khí đại, Hoàng Thượng chính vụ bận rộn còn như vậy nhớ Thái Hậu nương nương, thật sự là làm gương mẫu cho hiếu tử khắp thiên hạ. Bác Quả Nhĩ so ra kém, hiện tại a, ta liền trông cậy vào Ô Vân Châu cho ta thêm một tiểu tử béo mập, sau này có tôn tử hiếu thuận ta

đã biết đủ.”

Hai chữ “hiếu tử” kích thích thần kinh Hiếu Trang, mà Thuận Trị nghe tên Ô Vân Châu mắt lại sáng lên, không chỉ ánh mắt nhìn về phía Tô Tuyết Vân ngay cả đầu đều chuyển qua. Đám thái phi nhanh chóng trao đổi ánh mắt, chân tướng lúc trước bị Hiếu Trang cực lực che lấp liền như vậy lại bị xóc lên, dù là Hiếu Trang thâm trầm, chịu đựng giỏi, nhìn về phía Tô Tuyết Vân ánh mắt như sắc như dao.

“Nói như vậy trong chốc lát ai gia cũng mệt mỏi, mọi người đều tan đi, hoa mai này quả nhiên nở rất đẹp, đều chiết mấy cành, trở về phòng ngủ thấy mùi mai cũng không sai.” Hiếu Trang cười nhạt nói một câu, mọi người thức thời, biết được lời nói còn lại là các nàng không thể nghe, lần lượt nói vài câu lấy lòng liền cáo lui.

Còn lại ba người Tô Tuyết Vân, Hiếu Trang, Thuận Trị, tự nhiên sẽ không ở trong đình thảo luận chuyện đại bá cùng em dâu, sắc mặt Hiếu Trang không được tốt dẫn bọn hắn trở về Từ Ninh Cung.

Lần này thưởng mai, thái phi cùng cung nhân ở đó đều có thể nhìn ra dụng ý trong *ngôn hành (lời nói+hành động)* của Hiếu Trang, đơn giản liền là muốn tẩy bạch Thuận Trị, nhưng quý thái phi các nàng lại xem không hiểu. Quý thái phi đầu tiên là để cho Hiếu Trang rửa sạch Thuận Trị, nhưng Thuận Trị vừa xuất hiện lại lập tức nhắc tới Ô Vân Châu khiến Hiếu Trang uống phí một mảnh tâm tư, đặc biệt nụ cười thật lòng chân ý kia từ đầu tới đuôi làm người phân không rõ hư thực, càng thấy bí hiểm.

Từ sau khi xuất hiện lời đồn đãi, Thái Hậu cùng quý thái phi lần đầu tiên giao phong, quý thái phi toàn thắng!

Trong lòng mọi người tăng thêm kính sợ đối với vị quý thái phi này trường dương ngạo khí, mà với vị hoàng đế thiếu niên Thuận Trị này ấn tượng lại rơi xuống thâm trầm, lại không do vài câu của Hiếu Trang liền có thể văn hồi.

Tô Tuyết Vân vào Từ Ninh Cung, thần thái tự nhiên đánh giá bố cục bài trí trong Từ Ninh Cung, dừng nói, chỗ ở của thái hậu mới sửa lại không lâu so với cung điện kiếp trước của nàng đẹp hơn mấy phần, ngày sau nàng vào ở lại cải biến, nói vậy có thể trở thành cung thái hậu nổi tiếng trong sử sách. Nghĩ đến nghe đồn Từ Ninh Cung sau này Hiếu Trang nói toàn bộ thái hậu đều không xứng ở, Tô Tuyết Vân ý cười bên môi càng sâu, gặp nàng, nghe đồn cũng chỉ có thể trở thành là nghe đồn.

Hiếu Trang ngồi xuống liền nhìn đến dáng vẻ là nhân vật chính của Tô Tuyết Vân, phảng phất cùng năm đó vừa gả cho Hoàng Thái Cực giống hệt nhau. Bà ta vẫn không hiểu, rõ ràng liền từ đầu thành người tái giá quý hàng, lại không chịu phóng thấp tư thái, sống so ai đều cao điệu bữa bãi, người không thức thời như vậy cư nhiên còn có thể được Hoàng Thái Cực sủng, đến cùng bằng là cái gì?

Hiếu Trang cùng Tô Tuyết Vân phẩm trà phần mình ai cũng không lên tiếng, hai người trong lòng biết rõ ràng tại trận giằng co này ai mở miệng trước người đó liền sẽ yếu ba phần, huống chi vốn là Thuận Trị thực xin lỗi Bác Quả Nhĩ, Hiếu Trang càng muốn bùng lên khí thế không kém nửa điểm.

Đáng tiếc a, nét bút hồng lớn nhất cuộc đời này của Hiếu Trang liền là bà ta khi đó khắc sếp đao nhi tử.

Thuận Trị lâu không thấy Ô Vân Châu, ngay cả một tờ giấy đều truyền không được, sớm nóng nảy, nghe nói Ô Vân Châu có thai hai tháng càng chịu đả kích hơn, như nay thật vất vả nhìn thấy người phủ bối lạc tự nhiên muốn xác nhận tình huống của Ô Vân Châu.

“Trẫm nghe nói..... Bác Quả Nhĩ có nhi tử, nhưng là thật?”

Tô Tuyết Vân lập tức cười khê lên tiếng, liếc đến sắc mặt xanh lè của Hiếu Trang, khi nhìn thấy ánh mắt của Thuận Trị phảng phất thấy được đứa trẻ nhu thuận nhất trên đời này. Nếu không phải Thuận Trị cùng Hiếu Trang chắc chắn là mẹ con ruột, nàng đều phải hoài nghi bản thân mới là mẹ ruột của Thuận Trị!

7. Chương 7

Edit: Lengkeng_Sophie

Nếu luận công lực tức chết Hiếu Trang, Thuận Trị dám nhận thứ hai liền không người dám xưng thứ nhất, Tô Tuyết Vân cảm thấy bản thân miễn miễn cưỡng cưỡng có thể nhận thứ ba đi. Nàng vừa nghe Thuận Trị hỏi, tựa như từ trước đến nay không biết chút đồn đãi kia, cười nói tới Ô Vân Châu, “Con dâu này của bản cung rất tốt, hoài thai có đại phúc khí, này không, con bé vừa hoài thai thân thể bản cung liền khỏe hẳn, trước đó bản cung nhưng là nằm ở trên giường không thể nhúc nhích. Hoàng Thượng, còn muốn tạ người lúc trước đem Ô Vân Châu chỉ cho Bác Quả Nhĩ, vào cửa không bao lâu liền muốn thêm tôn tử cho bản cung, bản cung chỉ ngóng trông con bé có thể ba năm ôm hai, vì Bác Quả Nhĩ khai chi tán diệp.”

Thuận Trị như bị sét đánh, nghĩ đến hai tháng trước còn chưa chạm qua Ô Vân Châu, huyết sắc trên mặt đều rút sạch, Tô Tuyết Vân xem ở trong mắt mười phần ngạc nhiên, loại người này đến cùng như thế nào làm được hoàng thượng? Nhi tử hoàng đế kiếp trước của nàng nhưng là đất rung núi lở đều không biến sắc, trong trí nhớ Thuận Trị nhìn đến hiện trường hành hình còn có thể nôn mửa ngất, nói không chừng sinh là thân nữ nhi đều có thể cùng Đồng Ngạc thị làm tỷ muội, trách không được tình hữu độc chung với Đồng Ngạc thị.

Hiếu Trang không muốn đem chân tướng vạch trần, thản nhiên kéo Tô Tuyết Vân giả cười chúc mừng vài câu, há mồm liền là nhất lưu ban thưởng.

Tô Tuyết Vân liếc Thuận Trị một cái, cười nói: “Hôm nay ta thật sự là tới đúng, lại được nhiều thứ tốt của Thái Hậu như thế. Bác Quả Nhĩ đại hôn lần đó Thái Hậu thưởng xuống tượng Quan Âm đưa tử thật đúng là bảo bối, ta ấn Thái Hậu nói thành kính cung phụng, hiện nay nhưng không phải là liền có tôn nhi, đây đều là dinh phúc khí Thái Hậu! Bất quá, Bò Tát tử tử, ta cũng phải đi trong miếu trả nguyện mới được, thuận tiện khẩn cầu tôn nhi kế tiếp cũng mau chút tới.”

Hiếu Trang có tức giận phát không ra, thậm chí có chút hối hận gọi Tô Tuyết Vân tiến cung, khoát tay nói: “Nếu như thế, ai gia cũng không lưu người, người chuẩn bị tốt đi trả nguyện đi.”

Tô Tuyết Vân đem bọn họ mẹ con tức giận đến không kém nhiều, tự nhiên cũng sẽ không ở lâu, đơn giản

hành lễ liền đầy mặt ý cười đi. Còn lại Hiếu Trang và Thuận Trị trầm mặc ngồi đối diện, khiến Hiếu Trang càng cảm tức.

“Người là hoàng đế, nên biết cái gì là người không thể đụng vào! Như nay Đồng Ngạc thị có thai, bọn họ mới là người một nhà, nói vậy đã trước ngại tấn thích, người không thấy quý thái phi rất vui vẻ sao? Về sau người không được tái kiến Đồng Ngạc thị, cũng không được lại như hôm nay vậy, làm người ta lợi dụng truyền dư luận xôn xao, có thời gian nhàn rỗi nên xử lý chính sự mới là lẽ phải.....” Hiếu Trang dè nặng nộ khí muốn chỉ bảo nhi tử, Thuận Trị lại đột nhiên bạo phát.

“Chính sự? Trẫm xử lý chính sự gì? Không là có ngài sao? A, nói cái gì khiến trẫm tự mình chấp chính, quyền lợi còn không là nắm ở trong tay ngài? Ngài khi trẫm không biết kia chút đại thần sau lưng đều hướng ngài xin chỉ thị?” Thuận Trị đánh nghiêng chén trà nộ trừng Hiếu Trang, “Ngài biết rõ trẫm tâm duyệt Ô Vân Châu, còn nói ra lời này, ngài thực sự là ngạch nường của trẫm sao? Ngài tứ Ô Vân Châu đưa tử Quan Âm, ngăn trở trẫm đi gặp nàng, lại xé tim trẫm! Hừ, trẫm mới là hoàng đế, không là bù nhìn trong tay ngài!”

“Người! Người –” Hiếu Trang một tay dè lại ngực, trước mắt từng đợt phát đen, vẫn không nhin xuống được đập chén, “Làm càn!”

Thuận Trị thấy bà ta như vậy lại không nửa điểm lo lắng, chỉ châm chọc cười lạnh, “Hoàng ngạch nường thân thể thật đúng là yếu đuối, hử một cái liền bị bệnh, nếu hoàng ngạch nường thiếu bận tâm triều chính, nói không chừng đã sớm phúc thọ an khang.”

Thuận Trị nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi, tình yêu càng bị ngăn trở càng có vẻ trân quý, Thuận Trị lúc này đang nóng nảy, chỉ cảm thấy Hiếu Trang, quý thái phi, Bác Quả Nhĩ thậm chí đứa bé trong bụng Ô Vân Châu đều là chướng ngại vật ngăn chặn phía trước!

Edit Lengken_Sophie

Tô Tuyết Vân nghĩ cũng biết hai mẹ con trong cung kia nhất định gây một trận lớn, nàng châm ngòi xong cũng không hiểu kỳ sau này, hồi phủ liền thật tay chuẩn bị chuyện đi miếu trả nguyện. Nàng đều có thể nghĩ đến lời đồn bên ngoài sẽ truyền như thế nào, quý thái phi khoan dung rộng lượng, Bác Quả Nhĩ cuồng đại một mảnh, Đồng Ngạc thị không hiểu quy củ, Thuận Trị đề lập thân bất chính..... Hiện tại nàng cùng Bác Quả Nhĩ đã đứng ở điểm cao đạo đức, mọi người luôn là sẽ đồng tình người bị hại thiện lương.

Lần này thấy Hiếu Trang và Thuận Trị khiến nàng thăm dò đối thủ sâu cạn, tuy nói có chút khó khăn, nhưng so với kiếp trước đã dễ dàng quá nhiều, nàng một chút đều không có gấp gáp, ngược lại có hứng thú đảm đương thân phận thợ săn, từng bước nhìn vài con mồi chậm rãi đập trúng cạm bẫy của nàng.

Giao cho Bác Quả Nhĩ phải dụng tâm đọc sách, lại phân phó người trông giữ Đồng Ngạc thị thả lỏng một chút, Tô Tuyết Vân liền nhân nhả thanh thời mang theo một đám tâm phúc đi miếu nhỏ trả nguyện. Nàng từng gặp thân tiên, cũng từng gặp qua vài pháp hội oán khí quần thân không cách đâu thai kia, đương nhiên tin tưởng này thế gian có quỷ thần. Tuy rằng chỉ là một kế hoạch nhỏ, nàng vẫn là thành tâm quý lạy thần phật, tinh tâm hoàn thành ba ngày cầu phúc trả nguyện.

“Thần phật ở trên, tín nữ Tô Tuyết Vân rất nhiều an bài chỉ vì trợ người chuyển thế, mượn thần phật danh hào thật sự bất đắc dĩ, còn vọng thần phật lượng giải.” Tô Tuyết Vân quỳ trên bồ đoàn đoan chính khấu đầu, đứng dậy nhìn phật tượng trang nghiêm, xoay người trở về khách phòng, không có chút lưu luyến. Nàng tin có Phật, nhưng nàng cũng biết trên đời này chỉ có thể dựa vào chính mình, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không đem hi vọng ký thác vào người khác.

Ban đêm, Ô Lan ngủ say gian phòng bên ngoài, Tô Tuyết Vân tay chân rón rén đặt mười quyển sách giấu trộm mang đến ở trên bàn, sau đó ở trong chăn đột nhiên bừng tỉnh “A” một tiếng.

Ô Lan vội vàng bật dậy chạy vào, vừa thuận khí cho nàng vừa nôn nóng hỏi: “Chủ tử thế nào? Bị ác mộng?”

Tô Tuyết Vân lẳng lẳng lắc đầu, lập tức kinh hãi trừng lớn mắt, dùng lực cầm tay Ô Lan vui vẻ nói: “Ô Lan, ta mơ thấy Phật tổ! Trách không được nhiều người dâng hương bái phật như vậy, quả nhiên hữu dụng, Phật tổ thấy ta tâm thành nói sẽ ban thưởng cho ta khiến tâm nguyện đạt thành, người nói này không phải là đại phúc khí?”

Ô Lan nhất thời đứng thẳng, hai tay tạo thành chữ thập không ngừng bái tạ Phật tổ, cười nói: “Chủ tử tự nhiên là có đại phúc khí, không biết chủ tử cầu xin tâm nguyện gì.”

Tô Tuyết Vân cũng cười đứng dậy, “Đương nhiên là phù hộ Bác Quả Nhĩ khỏi hoàn trở về, bình an hỉ nhạc, có Phật tổ chúc phúc ta cuối cùng cũng yên tâm, không thì ta còn thật luyến tiếc cho Bác Quả Nhĩ rời khỏi. Bất quá, Phật tổ nói ban thưởng là cái gì?”

“Chủ tử ngài chậm rãi nghĩ lại, có lẽ Phật tổ ở trong mộng nói qua, ngài vừa cao hứng quên mất. Nô tài rót nước cho ngài nhuận nhuận hầu.” Ô Lan đưa cho Tô Tuyết Vân xiêm y, đi đến bên cạnh rót nước, bỗng nhiên thấy trên bàn có một xấp sách, nghi hoặc nói, “Quái, sách này là từ đâu đến?”

Ô Lan cầm lấy một quyển trên cùng, không chớp mắt nhìn bìa sách giống như là ai tùy tay vứt bỏ, nhưng mở lại nhìn thấy trên trang đầu tiên có hai chữ hai chữ lớn bằng bạc — binh pháp!

Tô Tuyết Vân nhìn vẻ mặt Ô Lan khiếp sợ lại kính sợ, liền biết bước cờ này đi đúng, mở miệng hỏi: “Kia là cái gì?”

Ô Lan kinh hãi đem một xấp sách trên bàn mang qua cho Tô Tuyết Vân xem, kích động như trẻ vài tuổi, còn không quên hạ giọng, “Chủ tử đại hỉ! Đây định là Phật tổ ban thưởng theo như lời cầu nguyện, yêu thích bồi lộc gia! A Di Đà Phật, Phật tổ phù hộ, bồi lộc gia lần này nhất định có thể khỏi hoàn trở về!”

Tô Tuyết Vân nhanh chóng đem toàn bộ sách mở ra, cười đến kinh hãi lại ngạo nghễ, “Ngay cả Phật tổ đều thiên hướng con ta, ta còn sợ cái gì, Đại Ngọc Nhi cùng Phúc Lâm lại giầy vò thế nào, không có Phật tổ phù hộ cũng không thành.”

“Chủ tử?!” Ô Lan cả kinh, theo bản năng nhìn về phía cửa.

Tô Tuyết Vân cầm sách trong tay chuyển qua cho Ô Lan xem, ngón trỏ thon dài điểm chữ mặt trên, “Xem đây là cái gì? Đạo làm vua!” Nàng hít sâu một hơi, “Có lẽ không là ta có phúc khí được Phật tổ ban thưởng, mà là Phật tổ cho ta mượn tay dẫn dắt con ta, chỉ có chân long thiên tử mới có thể được trời ưu ái như thế! Trời cao cũng sẽ phù hộ chúng ta!”

Ô Lan hung hăng kháp bản thân một cái, sau một lúc lâu mới bình phục bản thân tim nhảy, nhìn đến Tô Tuyết Vân đang cười to, nàng cũng kiên định, mặc kệ chủ tử muốn làm cái gì, nàng chỉ quán nghe lệnh làm việc liền tốt.

Ô Lan mang theo tâm tình kích động hưng phấn về gian ngoài ngủ, Tô Tuyết Vân nằm đến trên giường lại không hề buồn ngủ, đối với một xấp bản đơn lẻ của tiên gia buồn bực không thôi. Loại cảm giác này thật giống như tân tân khổ khổ đánh ngã boss, giống như mang ra trang bị cao nhất của bản thân lại không thể dùng, đời trước nàng nhưng là thật cừ tử nhất sinh a, ngược thân ngược tâm tại sinh tử bên cạnh bồi hồi mấy lần mới nắm giữ kỹ năng cung đấu, kết quả lão nhân cư nhiên như vậy hù dọa nàng, thưởng cho nàng người đàn ông tốt cũng được a, nàng còn chưa từng thực sự kết hôn, độc thân mấy đời quả thực không thể nhẫn!

Tô Tuyết Vân kiếp trước kiếp này trước mặt người khác đều là cấp nữ thần, nhưng kỳ thật ngầm thực thích bản thân một thổ tào, chung quy trước đây là cô nhi, trưởng thành lại muốn dốc sức làm trong giới giải trí, không giải quyết áp lực, phỏng chừng đã sớm bị bệnh trầm cảm. Nàng lật người rơi vào trong chăn mềm mại nói nhỏ hồi lâu, mới bắt tri bắt giác ngủ.

Được “phật tổ” ban thưởng lớn như thế, tự nhiên muốn lại trả nguyện. Sau đó nàng lại trai giới ba ngày, sao một quyển kinh thư cung phụng, đợi một tiểu nha hoàn trong phủ nhìn chăm chăm Ô Vân Châu đưa tới mấy tấm tờ giấy mới khởi hành hồi phủ.

Hiếu Trang muốn cho Ô Vân Châu cùng Bác Quả Nhĩ cột vào một khối “phu thê tình thâm”, triệt để phiết thanh Thuận Trị, Tô Tuyết Vân mới sẽ không để cho bà ta như nguyện, chuyện là càng loạn càng dễ dàng đục nước béo cò, muốn thoải mái chút đoạt được ngôi vị hoàng đế, nói không chừng Ô Vân Châu còn là chủ lực.

Trước kia nàng ngăn cách Ô Vân Châu và Thuận Trị tiếp xúc, mà làm ra cực yêu tôn nhi giả này, đã sớm đem tâm hai người kia căng chặt. Thừa dịp lần này ra ngoài, nàng kịp thời sai người thả lỏng trông giữ Ô Vân Châu, quả nhiên hai người kia lập tức liền liên lạc, tự cho là thần không biết quỷ không hay truyền giấy. Không biết bọn hạ nhân thời khắc nhìn chăm chăm Ô Vân Châu, vài tờ giấy kia trong quá trình truyền lại đã bị sao lại đưa đến trong tay Tô Tuyết Vân.

Đầu tiên là Thuận Trị bị thương tuyệt vọng chất vấn Ô Vân Châu vì cái gì muốn sinh con cho người khác, tiếp theo chính là Ô Vân Châu vô hạn ủy khuất nhận định bản thân không mang thai, khẳng định là Bác Quả Nhĩ hãm hại nàng muốn ly gián cảm tình bọn họ. Ô Vân Châu còn khuếch đại kể ra những ngày bị thăm ở phủ bồi lạc, Thuận Trị lập tức chống đỡ không được, tức giận tỏ vẻ sẽ mau chóng cứu Ô Vân Châu ra, cho nàng vinh hoa tôn quý nhất thế gian.

Vì vậy khi Tô Tuyết Vân lại nhắc đến Ô Vân Châu liền cười vui vẻ, “Nếu ả muốn cùng Phúc Lâm phổ ra luyện khúc tuyệt thế như thế, khi khiến cho ả một hồi họa quốc yêu phi lại thế nào? Hi vọng đến lúc đó Phúc Lâm còn có thể vãn thủ vững chân tình bọn họ.”

8. Chương 8

Edit: Lengkeng_Sophie

Tô Tuyết Vân vừa hồi phủ liền giao mấy quyển sách binh thư cùng quân trị quốc kia cho Bác Quả Nhĩ, nàng đương nhiên không có nói trắng ra muốn soán vị cái gì, mà là đổi tên trên bìa mấy quyển sách kia, nói cho Bác Quả Nhĩ học xong là có thể ở trên chiến trường kiến công lập nghiệp, có được bộ hạ trung tâm nhất, trở thành Ba Đồ Lỗ vũ dũng nhất.

Bác Quả Nhĩ coi một đêm, hoàn toàn mê đắm vào trang sách, như lấy được chí bảo, mỗi ngày trừ tập võ liền đọc sách, có chỗ không hiểu cũng có thể tùy thời thỉnh giáo sư phụ trong phủ. Khi Tô Tuyết Vân là hiệp nữ ở một kiếp kia cũng học xong một bộ võ công đơn giản, mặc dù ở thế giới võ hiệp chỉ tính công phu mèo cào, nhưng tại Đại Thanh cũng có thể sử dụng bồi dưỡng đại nội mật thám. Vì vậy thời điểm nàng ngẫm tìm sư phụ cho Bác Quả Nhĩ, liền thuận tay đem võ thuật công pháp ra, xem như cũng tiện thể, cho Bác Quả Nhĩ cùng vài hộ vệ tâm phúc luyện tập.

Bên ngoài, Bác Quả Nhĩ vẫn là một hình tượng buồn khổ, Tô Tuyết Vân vẫn là nơi nơi sưu tầm các loại thuốc bổ, giống như sợ không ai biết nàng coi trọng tôn tử trong bụng con dâu. Như thế qua mấy ngày, bên ngoài dần dần đều cho rằng hoàng đế cùng em dâu tình yêu đã qua đi, sau này tất nhiên sẽ nước giếng không phạm nước sông, lời đồn lui, kế hoạch Thuận Trị muốn “cứu vớt” Ô Vân Châu tự nhiên liền bị Hiếu Trang cường thế ngăn trở.

Kết quả trên có chính sách dưới có đối sách, tiểu tự điều chỉ ngừng hai ngày, liền lại truyền lên, lần này còn gan lớn trực tiếp truyền tin. Tô Tuyết Vân có chút kinh ngạc, nghe xong hạ nhân bẩm báo, cười cùng Ô Lan nói: “Xem ra Phúc Lâm lần này có năng lực, cứ nhiên có thể ở dưới mí mắt Đại Ngọc Nhi truyền tin ra, không sai.”

Ô Lan lắc đầu, cười nói: “Nô tài cũng tưởng là Hoàng Thượng nghĩ ra biện pháp mới gì, còn phái người đi tìm hiểu một phen, ai ngờ là An quận vương ở sau lưng an bài.”

“Hử? Là Nhạc Nhạc?” Tô Tuyết Vân hơi hơi nheo lại mắt, nở nụ cười, “Trước kia có một lần, Phúc Lâm cải trang ra cung đến quý phủ chúng ta, cũng là Nhạc Nhạc dẫn hắc đến phải không?”

“Đúng vậy, An quận vương nói là sợ Hoàng Thượng đi địa phương khác không an toàn, Hoàng Thượng muốn xuất cung giải sầu, liền đến phủ bồi chúng ta chơi.”

“Ha ha, một An quận vương, làm công việc này ngược lại rất dụng tâm, hắc nhưng là sư huynh của Đồng Ngạc thị, tất nhiên đã sớm biết được Đồng Ngạc thị có chút tiểu tâm tư kia, nói không chừng hồng tuyến lúc đầu thật đúng là hắc dật.” Tô Tuyết Vân cầm chén trà trong tay gõ tăng tăng ở trên bàn, lãnh đạm nói, “Phái người thông minh theo dõi Nhạc Nhạc, tốt nhất trà trộn vào phủ đi, ngày sau ta có trọng dụng. Mặt khác..... Hừ, An quận vương trung quân như vậy, như thế nào cũng phải để Thái Hậu yêu dấu của chúng ta biết, nhi tử có tâm phúc, vì mẫu tự nhiên cao hứng mới là a, người nói đúng hay không?”

Ô Lan nhanh chóng an bài đi xuống, chỉ cảm thấy chủ tử mưu kế càng ngày càng cao, không cần chống lại ngay trước mặt liền có thể làm loạn một đoàn, có lẽ ý tưởng đối trời kia cũng không phải không có khả năng.

Hiếu Trang dụng tâm lương khổ, kham kham mới vẫn hồi chút cục diện, sợ lại nhảy ra chuyện gì nữa liền nhìn chăm chăm vào Thuận Trị. Lại không nghĩ tới Thuận Trị sẽ nương cơ hội thương thảo chính sự khiến Nhạc Nhạc giúp hắn truyền tin, Nhạc Nhạc lại cũng dám làm loại chuyện bại hoại danh dự hoàng đế này, Hiếu Trang thu được tin tức thì giận ngất ngửa, trong lòng vạn phần căm tức, trực tiếp mệnh người của mình ở trên triều chèn ép Nhạc Nhạc, cho hắn giáo huấn.

Nhưng đồn đãi lại truyền lên, bởi vì..... chuyện Tô Tuyết Vân tìm được tờ giấy không tính quá khoa trương truyền đến bên ngoài, mặt trên không có đề danh tự, dân chúng không biết là ai, nói nói cười cười cũng là qua, nhưng trong quyền quý kinh nghe nói đều có thể đoán được, đặc biệt Bác Quả Nhĩ say rượu tại một quán rượu bị người gặp được, càng thêm chứng thực tính chân thật Thuận Trị cường đoạt em dâu.

Bác Quả Nhĩ ngày thường cũng không thích vào triều, nhưng ngẫu nhiên một ít trọng đại sẽ vẫn là muốn tham dự. Thuận Trị ngồi ở trên long ỷ, nhìn Bác Quả Nhĩ phía dưới mặt không chút thay đổi, mặc danh cảm thấy một trận chột dạ, lập tức lại đúng lý hợp tình nghi, nếu không phải lúc trước Bác Quả Nhĩ chạy tới khiến hắn tứ hôn, hắn nơi nào sẽ bỏ qua Ô Vân Châu tốt đẹp! Toàn bộ từ ban đầu liền là sai lầm!

Thuận Trị không yên lòng nghe vài đại thần tấu, có lẽ ứng phó vài câu liền hạ lệnh bãi triều, trước lúc rời đi khiến Ngô Lương Phụ ngăn Bác Quả Nhĩ lưu lại thảo luận chính sự. Chúng đại thần có bất mãn với Thuận Trị tổn hại triều chính, khi tan triều sắc mặt đều không tốt, mà Bác Quả Nhĩ còn lại là trực tiếp lạnh mặt, trong ánh mắt đồng tình của đám người bước đi tới Càn Thanh cung.

Thuận Trị đợi trong chốc lát cũng không thấy Bác Quả Nhĩ thỉnh an, không khỏi rất là tức giận, “Người đây là thái độ gì? Trước mặt trẫm cũng dám làm càn?”

Bác Quả Nhĩ lạnh lùng cười, “Người cũng xứng khiến ta quỳ lạy? Vũ nhục em dâu, người sẽ không sợ hoàng a mã ban đêm tới tìm người sao?”

“Người im miệng!” Thuận Trị giận tím mặt, dương tay liền ném chén trà bên tay.

Bác Quả Nhĩ không tránh không né, cứng rắn chịu đựng lần này, thái dương nhất thời xanh đen một mảnh, lá trà nước trà lây dính toàn bộ vai trái, vô cùng chật vật! Nhưng hắn như cũ trào phúng nhìn chăm chăm Thuận Trị, “Như thế nào? Chột dạ? Người trèo lên giường em dâu khiến ả hoài con hoang, loại người như người cũng xứng làm đàn ông nhà Ái Tân Giác La sao?”

Thuận Trị vừa muốn tức giận, bỗng nhiên sưng sốt, đi đến trước mặt Bác Quả Nhĩ vội vàng hỏi nói: “Người nói cái gì? Ô Vân Châu không phải là hoài con người? Chẳng lẽ là giả?”

Mặt Bác Quả Nhĩ vẫn vẹo một cái chớp mắt, áp xuống xúc động muốn xé bỏ Thuận Trị trong lòng xuống, cắn răng găm nhẹ, “Tiện nhân kia! Ba tháng trước ta liền không đi qua phòng ả, trong bụng ả rõ ràng là đã loại!”

“Ba –”

Bác Quả Nhĩ quay đầu đi, dùng đầu lưỡi đỉnh đỉnh chỗ mặt bị đánh, ánh mắt âm lãnh thẳng tắp nhìn Thuận Trị.

Thuận Trị không tự chủ được lui về phía sau một bước, tâm sinh khiếp ý, ngoài mặt trong yếu quát: “Người đồ mãng phu này chỉ biết bắt nạt Ô Vân Châu, không chỉ tù cầm năng còn ngược đãi năng, người căn bản không xứng với Ô Vân Châu.”

“Ta không xứng với? Kia ai có thể xứng đôi với phúc tấn của ta? Người sao? Vẫn là sư huynh thân mật khăng khít kia? Ha, loại dâm phu này ta – Bác Quả Nhĩ tự nhiên không hiếm lạ, nhưng ả vẫn là phúc tấn ta cười hỏi đàng hoàng, người liền chờ xem ả thể nào sống không bằng chết đi. Hôm nay trên người ta đau xót, nhất định muốn gấp bội khiến Ô Vân Châu thể hội một chút.”

“Người dám!”

“Người chờ coi!” Bác Quả Nhĩ lưu lại một câu như là dối, xoay người liền xông ra ngoài. Đợi đi ra cửa cung, hấn lại không nóng nảy, xe ngựa cũng không ngồi, dọc theo đường đi chậm rì rì đi về phủ bối lạc, hai mắt vô thần, thất hồn lạc phách, đỉnh thái dương ứ xanh cùng lá trà trên vai, ai nấy đều thấy được hấn vừa đã trải qua cái gì. Trừ vị trên long ý kia, còn ai có quyền, có lá gan làm như vậy với hoàng tử?

Mới hồi phủ không lâu chúng đại thần rất nhanh đều thu được tin tức, thấy Thuận Trị mình mực trương đảm ức hiếp Bác Quả Nhĩ như thế đều có chút không tiếp thụ được, lại nghĩ đến Thuận Trị từng đào ra thi thể Đa Nhĩ Cổn *tiên thi (quất roi vào thi thể)*, nhất thời không rét mà run! Ban sai cho hoàng đế tùy hứng làm bậy hỉ nộ không chừng như thế, ai biết kế tiếp bị tiên thi sẽ là bản thân hay không? Đa Nhĩ Cổn nhưng là đệ nhất công thần của Đại Thanh, mà ai chẳng biết Thuận Trị là do Đa Nhĩ Cổn đỡ thượng vị, đối đãi với người từng là “hoàng phụ nhiếp chính vương” đều có thể tâm ngoan như thế, cứ thế mãi, nói không chừng Đại Thanh liền muốn xuất hiện bạo quân đầu tiên!

Thuận Trị nghe nói hài tử không phải là của Bác Quả Nhĩ, cũng không nghĩ gì khác, chung quy Ô Vân Châu khăng khăng bản thân không có mang thai, hấn chỉ cảm thấy chuyện này được chứng thực, Ô Vân Châu căn bản chuyện gì đều không có, toàn bộ đều là âm mưu vì chia rẽ bọn họ. Như thế hấn càng vội muốn cứu Ô Vân Châu ra, tại trong cung tận hết sức lực làm âm ỉ, làm cho Hiếu Trang tức giận hờn mê hai lần, cơ hồ đã có diêm báo mẹ con quyết liệt. Hiếu Trang vì không để chuyện chuyển biến xấu tiếp, rút cuộc thỏa hiệp, quyết định khiến Ô Vân Châu tiến cung. Nay bà ta chỉ hận xem thường Ô Vân Châu, không tại lúc đầu xuống tay ác độc, một bước sai từng bước sai, chỉ có thể hi vọng bà ta thỏa hiệp sẽ khiến chuyện này triệt để tiêu tán đi.

Tô Tuyết Vân lại đi vào Từ Ninh Cung gặp mặt Hiếu Trang, cười thoải mái bữa bãi như cũ, trái lại Hiếu Trang lại hiện vẻ mệt mỏi, dậm rất nhiều phần cũng không che đầy nổi sắc mặt khó coi.

Hiếu Trang phát tay mệnh toàn bộ cung nhân lui ra, phòng trong cũng chỉ còn lại một vị thái hậu cùng một vị quý thái phi. Sau khi bà ta bình tĩnh nhìn Tô Tuyết Vân một lúc lâu, khăng định nói: “Toàn bộ đều là người làm đi.”

Tô Tuyết Vân ưu nhã bưng tách trà lên nhẹ mân một ngụm, lạnh nhạt nói: “Ta không biết người đang nói cái gì.”

“Nhạc Nhạc bại lộ, truyền ra đi tờ giấy, đừng nói người không rõ ràng!” Hiếu Trang hừ lạnh một tiếng, “Na Mộc Chung, người lại nhiều lần tại trước mặt Phúc Lâm nhắc tới Ô Vân Châu rắc tâm ra sao?”

Tô Tuyết Vân khẽ cười một tiếng, “Thái Hậu nói lời này, người cùng Hoàng Thượng lôi kéo ta nói chuyện phiếm, chẳng lẽ ta còn muốn tránh nhắc tới con dâu của ta? Con dâu ta cũng không phải nhận không ra người. Về phần cái gì An quận vương, cái gì tờ giấy, ta là thật không rõ ràng, không biết Thái Hậu có thể hay không vì ta giải thích nghi hoặc?”

“Người! Người làm chuyện tốt! Người là người thông minh, nên biết có chừng có mực. Ai gia cũng không cùng người đi vòng vèo, Đồng Ngạc thị thân thể có thai, mang thai không ổn, dễ non chết, Na Mộc Chung, người biết rõ phải thế nào làm.”

“Sau đó? Trong cung thêm một người phụ nữ, để thậm duyệt chi, đặc phong làm hậu? Đại Ngọc Nhi a Đại Ngọc Nhi, người cho là người bên ngoài đều là đồ ngốc tùy ý người hù lừa sao?” Tô Tuyết Vân châm chọc cười, nửa điểm không nề mặt.

Hiếu Trang vỗ bàn mạnh, “Làm càn! Lời nói ai gia người tốt nhất suy xét rõ ràng lại trả lời.”

“Đúng vậy, suy xét không rõ ràng nói không chừng mệnh cũng mất, ta rất sợ nha, người là muốn cho thảo nguyên khai chiến sao? Không biết Tĩnh Phi Ngạch Kỳ Cát còn sẽ duy trì người hay không, sách sách, thời điểm mặc kệ tử người tùy ý tha ma chết nữ, người đang nghĩ cái gì?” Tô Tuyết Vân cười nhìn Hiếu Trang, giống như tỷ muội thân mật nhất đang nói chuyện, nhưng trong lời nói ý vị khiêu khích lại khiến Hiếu Trang đen mặt.

Hiếu Trang hít vào một hơi thật sâu, khẽ nâng cằm lộ ra khí thế cao quý lẫm liệt của thái hậu, “Người muốn thế nào?”

Tô Tuyết Vân vỗ về hộ giáp thật dài trên đầu ngón tay, thản nhiên nói: “Bác Quả Nhĩ đau thất sở ái nắn lòng thoái chí, tự xin lên chiến trường góp sức vì nước. Ai, một bối lạc gia nhỏ nhoi làm tướng quân như thế nào uy áp được chúng tướng sĩ? Như thế nào cũng phải có tên tuổi thân vương đi?”

Hiếu Trang neho lại mắt xem kỹ nhìn nàng, cũng không trả lời. Tô Tuyết Vân trực tiếp đứng lên vuốt lên quần áo, vừa đi ra ngoài vừa tùy ý nói: “Ô Vân Châu thai đã ổn, ba ngày sau liền thường đi lại, có lẽ hẳn là khiến Bác Quả Nhĩ bồi ả về nhà mẹ đẻ một chuyến, thuận tiện trên đường đi dạo, gặp được vài người bạn tốt tâm sự cũng là tốt.”

Thời điểm đập ra cửa, Tô Tuyết Vân không có gì bất ngờ xảy ra nghe được giọng nói Hiếu Trang cắn răng không cam tâm, “Trở về đợi ý chỉ của ai gia.”

Tô Tuyết Vân giờ lên khóe môi, tâm tình sung sướng ra cung. Trong triều nhiều người bất mãn đang Thuận

Trị, Hiếu Trang căn bản không dám vào thời điểm này cùng nàng liều mạng, về phần ám sát..... Kia cũng phải nhìn người của Hiếu Trang có cái bản sự kia hay không.

Hiếu Trang phái người điều tra Bác Quả Nhĩ, biết được Bác Quả Nhĩ vì chuyện Ô Vân Châu chịu đả kích lớn, chưa gượng dậy nổi, cả ngày chỉ biết say rượu ngay cả bằng hữu đều không lui tới, suy sút đến cực điểm, lúc này bà ta mới nhẹ nhàng thở ra. Khiến một phế vật làm thân vương rất có thể chương hiển Thuận Trị trân trọng huynh đệ, mà khiến một phế vật lên chiến trường..... Hừ, chết không toàn thân liền là kết cục tốt nhất!

Hiếu Trang tự nhận đã khống chế toàn cục, lập tức thoải mái, nói an bài của bà ta với Thuận Trị, mệnh Thuận Trị chọn ngày hạ chỉ tấn phong Bác Quả Nhĩ. Thuận Trị tuy nói không cam tâm, nhưng tưởng tượng đến lập tức liền có thể cùng Ô Vân Châu song túc song phi, ngày đó liền viết xong ý chỉ phong vương, thúc giục Ngô Lương Phụ lập tức đi phủ bối lặc tuyên đọc.

Vì vậy người kinh thành đều ngạc nhiên phát hiện, trong một buổi hoàng hôn bình thường, thái giám bên người Thuận Trị tự mình đến phủ bối lặc tuyên đọc thánh chỉ, tấn phong Bác Quả Nhĩ làm Hòa Thạc Tương Thân vương. Về phần nguyên nhân tấn phong, thì thành đề tài mới nhất được mọi người tranh luận.

9. Chương 9

Edit:Lengheng_Sophie

Tô Tuyết Vân nhìn mặt Bác Quả Nhĩ lộ vẻ vui mừng, nhin không được lạnh mặt, “Con dùng phương pháp gì không tốt? Cư nhiên dùng khổ nhục kế? Phúc Lâm làm chuyện này, con chỉ cần xiêm y dính chút nước trà, đáng vẻ chặt vật chút, người bên ngoài liền đều sẽ đứng ở phía con, tội gì cứng chịu hấn đánh? Nhìn đáng vẻ hiện tại của con đi, nào có tướng quân mặt bị ấn một bàn tay?”

Bác Quả Nhĩ cười hì hì sai người thu thánh chỉ, ân cần chạy đến phía sau Tô Tuyết Vân bóp vai cho nàng, “Ngạch nương đừng tức giận, chút vết thương nhỏ này không tính cái gì, còn không bằng lúc con luyện võ. Con nghĩ dù sao cũng muốn bị khinh bỉ dọa người, không bằng liền thật chút, con đường đường là hoàng tử bị hoàng đế khi dễ thành như vậy, cũng không có người sẽ cười nhạo con đi, hơn nữa bởi vậy, Thái Hậu cũng ngồi không yên, chỉ có thể thỏa hiệp.”

Tô Tuyết Vân lắc đầu, “Xem ra ta cho con chút sách kia con đều xem vào, cũng thế, con lớn rồi, không cần cái gì đều nghe ngạch nương an bài, có ý nghĩ bản thân rất tốt, như vậy trên chiến trường, ta ở nhà cũng có thể an tâm chút.” Nàng kéo Bác Quả Nhĩ qua khiến hấn ngồi xuống, nói thăm thía, “Con nhớ kỹ, trên chiến trường là muốn đối địch đánh nhau, vạn vạn không thể bị người dụ dỗ tầm hoan mua vui, cơ hội này là chúng ta trăm cay nghìn đắng mới cầu được, tuyệt đối không thể uống phí.”

Bác Quả Nhĩ thu cười, nghiêm mặt nói: “Ngạch nương yên tâm, con biết bản thân nên làm cái gì. Thái Hậu cùng Hoàng Thượng khí thế bức người, nếu con lại chịu thua kém, mẹ con chúng ta sớm hay muộn sẽ bị bọn họ bức chết. Con sẽ không khiến ngạch nương lại chịu ủy khuất, chờ con thành vương gia có quân công có thực quyền, Thái Hậu liền không lại dám tùy ý cho người nhìn sắc mặt.”

Tô Tuyết Vân vui mừng gật gật đầu, “Con nói như thế, ngạch nương an tâm. Chút sách kia con đều xem qua, cái gì mỹ nhân kế, anh em trong nhà cãi cọ nhau, tâm phúc phản bội linh tinh, cái gì cần có đều có, con chỉ cần cẩn thận đọc, nhất định có thể nắm giữ quan khiêu trong đó, ngạch nương chờ con khải hoàn trở về. Sau này lại cưới thê tử hợp tâm ý con, sinh cho ngạch nương vài tôn tử béo mập, ngạch nương lại không tiếc nuôi.”

Bác Quả Nhĩ cười nói: “Vậy đợi nhi tử đi, ngạch nương liền bắt đầu xem xét đi, lần này liền tuyển hiếu thuận ngạch nương, chỉ cần ngạch nương nhìn trúng là được, nhi tử tin tưởng ánh mắt ngạch nương.”

Tô Tuyết Vân cười cười, cũng không trả lời, không phải là bản thân thích cưới về có ý tứ gì? Nàng liền không phủ định được hoàn cảnh cổ đại tam thê tứ thiếp, nhưng trong phạm vi khống chế khiến nhi tử cưới thê tử là người yêu thích, đối với thê tử tốt còn là có thể làm được, nàng dù sao cũng là người hiện đại, phản cảm nhất là phu thê tương kính như tân bất đồng tâm, bất quá nàng có lẽ thật nên xem xét trước đó? Cô gái đều là sinh hoạt ở hậu trạch, Bác Quả Nhĩ nào có cơ hội gặp là thích? Xem ra vẫn là nàng phải làm chút chuẩn bị mới được.

Cùng Hiếu Trang làm bút giao dịch, Tô Tuyết Vân liền rút người trông giữ Ô Vân Châu về, làm như không thấy Ô Vân Châu và Thuận Trị thường xuyên thông tin, song phương ở mặt ngoài hình thành một loại cân bằng quỷ dị, tất cả mọi người bên trong đại khái chỉ có trong lòng Hiếu Trang khí nộ vì chuyện này.

Không bao lâu, chiến sự bắt đầu, nguyên bản Thuận Trị là có ý khiến Nhạc Nhạc xuất chiến, cũng tốt mượn cơ hội này tích góp chút công lao, về triều sau tấn phong là An thân vương. Nhưng vì chuyện truyền tin cho Ô Vân Châu, Hiếu Trang không thể nổi giận với nhi tử, liền đem lửa giận toàn bộ phát tiết ở trên người Nhạc Nhạc, như nay Nhạc Nhạc tuy rằng vẫn là tâm phúc của Thuận Trị, ở trên triều quả thật tình huống không quá diệu. Mà Thuận Trị lại lấy vị trí tướng quân đối Ô Vân Châu, lúc này nhìn Bác Quả Nhĩ kiên định xin chỉ chinh chiến, lại không cam nguyện cũng chỉ có thể đại đại khích lệ Bác Quả Nhĩ một phen, hạ chỉ phong Bác Quả Nhĩ là Định Viễn đại tướng quân, mang binh xuất chinh tiêu diệt *hải khấu (cướp biển)* Phúc Kiến.

Đồng thời lại mệnh con trai Trịnh thân vương – Tế Độ là phó tướng, cùng đi theo Bác Quả Nhĩ. Đây là tư tâm của Thuận Trị, Tế Độ anh dũng nhiều mưu, nói vậy sẽ không cam nguyện bị hoàng tử phế vật áp một đầu, đến lúc đó trên chiến trường, Bác Quả Nhĩ còn không phải là bù nhìn sao? Trên chiến trường đao quang kiếm ảnh, một xúc động sơ sẩy liền sẽ mất mạng, nói không chừng Bác Quả Nhĩ liền phải tang mệnh ở nơi đó, như vậy về sau lại cũng sẽ không nhìn đến hoàng đệ này khiến hấn chợt dạ lại cảm thấy chướng mắt.

Hiếu Trang bên kia thực hiện hứa hẹn, trong phủ bối lặc Đồng Ngạc thị tự nhiên liền đến thời điểm đáng chết. Liên tại ngày thứ hai Bác Quả Nhĩ thụ phong, phủ bối lặc rối loạn mời thái y, sau liền treo lên vải trắng, tiếng khóc một mảnh. Nghe nói Đồng Ngạc thị có thai nghe nói phu quân sắp lên chiến trường, lo lắng kích động sảy thai, thân thể quá yếu thể cho nên mẹ con cùng vong.

Tuy nói trước khi xuất chinh trong nhà vợ, con chết là điềm rất xấu mà ảnh hưởng cảm xúc, nhưng đối với Bác Quả Nhĩ mà nói, này đều là diễn trò mà thôi, trừ mặt ngoài khóc kêu vài tiếng, trong lòng hấn nửa điểm dao động đều không có. Hấn nghĩ, hấn là thật triệt để chán ghét Ô Vân Châu, nhìn quan tài cùng linh đường, hấn chỉ mong cô gái chính mình từng ái mộ kia là thật chết, từ nay, hấn cùng Ô Vân Châu lại không còn liên lụy.

Nhanh chóng xong xuôi tang sự, Tô Tuyết Vân đem toàn bộ thuốc trị thương trân quý trong nhà đều bỏ vào hành lý Bác Quả Nhĩ, lại tìm tới một kiện áo giáp tơ vàng mềm mà Vi Tiểu Bảo từng mặc, áo giáp mềm này quả thật đao thương bất nhập, có thể tại thời khắc mấu chốt bảo mệnh. Ngoài ra còn hai dũng sĩ vũ dũng nhất từ thảo nguyên bên kia tới, là phụ trách bảo hộ Bác Quả Nhĩ thay hắn làm việc. Người nhà hai dũng sĩ kia đều bị tiếp đến kinh thành phụng dưỡng, nơi này sinh hoạt so thảo nguyên tốt rất nhiều, hai vị dũng sĩ cảm kích rất nhiều, đối với Bác Quả Nhĩ trung thành tận tâm hơn.

Sau khi chuẩn bị tốt những gì bản thân có thể nghĩ đến, Tô Tuyết Vân tự mình đưa Bác Quả Nhĩ ra khỏi thành, nhìn hắn đạp lên chinh đồ gian khổ lại tràn ngập hi vọng.

Bác Quả Nhĩ đi, Tô Tuyết Vân không có trở nên thoải mái, ngược lại bắt đầu mưu hoa càng nhiều chuyện, làm tính toán Bác Quả Nhĩ tương lai thượng vị. Thủ hạ của nàng đã có mấy tâm phúc luyện võ thành quả không sai, lưu lại hai tọa trấn trong phủ, còn lại đều theo Bác Quả Nhĩ lên chiến trường. Mà hai người này, nàng liền mệnh bọn họ bí mật thu dưỡng cô nhi khát cái, dạy bọn hắn đọc sách tập võ bồi dưỡng âm vệ, một chi âm vệ thuộc về bản thân nàng.

Nàng ở mặt ngoài đóng cửa từ chối tiếp khách, cũng không cùng ai tới, này cũng khiến Hiếu Trang đối với nàng cực không yên lòng thả lỏng cảnh giác. Nhưng mà nàng tuy rằng cũng không tham dự yến tiệc ngắm hoa, mấy đại thần xử lý việc vui, việc tang lễ, nàng đều sẽ chuẩn bị lễ vật hợp tâm ý đối phương nhất lẳng lẳng đưa qua. Trong kinh đại thần có thực quyền thiếu tiền? Lễ vật dù quý trọng đều không hợp tâm ý, hành động này của Tô Tuyết Vân chính nói rõ nàng dùng tâm tư, một người đường đường là quý thái phi hạ mình thật lòng kết giao, người thu được lễ vật đa số đều cùng nàng bảo trì thân mật lui tới, hơn nữa quan hệ ngày càng chặt chẽ.

Trong đó Tô Tuyết Vân quan tâm nhất liền là phủ Trịnh thân vương, mỗi khi được đến cái gì tốt cũng không quên đưa một phần cho phủ Trịnh thân vương, Tế Độ phó tướng của Bác Quả Nhĩ, mà Trịnh thân vương lại bệnh nặng trên giường, lúc này là thời cơ tốt nhất Tô Tuyết Vân mượn sức một mạch Trịnh thân vương, nàng tin tưởng bằng tâm cơ năng lực ngày nay của Bác Quả Nhĩ, ở trên chiến trường cũng có thể thu phục Tế Độ.

Tô Tuyết Vân khuếch trương nhân mạch đâu vào đấy, ngay cả trong cung cũng xếp vào không thiếu đỉnh tử, cũng bắt đầu thu nạp bộ hạ cũ của Đa Nhĩ Cổn, chút chuyện này đời trước nàng làm vài thập niên, đối với loại sinh hoạt này là như cá gặp nước, toàn bộ đều hoàn toàn, không xuất hiện nửa điểm bại lộ. Mà Thuận Trị cùng Ô Vân Châu bên kia, nàng cũng không có thả lỏng.

Ô Vân Châu bị Thuận Trị ngầm chuyển dời đến một tiểu viện, ý tứ Hiếu Trang là trước tiên khiến Ô Vân Châu nạo thai dưỡng thân thể, qua nửa năm sau lại an bài cho Ô Vân Châu một thân phận mới tuyển tú tiến cung, danh chính ngôn thuận trở thành phi tần. Thuận Trị lúc trước cùng Hiếu Trang đối kháng quá lợi hại, lúc này thấy Hiếu Trang thỏa hiệp, khó tránh khỏi có chút do dự muốn cũng lui một bước hay không.

Sau khi Ô Vân Châu biết được lập tức khôi phục sức chiến đấu, khi Thuận Trị cải trang thăm nàng ta dịu dàng nhu nhược chảy nước mắt, cũng không nói kiên trì tiến cung, chỉ bi ai khóc cầu Thuận Trị chớ quên nàng ta. Nói nàng ta tuy rằng không mang thai, nhưng biết là không thể khiến cho Thuận Trị bị người nói, cam nguyện trốn trốn tránh tránh cái danh đối họ. Sau đề tài một chuyển, lại khóc tố nàng ta lại thể nào cải danh che lấp, người khác vẫn biết nàng ta là Đồng Ngạc thị, nàng ta từ phúc tấn đệ đệ của biến thành phi tần của ca ca, ngày sau như thế nào làm người? Còn không bằng vừa chết đi, dễ chịu hơn một

đời không được tự nhiên.

Thuận Trị bị nàng ta khóc trong lòng co rút đau đớn, vạn phần thương tiếc, đồng thời cũng hiểu được bản thân thật sự là đủ uất ức, cư nhiên không thể cho người trong lòng một danh phận đường đường chính chính, khiến người phụ nữ yêu nhất chịu ủy khuất như vậy, này tính hoàng đế cái gì? Hắn nhất thời xúc động, thốt ra lời nói hứa hẹn, “Ô Vân Châu nàng yên tâm, trẫm là hoàng đế, nàng là người phụ nữ thật tâm yêu nhất, không ai dám nói chúng ta không phải. Trẫm hồi cung an bài cung điện cho nàng, nàng chuẩn bị tốt vào cung làm phi đi!”

Ô Vân Châu từ trong lòng hắn ngẩng đầu, kinh hãi ỷ lại hỏi: “Phúc Lâm, chàng nói là thật?”

Thuận Trị nguyên bản sau khi nói xong có chút hối hận, nhưng nhìn đến ánh mắt người yêu tin cậy như thế, nhất thời hào khí tận trời, “Toàn bộ đều đặt trên người ta, nàng chỉ cần chờ làm tân nương là được, không chỉ là phi tử, tương lai ta còn muốn phong nàng làm hoàng quý phi, phong nàng làm hoàng hậu! Liên tính tương lai sống quãng đời còn lại chúng ta cũng có thể hợp táng tại một chỗ.”

“Phúc Lâm ~” Ô Vân Châu mềm mại kêu một tiếng, trong lòng tràn đầy kích động cùng hưng phấn.

Khi Tô Tuyết Vân thu được tin tức, đang cắt hoa mai trong viện, xem vẽ mặt Ô Lan có chút không cam lòng thành toàn tiện nhân, không khỏi cười cười, “Yên tâm đi, được kia a không đơn giản như vậy, người chỉ cần chờ coi náo nhiệt là đến nơi.” Tô Tuyết Vân cảm thấy đã trải qua đời trước kia cũng không phải chỉ có mạo hiểm, tối thiểu kỹ năng cung đấu của nàng tăng lên rất nhiều, ngay cả các loại bí dược cũng mười phần tinh thông, về sau lại xuyên đến hoàn cảnh câu tâm đấu giác đủ để bảo mệnh.

Không biết Thuận Trị cùng Hiếu Trang lại khắc khẩu bạo phát như thế nào, cuối cùng Hiếu Trang đồng ý sắc phong Ô Vân Châu là Hiền phi, mà Thuận Trị đồng ý cưới chất nữ Tĩnh Phi làm vị hoàng hậu thứ hai của hắn. Chẳng qua Thuận Trị lấy chuyện Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị còn nhỏ đem hôn kỳ phong hậu ép ra sau, Hiếu Trang không muốn cùng nhi tử xé rách mặt, chỉ phải mở một con mắt nhắm một con mắt kệ hắn đi.

Vì vậy, khi Đồng Ngạc thị phúc tấn của Tương Thân vương qua đời không bao lâu, trong cung liền thêm một vị đích nữ bằng chi Đồng Ngạc gia, phong Hiền phi, giống trống khua chiêng cử hành điển lễ phong phi. Mặc kệ chúng thần chúng phi kinh dị Thuận Trị cùng Ô Vân Châu không biết xấu hổ thế nào, hai người này rốt cuộc danh chính ngôn thuận thành “phu thê”, thậm chí ngăm ở Càn Thanh cung bá thiên địa theo phong tục phu thê dân gian, bố trí hỉ phòng.

Hai người thân mật uống rượu giao bôi, ưng thuận lời thề nhất sinh không biến, Thuận Trị kích động ôm Ô Vân Châu lên long sàng, Ô Vân Châu cũng kích động đáp lại, lăn mình ở trên long sàng ảo tưởng tình cảnh tương lai đi lên hậu vị. Liền tại lúc hai người vong ngã triền miên, dưới bụng Ô Vân Châu một trận đau nhức, nhịn không được hét lên một tiếng, tiếp liền mồ hôi lạnh ứa ra, hạ thân máu chảy không ngừng.

Thuận Trị nôn nóng triệu ngự y chuyên mời mạch hoàng đế, kết quả ngự y mặt không chút thay đổi bắt mạch Ô Vân Châu xong, chỉ chôn đầu nói một câu, “Nương nương sảy thai, còn cần tỉ mỉ điều dưỡng.”

Ô Vân Châu khiếp sợ ngẩng đầu, đối diện gương mặt Thuận Trị vạm vỡ nổi giận.

10. Chương 10

Edit: Lengkeng_Sophie

Lúc Thuận Trị mới biết Ô Vân Châu mang thai, tuy rằng đau khổ vạn phần, nhưng Ô Vân Châu dù sao cũng là phúc tấn của Bác Quả Nhĩ, hoài thai con của Bác Quả Nhĩ, hắn không có tư cách xen vào. Nhưng Bác Quả Nhĩ biểu lộ không đụng Ô Vân Châu, Ô Vân Châu cũng khẳng khái căn bản không có mang thai, hắn liền cũng đối với chuyện này rất tin không nghi ngờ, lòng tràn đầy ý tưởng muốn cùng Ô Vân Châu làm một đôi phu thê ân ái, bạch đầu giai lão.

Nhưng đêm tân hôn hắn liền bị dội một đầu nước lạnh! Ngự y lại còn nói Ô Vân Châu sảy thai!

Hi vọng bao nhiêu liền thất vọng bấy nhiêu, mà khiến Thuận Trị không tiếp thụ được nhất là đứa bé này là con hoang! Hắn bất chấp ngự y cùng thái giám cung nữ đều đang ở bên cạnh, vài bước liền xông tới trước giường, nộ khí tận trời bóp chặt cổ Ô Vân Châu, “Người cư nhiên dám phản bội trẫm! Nói! Là con hoang của ai?”

Toàn bộ cung nhân sợ hãi quỳ gối xuống đất, trong lòng kinh dị không thôi, theo bọn họ thấy, phúc tấn Tương Thân vương vốn là hoài thai, Hoàng Thượng không muốn mặt mũi đưa người vào cung, như thế nào lại mắng đứa bé trong bụng này là con hoang?

Ô Vân Châu trừng lớn mắt, hai tay không ngừng lôi kéo Thuận Trị, gian nan phun ra vài chữ, “Ta không..... Biết.....” Nàng ta thật không biết vì cái gì thái y đều nhận định nàng ta mang thai.

Không biết? Dã nam nhân quá nhiều cho nên không biết đứa bé là của ai? Thuận Trị giận dữ, hoàn toàn mất đi lý trí, ném Ô Vân Châu xuống đất, nhắc chân liền đạp một cái vào bụng nàng ta. lúc này Ô Vân Châu bị đá lăn ra đánh vào trên giá Đa Bảo, các vật trang trí ở trên rơi xuống đầu, mặt Ô Vân Châu. Ô Vân Châu vừa định bò lên, liền bị mảnh sứ vỡ cắt qua lòng bàn tay, chỉ có thể ôm bụng lê hoa đái vũ khóc nói: “Phúc Lâm..... Ta thật không có mang thai, là người khác hãm hại ta a..... Chàng phải tin ta a Phúc Lâm.....”

“Tin người? Người- tiện nhân này lừa ta xoay vòng! Trách không được Bác Quả Nhĩ đối với người nửa phần lưu luyến đều không có, nguyên lai người thật sự là hạ lưu bại hoại! Là trẫm mắt bị mù, mắt bị mù!” Thuận Trị nổi giận dùng dùng phẩy tay áo bỏ đi, ngự y quỳ bên cạnh mắt nhìn tiết cổ Ô Vân Châu nhiễm máu, do dự một lát, vẫn là làm như không thấy đi. Vị Hiền phi nương nương này sợ là không vào lãnh cung cũng sẽ thất sủng, lúc này hoàn toàn trị cho nàng ta không phải là xúc rủi ro của Hoàng Thượng sao!

Suy nghĩ của các cung nhân khác cũng không sai biệt lắm so với ngự y, hơn nữa nơi này nhưng là tẩm cung của Hoàng Thượng, hiện tại một đồng hồ dọn Hoàng Thượng cũng chưa có chỗ ở, phải nhanh chóng quét tước sạch sẽ mới được, bọn họ vội vàng dọn dẹp.

Vì vậy, Ô Vân Châu phong cảnh tiến cung, tại đêm đó phong phi liền bị một cái chăn quấn lại nâng trở về tẩm cung của mình, lời đồn nàng ta chọc Hoàng Thượng nổi giận cũng tại một đêm kia truyền khắp hoàng cung.

Hiếu Trang đều không đếm được gần đây là lần thứ mấy ném vỡ chén trà, nhúu mày vỗ bàn, “Hoang đường! Quả thực hoang đường!”

Tô Ma vội vàng thuận khí cho bà ta, khuyên nhủ: “Ngài tội gì vì mấy kẻ này tức phát bệnh? Lại nói, ngài không phải sợ ả mê hoặc Hoàng Thượng sao? Kể từ đó, ngược lại là chính hợp ý ngài.”

Sau một lúc lâu trầm tư, Hiếu Trang thật vất vả áp chế tức giận trong lòng, giọng nói lạnh lùng nói: “Trong cung Đồng Ngạc thị liệu có người có thể sử dụng? Á dám trêu chọc con ta như thế, sao xứng hưởng thụ vinh hoa phú quý?”

Tô Ma hiểu ý, “Chủ tử yên tâm, nô tài đi làm ngay.”

Tâm phúc trước kia Ô Vân Châu bồi dưỡng sớm liền bị Tô Tuyết Vân đưa xa, hiện tại một người đáng tin nhiệm đều không có, cung nhân trong tẩm cung được Tô Ma phân phó tự nhiên muốn làm việc cho Thái Hậu. Đợi Ô Vân Châu phản ứng tới liền phát hiện bản thân giống như vào ở lãnh cung, chậu than đốt hết không ai đổi mới, mỗi ngày thiện thực là canh tàn cá lạnh, gọi cung nhân làm cái gì thường thường phải thật lâu mới hoàn thành. Thuận Trị không gặp nàng ta, phi tần khác chê cười nàng ta, nàng ta mới vừa mới tiến cung cũng đã bắt đầu tuyệt vọng, loại sinh hoạt này liền là nàng ta hao tổn tâm cơ sở cầu đến? So tại phủ bối lạc còn không bằng! Nhưng là đến cùng vì cái gì sẽ biến thành như vậy? Ai có thể giúp nàng ta?

Tạo thành bi kịch cho nàng ta như thế, Tô Tuyết Vân tuyệt không sợ người khác hoài nghi đến trên người nàng, bởi vì thuốc thần kỳ này ở thế giới này căn bản không có! Bất quá bí được sở dĩ được xưng là bí được, vốn là một loại bí mật, nàng lấy ra cũng không có bất luận kẻ nào hỏi phương thuốc từ nơi nào.

Tại niên đại này, Ô Vân Châu làm ra loại chuyện này, căn bản chính là muốn bức chết Bác Quả Nhĩ. Không có bất cứ một Hoàng đế có thể cho phép chồng trước của vợ lắc lư trước mắt, bởi vì người vợ này là dùng thủ đoạn xấu xa đoạt được, mỗi lần Thuận Trị thấy Bác Quả Nhĩ đều phải chột dạ tức giận một lần. Mà mấy chuyện này Ô Vân Châu mặc kệ toàn bộ, Bác Quả Nhĩ đối với nàng ta tốt, nàng ta không có nửa điểm cảm động, chỉ có miệt thị chán ghét.

Khiến Thuận Trị cũng có thể cảm giác một phen đội nón xanh, Tô Tuyết Vân liền không lại đem tinh lực đặt ở trên người bọn họ. Bác Quả Nhĩ lên chiến trường, không phải tùy tiện nói một câu liền có thể thắng, cho dù thắng cũng không nhất định có thể bình an trở về, chuyện khác Tô Tuyết Vân không thể giúp, nhưng nàng có thể tận lực kinh doanh quan hệ, khiến thế lực bên này của chính mình càng lúc càng lớn, mình hữu càng ngày càng nhiều, tương lai vạn nhất có chuyện gì, Bác Quả Nhĩ cũng có thể có trợ lực càng lớn.

A Bố Nãi nhi tử của Lâm Đan Hãn đã sớm trưởng thành, Na Mộc Chung dùng một chỉ ám vệ bản thân huấn luyện ra, lặng yên không một tiếng động cùng A Bố Nãi chặt chẽ liên lạc, thậm chí vài lần đưa đi không ít vũ khí lương thảo, trực tiếp khiến A Bố Nãi trở thành thủ lĩnh bộ lạc, bắt đầu khuếch trương địa bàn, lớn mạnh thế lực.

Các bộ lạc trên thảo nguyên tranh đấu không ngừng, ai cũng không phục ai, mà Thuận Trị lên làm hoàng đế, khiến bộ lạc của Ngô Khắc Thiện – anh trai của Hiếu Trang, được không ít lợi ích, trên thảo nguyên ẩn ẩn là bộ lạc mạnh nhất. Đáng tiếc Thuận Trị cùng Hiếu Trang không phải là một lòng, phé đi nữ nhi người ta, khiến Ngô Khắc Thiện mất mặt tại thảo nguyên, các bộ lạc khác cũng bắt đầu rục rịch. A Bố Nãi liền là thừa dịp cơ hội này lớn mạnh lên, tương lai tất nhiên cũng là trợ lực nhất cho Bác Quả Nhĩ.

Rất nhiều thời điểm, chúng đại thần chỉ xem trọng có thể được bao nhiêu ích lợi cùng tự thân an toàn, đặc biệt Đại Thanh nhập quan không lâu, trên triều đình không có đạt tới cân bằng, này là thời cơ dễ luồn cúi nhất. Mà Tô Tuyết Vân vừa vận cực kỳ am hiểu phương diện này, dù cho đủ không lực, vẫn khiến thế lực của nàng nhanh chóng tăng trưởng lên.

Thời điểm mọi chuyện thuận lợi, cuối cùng sẽ để người ta cảm thấy thời gian qua thật sự mau, chỉ chớp mắt một năm liền qua đi, gần đây Bác Quả Nhĩ bên kia thường truyền đến tiếp báo, mắt thấy liền sắp đại thắng trở về, trong vương phủ mỗi người mặt mang ý cười, thần thanh khí爽, ngay cả Tô Tuyết Vân cũng cảm thấy thoải mái không ít. Đợi Bác Quả Nhĩ trở về, gánh nặng trên người nàng là có thể đỡ xuống, nàng vẫn thích là một “lão phu nhân”.nhân nhâ

Liền tại thời điểm nàng tính toán thế nào giúp Bác Quả Nhĩ tuyên truyền thanh danh tốt, một dũng sĩ theo Bác Quả Nhĩ lên chiến trường Mông Cổ âm thầm trở về kinh thành. Tô Tuyết Vân vừa thấy bộ dáng hẩn trong lòng liền cả kinh, “Tay ngươi! Là sao thế này?”

Vị dũng sĩ kia cung kính hành lễ, hồ thẹn nói: “Là Ba Ha vô dụng, bị tặc nhân chém một đao, may mắn chủ tử gia bình an vô sự.”

Tô Tuyết Vân vừa nghe liền biết này không phải là chém giết trên chiến trường bình thường mà đến, không khỏi nhíu chặt lên mi, “Ngươi là nói..... Có người ám sát Bác Quả Nhĩ?”

“Vâng, mười mấy tặc nhân thừa dịp khi chủ tử gia ra ngoài đột tập, chủ tử gia phía sau lưng trúng một đao, nhưng miệng vết thương rất nông, thoa được mấy ngày liền không có việc gì. Tặc nhân chỉ bắt sống ba người, kẻ khác đều chết.” Ba Ha phần nộ nói, “Ba người kia muốn tự sát, chủ tử gia nghĩ ra khổ hình bức cung, cuối cùng từ trong miệng một người hỏi ra là Thái Hậu phái bọn họ đi, muốn cho chủ tử gia về không được kinh thành.”

Ánh mắt Tô Tuyết Vân lạnh xuống, nàng hỏi từng từ: “Là, Thái, Hậu?”

“Vâng! Chủ tử gia cùng phó tướng đã là sinh tử chi giao, thời điểm thẩm vấn cũng có phó tướng, cho nên chủ tử gia khiến Ba Ha trở về trước một bước bẩm báo quý thái phi nương nương, khiến ngài cẩn thận.”

Tô Tuyết Vân lại hỏi một ít chi tiết, nhìn đến bên trên quần áo hẩn mơ hồ lộ ra màu máu, có lẽ là vội gấp rút lên đường miệng vết thương nứt ra. Nàng trịnh trọng nói lời cảm tạ với Ba Ha, “Nhờ có người cứu Bác Quả Nhĩ, về sau có chuyện gì giải quyết không được đều tới nói với bản cung, ngươi cùng nhà người, đều là bộ hạ trung thành nhất.”

“Ba Ha đa tạ quý thái phi nương nương!” Ba Ha kinh hỉ hành lễ, với hẩn mà nói, có thể được chủ tử nhận

định liền là an ủi lớn nhất.

Tô Tuyết Vân chờ hẩn sau khi rời khỏi, tay đặt sau lưng đi đến bên cửa sổ, nhìn tuyết rơi đậm bên ngoài, lại nửa điểm tâm tình thương thức đều không có. Hiện tại tâm tình nàng liền không âm trầm như thời tiết bây giờ, lại không thấy thoải mái như trước kia.

Ô Lan lo lắng cho nàng bỏ thêm kiện áo choàng, khuyên nhủ: “Chủ tử, vương gia cát nhân thiên tướng tất nhiên không có việc gì, ngài phải cẩn thận thân thể a, vương gia còn chờ ngài báo thù nữa.”

Tô Tuyết Vân hơi hơi nheo lại mắt, đưa tay tiếp phiến bông tuyết, bên miệng cong lên độ cong trào phúng, “Đúng vậy, ta còn phải báo thù cho Bác Quả Nhĩ. Hiếu Trang và Thuận Trị, ta cùng Bác Quả Nhĩ, hai cặp mẹ con chúng ta vốn không thể cùng tồn tại, được làm vua thua làm giặc, ta không có khả năng mang theo người cả phủ chờ chết. A, Thuận Trị đoạt phúc tấn của Bác Quả Nhĩ, Hiếu Trang lại muốn đoạt mệnh Bác Quả Nhĩ, nếu bọn họ khấn cấp như vậy, ta cũng muốn tốc độ nhanh hơn.”

“Ô Lan, gần đây vài người kia trong cung có tin tức gì?”

“Hồi chủ tử, giống như ngài sở liệu, Đồng Ngạc thị cũng không nhận mệnh, vẫn đang tìm cơ hội cùng Hoàng Thượng hòa hảo, chỉ là có Thái Hậu từ giữa làm khó dễ, cho nên Đồng Ngạc thị vẫn không thành công ngược lại còn ăn không ít đau khổ. Trước đó không lâu Đồng Ngạc thị dùng toàn bộ trang sức không ký hiệu mua chuộc một cung nữ vấy nước quét nhà, cung nữ này vừa vặn là người của chúng ta, liền tương kế tựu kế dựa theo Đồng Ngạc thị phân phó giúp ả truyền miệng cho An quận vương.”

Tô Tuyết Vân có chút nghi hoặc, “Ô Vân Châu liên hệ Nhạc Nhạc làm cái gì?”

“Trước kia Đồng Ngạc thị chưa xuất giá về không ít tranh về Hoàng Thượng, An quận vương tại một lần khi Hoàng Thượng phiền muộn, dẫn Hoàng Thượng đi chỗ lão sư dạy bọn hẩn vẽ tranh, làm bộ như không cẩn thận khiến Hoàng Thượng thấy được vài bức họa kia. Hoàng Thượng hỏi cung liền đi tẩm cung Đồng Ngạc thị, Đồng Ngạc thị được tiểu cung nữ nhắc nhở, bắt cơ hội khiến Hoàng Thượng thấy được tình cảnh ả bị cung nhân trào phúng, chịu không nổi nhục nhã nhảy hồ.”

“A,” Tô Tuyết Vân nở nụ cười, đi trở về trong phòng uống ly trà, “Này xem Thuận Trị khẳng định quên toàn bộ chuyện phía trước, lại yêu Đồng Ngạc thị?”

Ô Lan vội vàng đóng cửa sổ lại, cười nói, “Chủ tử đoán không sai, chẳng qua nước hồ quá lạnh, Đồng Ngạc thị một năm này thân thể liền không dưỡng tốt, đợi thời điểm cứu lên, ngự y nói ả lại cũng không thể có thai. Hoàng Thượng vì thế cùng Thái Hậu cãi nhau một trận, Thái Hậu hai ngày nay nói là bị phong hàn đang uống thuốc dưỡng thân.”

“Tiểu cung nữ kia còn tại trong cung sao?”

“Vẫn còn, nàng làm bộ như kính nể dũng khí của Đồng Ngạc thị, không muốn chút châu báu kia, lại làm xong vài chuyện, hiện tại Đồng Ngạc thị rất tín nhiệm nàng.”

Tô Tuyết Vân hơi hơi nhướn mi, “Làm được không sai, cơ hội tốt như vậy, ta không làm điểm cái gì thì thực xin lỗi Đại Ngọc Nhi quan tâm Bác Quả Nhĩ a.....”

11. Chương 11

Edit: Lengkeng_Sophie

Tô Tuyết Vân thu thập tin tức khắp nơi, suốt đêm chế định một kế hoạch phản phác chu mật. Cái thế giới này so với kiếp trước mà nói an toàn quá nhiều, cho nên nàng vừa xuyên tới, đối hoàn cảnh khó tránh khỏi có chút lơ lửng, cho dù lần này vẫn là người trong hoàng thất, nàng cũng không có nhiều nghiêm túc đấu cùng người khác. Lần này Ba Ha phế đi cánh tay ngược khiến nàng lập tức bắt đầu cảnh giác, nàng cũng không phải là đến nghỉ phép, mà là tới thay oan hồn báo thù!

Tô Tuyết Vân nhìn cuốn sách tràn ngập kế hoạch, lộ ra nụ cười thoải mái. Từng cái an bài đều có lựa chọn cùng đường lui, nếu như vậy còn có thể thất bại kia nàng cũng là không cần lăn lộn, sớm đi luân hồi còn bớt việc. Mới thu dọn xong mặt bàn, Ô Lan liền bưng một chung canh nhẹ nhàng đi đến, thấy nàng viết xong không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cười míc ra một chén canh nhỏ, có chút đau lòng nói: “Chủ tử, ngài đã một ngày một đêm chưa có chợp mắt, uống chút canh gà sớm nghỉ ngơi chút đi, ngài đã lâu không mệt nhọc như vậy, đột nhiên thức đêm thân thể cũng chịu không nổi. Đây là phương thuốc của Từ thái y, hầm canh gà bổ dưỡng nhất, ngài nếm thử xem.”

Tô Tuyết Vân bưng chén nhỏ lên, nhẹ nhàng thổi thổi, ném một ngụm, vừa lòng cười nói: “Nữ đầu bếp làm không sai, thưởng.”

Ô Lan vui vẻ nói: “Chủ tử thích liền tốt, đây là nô tài tự tay làm, chủ tử thưởng, nô tài liền tiếp.”

Tô Tuyết Vân kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, nở nụ cười, “Người nha, liền không chịu ngồi yên, chút chuyện này sai nữ đầu bếp cùng tiểu nha đầu đi làm là được, tội gì bản thân chịu vất vả? Đã nhiều ngày bận rộn trong, bận rộn ngoài thật vất vả người.”

“Không vất vả, nô tài đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, chỉ cần nhìn đến chủ tử tốt, trong lòng liền cao hứng.”

Trong lòng Tô Tuyết Vân thở dài một tiếng, vui đầu uống hết chung canh, đứng dậy ở trong phòng đi lại để tiêu thực, khi Ô Lan thức giục mới nằm xuống nghỉ ngơi. Na Mộc Chung không thiếu tâm phúc, hiện tại cũng là bộ hạ trung tâm nhất của nàng, nàng tuyệt sẽ không làm cho bọn họ tang mệnh.

Tô Tuyết Vân hoàn thiện kế hoạch xong, liền khiến cộc ngầm xếp vào các nơi bắt đầu hoạt động. Trong đó thu hoạch lớn nhất liền là tiểu cung nữ bên người Ô Vân Châu, đã hoàn toàn thành “tâm phúc” của Ô Vân Châu, mà Ô Vân Châu như nay một lần nữa được thánh sủng, tự nhiên muốn thanh toán nợ cũ những người đã từng khi dễ nàng ta, nghe nói trong cung nàng ta đã không hề thiếu nô tài vô danh phạm vào sai lầm biến mất, cứ như vậy, chuyện Hiếu Trang bày mưu đặt kế bọn họ hà khẩu Ô Vân Châu liền bị bày ra

trước mắt Thuận Trị cùng Ô Vân Châu.

Tiểu cung nữ đi theo bên người Ô Vân Châu mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Thuận Trị, ngẫu nhiên làm bộ như thay “chủ tử” ôm bất bình nói thăm vài câu, vừa vặn đều là khi hai người đang oán giận Hiếu Trang, thường xuyên qua lại, đừng nói Ô Vân Châu hận chết Hiếu Trang, ngay cả Thuận Trị cũng hiểu được bản thân kiếp này rất nhiều chuyện không như ý tất cả đều bởi vì ngạch nương muốn không chế hấn!

Ở Từ Ninh Cung bên kia của Hiếu Trang không dễ xếp cọc ngằm vào, nhưng bằng Na Mộc Chung từ trước ở trong cung kinh doanh, Tô Tuyết Vân vẫn là xếp vào hai tiểu cung nữ thô khiến ở bên ngoài. Hai tiểu cung nữ này bình thường thấy cũng làm không được đại sự gì, nhưng phát tán vài tin tức nhỏ lại phi thường có lực, không có cung nhân không muốn biết bí tân, tuy nói biết đến càng nhiều thường thường càng dễ bị tang mệnh, nhưng loại chuyện xui xẻo này khi đến trên người bản thân, mọi người đều muốn biết thêm tình huống để bỏ lên trên càng tốt, không xúc phạm cảm kị của các chủ tử.

Hai bên đồng thời xuất lực, ba người Thuận Trị, Ô Vân Châu cùng Hiếu Trang quan hệ rất nhanh liền hình thành thế giương cung bạt kiếm. Ô Vân Châu lúc trước còn muốn phong phi xong muốn đàn áp Tô Tuyết Vân cùng Bác Quả Nhĩ, làm cho bọn họ hối hận từng từ cảm nàng ta, quát nàng ta, nhưng trong cung một năm này nhận phải khát khe thành công đem thù hận của nàng ta chuyển dời đến trên người Hiếu Trang, nhất là thân thể không tốt lại khó có thai cũng bị nàng ta tính đến hết trên đầu Hiếu Trang, hiện tại không có lúc nào là không nghĩ trả thù Hiếu Trang.

Thuận Trị tuy rằng không yêu Ô Vân Châu như trước, nhưng khi hai người bọn hấn đều đứng ở mặt đối lập với Hiếu Trang, cư nhiên thành đồng minh quỷ dị, Thuận Trị cũng chỉ có tại trước mặt Ô Vân Châu không kiêng nể gì biểu hiện ra bất mãn với Hiếu Trang, phi tần khác làm sao có gan nói xấu Thái Hậu? Cho nên cho dù lưng Ô Vân Châu có một vết sẹo thật dài, lại từng “mang thai” phản bội Thuận Trị, Thuận Trị vẫn càng ngày càng sủng nàng ta, khiến nàng ta – Hiền phi thành đệ nhất sủng phi hậu cung.

Tại thời điểm Hiếu Trang thuyết giáo hấn, thúc giục hấn mau chóng cưới hoàng hậu, hấn không có lại tìm lý do kéo dài, mà là cố ý nói muốn phong Ô Vân Châu làm hoàng hậu, lần này nghịch ý với Hiếu Trang. Đây là lần đầu tiên hấn phản bác Hiếu Trang trắng trợn như thế trong vài năm này, chỉ cảm thấy Ô Vân Châu cho hấn vô hạn dũng khí, hấn rất cuộc có người cùng chung chí hướng ở bên cạnh ủng hộ, không cam tâm cùng phản loạn tích tụ trong lòng lập tức tất cả đều bạo phát.

Hiếu Trang bị Thuận Trị chọc tức bị bệnh.

Khi Tô Tuyết Vân thu được cái tin tức này, cách thời gian các cọc ngằm thu được mệnh lệnh của nàng đã qua đi nửa năm. Trong lúc Ô Lan vài lần lo lắng không có thành, nàng đều không tặc không từ trần an xuống, ở trong phủ sống những ngày bình phàm vô ba, lại không làm hành động dư thừa. Loại phương pháp này không động người nào mà tan rã địch nhân chính là kế sách công tâm, vội không được cũng không mau được, chỉ có thợ săn kiên nhẫn nhất mới săn được con mồi hung mãnh nhất, phạm là hành động thiếu suy nghĩ bị đối phương phát hiện một chút manh mối, toàn bộ liền sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Thời gian nửa năm, toàn bộ cọc ngằm đều đem bốn chữ “châm ngòi ly gián” vận dụng đến cực hạn, mà như nay..... Hiếu Trang rốt cuộc ngã bệnh. Một lần phong hàn nhỏ nhoi mà thôi, nhưng do lòng Hiếu Trang tích tụ lâu dài, lại cùng Thuận Trị cãi nhau một trận, sau khi tức giận choáng ngất chỉ có thể ôm đau tại giường cẩn thận điều trị.

Thừa dịp người bệnh muốn người mệnh!

Lúc tin tức truyền khai, Tô Tuyết Vân trước tiên sẽ mặc cung trang mộc mạc, giọng trống khua chiêng tiến cung hầu tạt cho Thái Hậu nương nương.

Nàng giống như thường lui tới, thấy Hiếu Trang hành lễ không có quy củ, ngược lại khoe mắt đuôi lông mày đều lộ ra một cổ đắc ý, xem, con ta hiểu chuyện hiểu thuận còn có thể lên chiến trường giết địch, nhi tử của người lại chỉ biết đoạt đàn bà làm mẹ đẻ tức giận mà bệnh. Hai người từ thời điểm làm phi tử đã đấu, đấu đến sinh nhi tử, chết trượng phu, làm thái hậu thái phi, vẫn lại đấu như cũ. Hiện tại Hiếu Trang nằm ở trên giường sắc mặt tái nhợt, nhìn Tô Tuyết Vân một thân mộc mạc càng thấy rõ thanh nhã cao quý, không biết vì cái gì lại mơ hồ sinh ra một cảm giác vô lực, giống như Tô Tuyết Vân mới là thái hậu cao cao tại thượng kia, chỉ có thể để người nhìn lên.

Hiếu Trang mới hoảng hốt một chút, chỉ thấy Tô Tuyết Vân từ trong tay Tô Ma cầm chén thuốc qua. Tô Ma trong lòng kỳ quái, nhanh chóng phúc thân nói: “Không dám làm phiền quý thái phi nương nương, chút chuyện này nô tài tới làm là được.”

Tô Tuyết Vân đi thẳng ngồi vào bên giường, cười nói: “Bản cung cùng Thái Hậu nương nương nhiều năm làm tỷ muội như vậy, nghe nói Thái Hậu nương nương bị bệnh mười phần lo lắng, tẩm thực khó an, nay để cho bản cung tẩm một phần tâm đi, các người cũng không thể tranh đoạt cùng bản cung.”

Phía dưới vài vị thái phi và phi tử của Thuận Trị không biết ai đi đâu, đều theo lời này lấy lòng vài câu, Tô Ma cũng không biết nói sao, liền đứng hầu tại một bên, nghĩ Tô Tuyết Vân nơi nào biết hầu hạ người? Vạn nhất chủ tử lộ ra không vẻ mặt thoải mái, bà ta sẽ đắc tội quý thái phi.

Tô Tuyết Vân để người nâng Hiếu Trang dậy, nhẹ nhàng thổi thổi chén thuốc, chậm rãi đút cho Hiếu Trang, đút mỗi một ngụm còn cẩn thận dùng tấm khăn lau cho Hiếu Trang. Hiếu Trang lúc nào hưởng thụ qua Na Mộc Chung hầu hạ? Tuy rằng không biết trong lòng đối phương đánh chủ ý gì, nhưng hiện tại rõ ràng có thể áp đối phương một đầu tự nhiên không muốn bỏ qua, bà ta muốn cho người trong hậu cung này, dù cho bà ta bị bệnh cũng không người nào có thể lướt qua thái hậu!

Tầm mắt Tô Ma nhìn thìa, lưu tâm về mặt Hiếu Trang, Tô Tuyết Vân trong chốc lát dùng thìa uy dục, trong chốc lát lại lấy tấm khăn lau một cái. Sau vài lần, thấy tầm mắt mấy người đều tập trung đến chiếc thìa nàng đang đút, khoe miệng cong lên một chút khó có thể nhận ra, tay trái bưng chén thuốc lúc không ai chú ý đầu ngón tay khẽ nhúc nhích nhanh chóng dính dưới chén thuốc.

Chỉ chốc lát sau, Hiếu Trang liền uống cạn thuốc. Tô Tuyết Vân cười vỗ vào tay Hiếu Trang nói: “Thái Hậu nương nương uống xong thuốc khẳng định rất nhanh liền sẽ tốt lên, tuổi như chúng ta chính là thời điểm hưởng phúc, đem đại sự đều giao cho nhi tử đi phiến, bản thân ngậm kẹo đùa cháu ngẫu nhiên ngắm hoa nghe diễn mới là chân chính phúc khí.” Nàng bỏ qua sắc mặt Hiếu Trang có chút nặng nề, quay đầu nhìn về phía đám thái phi, “Bọn muội muội nói có đúng không?”

Đám thái phi vẫn ở trong cung, tự nhiên sẽ biết Hiếu Trang là bị Thuận Trị làm tức giận mà bệnh, lời này rõ rệt là làm cho Hiếu Trang ngọt ị! Quý thái phi nhìn chằm chằm vào các nàng, các nàng cũng không dám không ứng, nhẹ nhàng thấp giọng ứng một câu, trong lòng kêu khổ, lần sau khi quý thái phi cùng Thái

Hậu ở chung, các nàng vẫn không muốn xuất hiện vi diệu.

Tô Tuyết Vân vui tươi hơn hở nhìn Hiếu Trang nằm xuống, kéo kéo góc chăn cho bà ta, quan tâm nói: “Mọi người còn chờ Thái Hậu nương nường tốt lên cùng ngắm hoa, như nay không lạnh không nóng, chính thích hợp đùa vui. Theo ta thấy a, chúng ta có thể đi hành cung ở vài ngày, tắm nước nóng, dã ngoại đập thanh cũng không sai, nói vậy Hoàng Thượng cũng sẽ mười phần tán đồng, Thái Hậu người liền tại trong cung buồn bã lâu mới không sáng khoái, đợi đi bên ngoài dạo chơi, chuyện phiền lòng gì cũng hết.”

“Đi, vài chuyện này sau này hãy nói, ai gia mệt mỏi, các người cũng đều về đi.” Hiếu Trang biết rõ nàng là cố ý chọc giận bản thân, vẫn nhịn không được bực bội, nhìn nụ cười trương dương trên mặt Tô Tuyết Vân, trong lòng âm thầm cười lạnh, người cũng liền có thể thừa dịp hiện tại cười thêm hai tiếng, đợi ai gia lần này phái ra tử sĩ giết chết Bác Quả Nhĩ, nhìn người ở trước mặt ai gia còn cười được hay không!

Tô Tuyết Vân lại lôi kéo Hiếu Trang nói không ít lời Thuận Trị hiếu thuận, lúc này mới mặt mang mỉm cười mà đi. Cho dù mọi người trong lòng biết rõ rằng nàng tiến đến là cho Hiếu Trang ngọt ngào, nhưng không một người cảm thấy kỳ quái, nếu thật sự ngày kia hai người trở nên tỷ muội tình thâm, các nàng mới muốn kinh ngạc rớt cằm.

Tô Tuyết Vân ngồi vào trên xe ngựa, vén rèm lên mắt nhìn hoàng cung càng ngày càng xa, chậm rãi lộ ra nụ cười băng lãnh, người muốn mệnh con ta, ta liền khiến người cũng không đứng dậy được!

Nàng cúi đầu đùa nghịch đầu ngón tay một chút, dùng tấm khăn tỉ mỉ lau từng cái móng tay một lần. Vào hậu cung vài thập niên, khiến nàng trị bệnh cứu người nàng không biết, nhưng nói tới chút dược vật không dễ phát hiện này, nàng tự tin trên đời này không ai theo kịp nàng. Liền tại vừa rồi, trước mắt bao người nàng mặt không đổi sắc hạ dược cho Hiếu Trang. Không có người sẽ nghĩ đến nàng có gan lớn như vậy, cũng không ai có thể tra được trên người nàng, bởi vì chỉ bằng một chút dược kia căn bản không tính là độc dược.

Tô Tuyết Vân thu hồi tấm khăn vào trong ống tay áo, tấm khăn này là vừa chùi miệng cho Hiếu Trang, mặt trên đã hạ dược, còn có hương thơm trên áo khoác của nàng phát ra cũng thoa được. Vài loại dược này cộng lại xứng với chén thuốc Hiếu Trang đang uống, liền sẽ hình thành một loại dược khiến người suy yếu, tinh thần không tốt, mà tác dụng của dược rất mạnh. Từ nay về sau, Hiếu Trang sợ là muốn làm cái gì cũng không tinh lực kia.

12. Chương 12

Edit: Lengheng_Sophie

Tuy nói kê đơn thoát nhìn rất đơn giản, nhưng Hiếu trang là thái hậu, chung quanh tất cả đều là tâm phúc, căn bản không ai có thể kê đơn thành công, không thì sớm liền bị độc chết vô số lần. Cơ hội lần này với Tô Tuyết Vân mà nói, coi như là thiên thời địa lợi nhân hoà. Từ thái y thái y viện tuy rằng không rõ Ô Vân Châu vì cái gì sẽ “mang thai”, nhưng hẳn quả thật biết Ô Vân Châu từng có mạch tượng không hề có thai, từ khi Ô Vân Châu bị tiếp tiến cung phong làm Hiền phi, hẳn liền rõ ràng đời này chỉ có thể đứng ở Tương

Thân vương bên kia, bằng không cả nhà già trẻ nhất định mất mạng.

Tô Tuyết Vân từ chỗ Từ thái y biết được Hiếu Trang bị bệnh sẽ dùng thuốc gì, lúc này mới can đảm can trọng tại lần đầu tiên tham bệnh hầu tật liền dứt khoát hạ dược. Sau khi hồi phủ, toàn bộ xiêm y trang sức của nàng đều sai Ô Lan cầm thiêu hủy, mà trong ngăn tủ của nàng còn đặt một bộ *y sức* (*xiêm y trang sức*) mới tinh, giống như đúc bộ mới vừa thiêu hủy, như thế, trên đời này không có người nào có thể tra được chân tướng Hiếu Trang bệnh không dậy nổi.

Không có Định Hải Thần Châm – Hiếu Trang này, triều đình loạn là chuyện sớm muộn, căn bản không có vài người thật lòng phục Thuận Trị. Tô Tuyết Vân lập tức phái ra một ám vệ công phu tốt nhất, mệnh hắn đem một phong thư bí mật đưa đi cho Bác Quả Nhĩ, còn cố ý cường điệu không thể bị bắt luận kẻ nào nhìn thấy.

Trong thư nàng đơn giản nói rõ một chút tình thế trong kinh cùng phát triển thế lực nhà mình, hơn nữa khẳng định nói cho Bác Quả Nhĩ, Hiếu Trang bệnh sẽ không dậy nổi, khiến hắn sớm làm chuẩn bị. Sau khi đưa thư đi, Tô Tuyết Vân tiếp tục mỗi ngày đi hầu tật cho Hiếu Trang, nói chút chuyện thú vị trước đây của Bác Quả Nhĩ và Thuận Trị, khiến Hiếu Trang bức mình không thôi, đối với bệnh tình chính mình không có chuyển tốt nửa điểm cũng không hoài nghi, đến ngày thứ tư Hiếu Trang liền không gặp Tô Tuyết Vân.

Tô Ma ở cửa cung Từ Ninh Cung cung kính nói rằng Hiếu Trang thân thể không thích hợp đang nghỉ ngơi, Tô Tuyết Vân cũng không để ý, còn cẩn thận giao cho Tô Ma cùng toàn bộ cung nhân phải tận tâm hầu hạ Hiếu Trang, bị một ít tiểu cung nữ không rõ nội tình nghe thấy, lần lượt đồn đãi quý thái phi mười phần lo lắng bệnh tình của Thái Hậu, đối với Thái Hậu nương nương tỷ muội tình thâm. Nội quyền của các đại thần nghe vậy tuy không quá tin tưởng quý thái phi sẽ chân tâm lo lắng Thái Hậu, nhưng đều tán một câu *có tình có nghĩa*.

Mà Thuận Trị vốn làm Hiếu Trang tức giận phát bệnh lòng mang thấp thỏm, rốt cuộc ném được tự do không người quản thúc, trở nên *ý khí phong phát* (*khí phách hăng hái*), ở trên triều đình bốn phía đưa ra các ý kiến cải cách, lại một lần cũng không nhìn qua Hiếu Trang. Dưới tình huống hắn không biết, xôn xao lời đồn đương kim thiên tử bất hiếu, mà Ô Văn Châu hãnh diện, trên không có Thái Hậu áp chế, trong cung lại hậu vị không huyền, nàng ta nghiêm nhiên đem bản thân trở thành chủ nhân hậu cung, bắt đầu gây phiền toái cho phi tử, như thế liền đắc tội toàn bộ gia tộc phi tần! Thanh danh Đồng Ngọc thị hồng nhan họa thủy cũng không đẩy mà đi.

Lúc này trong cung thứ phi Trần thị cùng Na Lạp thị đều có thai, Ô Văn Châu ghen ghét rất nhiều liền muốn hạ độc thủ diệt trừ các nàng. Bản thân nàng ta không thể sinh, cũng không nguyện ý nhìn đến người khác sinh con cho Thuận Trị, kia chính là bằng chứng Thuận Trị không đủ sủng ái nàng ta! Như nay nàng ta phong cảnh như vậy, nhưng trong một tháng Thuận Trị lưu lại tám cung nàng ta qua đêm số lần còn không vượt qua ba lượt, cái gọi là vinh sủng kia bất quá là khi nhân hạ tìm nàng ta trò chuyện, nói chuyện khát vọng của Hoàng Thượng cùng oán niệm với Thái Hậu, có ích lợi gì? Nàng ta muốn tôn vinh cao nhất, nhưng cũng muốn Thiên Tử đương triều thật lòng a!

Sau khi Tô Tuyết Vân biết được, vừa chường khổng hướng đi lời đồn trong kinh, vừa phân phó cộc ngầm trong cung tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch. Ngay lúc Ô Văn Châu muốn động thủ Trần thị cùng Nạp la thị, tiểu cung nữ bên người nàng ta kia kịp thời khuyên can nàng ta, cũng bày cho nàng ta một “kế sách vạn toàn”.

“Nương nương, sau khi Hoàng Thượng biết được hai vị thứ phi có thai rất là cao hứng, nếu lúc này ngài động thủ với các nàng sợ là sẽ chọc giận Hoàng Thượng, nếu như ngài rộng lượng khiến các nàng an thai, ngày sau lại nhận tiểu hoàng tử làm con nuôi, thì ngài vừa có hoàng tử bằng thân, thứ hai Hoàng Thượng cũng sẽ khen ngợi ngài hiền lành rộng lượng a.”

Ô Vân Châu không cam tâm nhú mi, “Nhận con nuôi, ai biết dưỡng không dưỡng quen, nếu nó trưởng thành đi hiếu thuận mẹ đẻ, bản cung chẳng phải là uống phí tâm tư?”

Mắt tiểu cung nữ chuyển động, cười nói: “Nương nương, nô tài nghĩ được kế sách, ngài nghe một chút có được hay không. Cổ có li miêu đối thái tử, nương nương ngài cũng có thể thần không biết quỷ không hay đem tiểu hoàng tử đổi qua, xem như con ruột của ngài.”

Ô Vân Châu nghi hoặc nhìn nàng, “Hải Đường, ngươi nói là có ý tứ gì? Lấy cái gì đổi?”

Tiểu cung nữ Hải Đường tới gần Ô Vân Châu, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, Hoàng Thượng nói muốn phong ngài làm hậu, nhưng nếu là không có cơ hội gì chỉ sợ các đại thần sẽ không đồng ý. Nếu là ngài sinh hạ hoàng tử, Hoàng Thượng liền có thể lấy lý do này phong ngài làm hậu, phong hoàng tử của ngài là thái tử. Về phần ngài đến cùng có mang thai mười tháng hay không, người bên ngoài nào biết được? Đến lúc đó chỉ muốn nói thứ phi sinh là tử thai, chúng ta đem tiểu hoàng tử ôm qua là được, hai vị thứ phi đồng thời có thai, cũng sẽ không đều là bé gái đi.”

Ô Vân Châu ngưng mi nghĩ lại, qua một lúc lâu chậm rãi nở nụ cười, “Hải Đường, ngươi thật đúng là phúc tinh của bản cung! Bản cung chịu nhiều khổ như thế, như nay muốn một hoàng nhi vui vẻ dưới gối, Hoàng Thượng tất sẽ không khiến bản cung thất vọng.”

Ô Vân Châu am hiểu nhất là đóng giả nhu nhược, đáng thương, Thuận Trị đến cùng cũng từng yêu thích nàng ta, không đành lòng nàng ta ở trong cung điều linh, lại nghe Ô Vân Châu chuốc khổ nói cái gì không trông cậy vào Hoàng Thượng lúc nào cũng nhớ tới, chỉ cầu có hài nhi làm bạn hằng ngày, hèn mọn như thế, Thuận Trị lập tức tức giận vũ khí đầu hàng, đồng ý chủ ý của Ô Vân Châu. Liền khiến Ô Vân Châu giả trang có thai, đợi Trần thị hoặc Na Lạp thị sinh, ai sinh hoàng tử, liền ôm qua làm con đẻ của Ô Vân Châu, giấu diếm người trong thiên hạ.

Thuận Trị là vì Ô Vân Châu mà làm Hiếu Trang tức giận phát bệnh, trong lòng loáng thoáng liền cảm thấy Ô Vân Châu là quý nhân của hắn, không thì hắn còn phải bị Hiếu Trang quản chế không cách nào thực sự nắm giữ thực quyền! Vì vậy, Thuận Trị e sợ sau khi Hiếu Trang lành bệnh sẽ buộc hắn cưới hoàng hậu Mông Cổ, đợi Ô Vân Châu truyền ra tin tức có thai liền lập tức hạ chỉ tấn phong Ô Vân Châu làm hoàng quý phi, chối lợi biểu thị công khai với mọi người hắn coi trọng Ô Vân Châu cùng trong bụng “hài tử” nàng ta. Chúng thần trong lòng biết Ô Vân Châu là phúc tấn trước kia của Bác Quả Nhĩ, quả thực không thể tin được Hoàng Thượng dám làm chuyện như vậy, lần lượt đưa lên sổ con dùng phi tần trong cung đã có tử nữ làm ví dụ, tỏ vẻ Ô Vân Châu phong hoàng quý phi thật sự cho lí không hợp. Đặc biệt mẫu tộc của nhị hoàng tử, tam hoàng tử, không có khả năng trơ mắt nhìn “hài tử” của Đồng Ngọc thị lên làm thái tử, phản đối kịch liệt nhất.

Nhưng mà Thuận Trị ngay cả mẹ ruột đều chịu đựng không được, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ người khác phản bác hắn? Người khác càng phản đối, hắn lại càng phải làm đến. Trận đánh giằng co này kéo hơn nửa tháng, rốt cuộc sau khi Thuận Trị khí nộ biếm một đại thần mới khôi phục bình tĩnh, chỉ là

bình tĩnh duy trì mặt ngoài.

Tô Tuyết Vân đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, Hiếu Trang ngã, Thuận Trị căn bản không có tâm cơ tới quan sát nàng, cho nên nàng không lại đóng cửa từ chối tiếp khách, ngược lại thường xuyên thiết yến mời người nhà chúng thần thân thiết ngắm hoa mua vui, bắt đầu thường xuyên ở kinh thành đi lại, nhân cơ hội khuếch trương thế lực không ít. Ngay sau khi Thuận Trị cứng rắn đem phong Ô Vân Châu hoàng quý phi, Tô Tuyết Vân liền mệnh ám vệ toàn thể xuất động, bỏ thêm chút thứ vào trong phủ Ngạc Thạc – cha ruột Ô Vân Châu, đối với yêu thích cùng cảm kị của cổ nhân, nàng sớm cân nhắc rành mạch.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ kinh thành bị tiếng thét chói tai của Đổng Ngạc gia làm cho bừng tỉnh!

Cả nhà Ngạc Thạc cùng nô bộc lão đảo bò lết chạy tới đường lớn, ở tại phụ cận cũng là người nhà quan viên phẩm chất kém không nhiều so với Ngạc Thạc, vốn là đối với bọn họ nhà ra hoàng quý phi không biết xấu hổ chán ghét không thôi, bị bừng tỉnh tự nhiên khó chịu phần nộ, lần lượt sai người đi tìm hiểu là sao thế này, nghĩ nếu không có lý do, bọn họ tất nhiên muốn tham trên một quyển, này rõ ràng là trị nhà không nghiêm!

Kết quả ngay sau đó, tất cả mấy người nhà chung quanh đều cùng Ngạc Thạc chạy ra tòa nhà mất mạng, nghĩ muốn tận khả năng cách Đổng Ngạc gia xa một chút. Phía sau bọn họ, từ trong phủ ngạc thạc trào ra một đám lớn rắn sâu chuột, thậm chí còn có chồn cùng dơi, rất đông đúc, rất sợ hãi.

Trong đám người chạy trốn không biết ai hô một câu, “Đây là Đổng Ngạc thị làm vậy a! Hồng nhan họa thủy, làm quốc không quốc, họa thủy là kẻ xui xẻo lành, sao xứng làm hoàng quý phi?”

Sau khi mọi người kinh hãi, lập tức bắt đầu ồn ào, lần lượt hô này là trời cao hàng phạt, Đổng Ngạc thị nhất định là kẻ xui xẻo, không thì như thế nào hoài long tử phong hoàng quý phi trong nhà liền xuất hiện loại điềm báo chẳng lành này?

Ngạc Thạc mặt xám mày tro chạy phía trước, nghe được chung quanh đều đang khiển trách Ô Vân Châu, trong lòng ông ta không còn vui sướng khi nữ nhi đắc thế, chỉ còn lại hoảng sợ hối hận. Nữ nhi hồng hạnh ra tường, còn mình mục trương đảm làm hoàng quý phi, ý đồ đi lên hậu vị, trời cao này là cảnh cáo ông ta, trừng phạt ông ta dạy dỗ ra nữ nhi vô sỉ a!

Không hề dự triệu đột nhiên xuất hiện một đám rắn chuột sâu, khiến người chứng kiến tin rằng trời hàng phạt không nghi ngờ, này liền là điềm báo chẳng lành, tuyệt đối đúng! Mà Đổng Ngạc thị · Ô Vân Châu liền là hồng nhan họa thủy!

Tô Tuyết Vân sai người ngầm thôi động, trong kinh nhất thời lời đồn nổi lên bốn phía. Chuyện Ô Vân Châu từng là phúc tấn của Bác Quả Nhĩ lại bị lật ra, lần này gợn găng dứt khoát truyền ra lời đồn Hoàng Thượng câu dẫn em dâu, em dâu tiến cung phong phi hoài long tử, này tại trong mắt dân chúng căn bản chính là loạn luân! Hoàng Thượng cư nhiên còn phong Ô Vân Châu làm hoàng quý phi, nếu phong hài tử bọn họ làm thái tử, dân chúng như thế nào chấp nhận được? Chân long thiên tử tiếp theo như thế nào có thể xuất ra từ trong bụng một ả đàn bà vô sỉ như vậy!

Trên thế giới thiên tai nhân họa từ trước đến nay đều không gián đoạn, mà lúc mọi người đang nhận định Ô Vân Châu sẽ hại nước hại dân, lại phát sinh tai họa gì đều tự động đẩy tới trên người Ô Vân Châu, sau vài lần đại tai tiểu khó, Ô Vân Châu cơ hồ bị truyền thành yêu nghiệt.

Ô Vân Châu nháy mắt bị đẩy tới nơi đầu sóng gió, nếu Thuận Trị muốn bình ổn sự kiện cũng chỉ có thể xử tử Ô Vân Châu.

Hiếu Trang trước kia tinh lực không tốt lại không gặp được Thuận Trị, liền không như thế nào quản chuyện phong hoàng quý phi, miễn cho bản thân lại tức giận. Nhưng chuyện lần này nháo lớn bà ta cũng nằm không nổi, nhanh chóng sai người đi điều tra chuyện từ đầu đến cuối, lại triệu tập vài vị trọng thần thương lượng như thế nào đem chuyện áp chế xuống. Theo bà ta thấy, giết Ô Vân Châu chỉ là việc nhỏ, nhưng Thuận Trị bởi vậy tổn thất uy vọng lại vẫn hồi không được, tất yếu phải nghĩ được biện pháp tốt xoay chuyển hình tượng của Thuận Trị tại dân gian.

Đáng tiếc, bà thật sự không có tinh lực...

13. Chương 13

Edit: Lengkeng_Sophie

Tô Tuyết Vân không gặp được Bác Quả Nhĩ cũng có thể hoàn mỹ phối hợp với hắn, tại ngày hôm sau chúng thần thu được tin tức, Tô Tuyết Vân liền nổi giận đùng đùng xông vào Từ Ninh Cung cãi nhau một trận với Hiếu Trang, khí thế kia cơ hồ muốn ném cả nóc nhà đi, đám cung nhân sợ tới mức hận không thể tìm chỗ trốn!

Sắc mặt Hiếu Trang tái nhợt, còn muốn giữ tay Tô Ma đứng thẳng người, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Tuyết Vân, “Lớn mật! Ai cho phép ngươi chạy đến trước mặt ai gia hô to gọi nhỏ? Đây toàn bộ là ngươi làm phải hay không? Ngươi cố ý trả thù ai gia cùng Phúc Lâm?”

Cung nhân sớm bị đuổi ra ngoài, trong phòng chỉ có bốn người Tô Tuyết Vân, Hiếu Trang, Ô Lan cùng Tô Ma, Tô Tuyết Vân lúc này ngược lại rút đi về mặt kích động phẫn nộ, vuốt vuốt ống tay áo, chậm rãi ngồi xuống ghế Ô Lan chuyển đến. Nhìn ánh mắt hận độc của Hiếu Trang, nàng bỗng nhiên cười, “Đây nhưng thật sự có ý tứ, nhi tử ngươi đoạt phúc tấn của con ta, chẳng lẽ mẹ con chúng ta còn muốn mang ơn tán một tiếng đoạt rất tốt? Huống chi.....” Nụ cười nàng dần dần biến lạnh, thẳng tắp đối lại ánh mắt Hiếu Trang, “Là độc phụ nhà ngươi động thủ với nhi tử ta trước! Ta như thế nào có thể nhẫn khí im hơi lặng tiếng? Ta – Na Mộc Chung luôn luôn cũng sẽ không nhận thua!”

Hiếu Trang tức giận đến thẳng run, “Ngươi..... Ngươi rất tốt! Ngươi chẳng lẽ còn tưởng thí quân oán vị? Ngươi nằm mơ!”

“A,” Tô Tuyết Vân khẽ cười một tiếng, không nhanh không chậm nói, “Chết chẳng phải là tiện nghi hắn? Lúc trước Phúc Lâm cướp đi người phụ nữ Bác Quả Nhĩ yêu thương, có nghĩ qua Bác Quả Nhĩ có bao nhiêu

đau khổ? Đại Ngọc Nhi, người sờ sờ lương tâm bản thân xem, Phúc Lâm hẳn không quả quyết, vô tình vô nghĩa, xứng làm hoàng thượng sao?”

“Phúc Lâm vốn liền là thiên tử!” Hiếu Trang lại ngồi thẳng chút, “Lúc trước người là bại tướng dưới tay ai gia, nay người cũng là ý nghĩ kỳ lạ, dã tâm của người chung quy chỉ là giỏ trúc mức nước không công dã tràng!”

Tô Tuyết Vân hơi nhướn dưới mi, tựa cười mà không cười nhìn bà ta, “Đại Ngọc Nhi, thua liền là thua, người có thừa nhận hay không cũng thay đổi không được kết cục. Người quên lúc trước là ai đỡ người thượng vị? Là Đa Nhĩ Cổn... Người kia đối với người thâm tâm đào phế hiện tại thì cốt vô tòn, tiên thi a, nhi tử người ngay cả thấy chút máu đều bị dọa choáng, không nghĩ tới đối với Đa Nhĩ Cổn cư nhiên độc ác như vậy. Hừ, hai mẹ con các người thật đúng là mẹ con ruột, trừ bản thân còn để ý ai a! Người đừng tưởng rằng bản cung không biết, mẹ con tỷ tỷ người – Thần phi là chết như thế nào.....”

“Na Mộc Chung! Người làm càn! Khụ khụ khụ.....” Hiếu Trang vỗ mạnh hai cái xuống giường đánh gãy lời nói Tô Tuyết Vân, đột nhiên bắt đầu ho khan kịch liệt, trên mặt hiện ra bệnh trạng đỏ ửng, Tô Ma gấp đến độ liên thanh kêu thái y.

Tô Tuyết Vân đứng lên, kéo kéo áo choàng trên người, xoay người rời đi. Vừa đi vừa thản nhiên nói: “Oan có đầu nợ có chủ, nếu không phải người nhất định muốn sát hại Bác Quả Nhĩ đi bảo toàn thanh danh Phúc Lâm, bản cung cũng chưa bao giờ muốn về lại hoàng cung không thú vị này. Muốn trách liền trách người tâm quá độc ác, thua thiệt Bác Quả Nhĩ lại vẫn đem nước bẩn đều hắt đến trên đầu hắn, Đại Ngọc Nhi..... Người cùng Phúc Lâm có hôm nay, đều là các người tự làm tự chịu.”

Nói xong một chữ cuối cùng, Tô Tuyết Vân đã đi ra Từ Ninh Cung, không ai dám ngăn trở nàng, lúc này nếu Tô Tuyết Vân lại bị chuyện gì, chỉ sợ hoàng thân tôn thất cũng sẽ không dễ dàng tha thứ. Nếu Thái Hậu, Hoàng Thượng có thể tùy ý hãm hại mưu sát tôn thất, vậy bọn họ tương lai còn có an toàn gì đáng nói? Bác Quả Nhĩ kia nhưng là đệ đệ ruột của Thuận Trị a! Chuyện này thực giả tất yếu cần thận điều tra, Hiếu Trang lại lợi hại thế nào cũng chỉ là con dâu nhà Ái Tân Giác La bọn họ, như thế nào có thể để cho một ả đàn bà như vậy tùy ý tàn sát huyết mạch nhà Ái Tân Giác La?

14. Chương 14

Vài vị thân vương đem đó liền mệnh tâm phúc ra kinh tìm hiểu, mà Trịnh thân vương đã từ chỗ nhi tử lấy được tin tức xác thực. Nghĩ đến Tế Độ vẫn cùng một chỗ với Bác Quả Nhĩ, nếu bị tử sĩ của Hiếu Trang đắc thủ, chỉ sợ Tế Độ cũng phải chết như vậy, loại chuyện này quyết không thể nuông chiều! Trịnh thân vương tuy đã bệnh nguy kịch, nhưng thể lực không giảm, lão nhân gia vừa lên tiếng, mọi người lần lượt bắt đầu thảo luận tiền căn hậu quả chuyện này. Hiếu Trang này mặt ngoài hiền hoà, xuống tay lại độc ác, còn chặt chẽ nắm hoàng quyền không buông, không ngừng hưởng trong cung nhét cô nương nhà mẹ đẻ cùng tộc, này là muốn biến giang sơn nhà Ái Tân Giác La thành của nhà Bác Nhĩ Tế Cát Đặc a! Lòng tôn thất băng giá hận không thể xoá tên trên ngọc điệp Hiếu Trang!

Không tới vài ngày tâm phúc khắp nơi tìm hiểu tin tức đều trở lại, sau khi được đến tin tức chính xác, thanh danh Bác Quả Nhĩ và Thuận Trị nháy mắt một trời một vực! Thuận Trị liền không cần nói, ngay cả

đứa trẻ trên đường đều biết hần là hôn quân vô sỉ. Bác Quả Nhĩ lại là ở trên chiến trường đao thật, thương thật bảo vệ quốc gia trở về, không chỉ dụng binh như thần, còn đan thương thất mã lén vào quân doanh của địch lấy đầu lĩnh thủ địch quân, không hề trì hoãn trở thành công thần đệ nhất trong cuộc chiến này, là đại anh hùng triệt triệt để để!

Hơn nữa khi nguy cấp Bác Quả Nhĩ cứu Tế Độ một mạng, thời gian dài ở chung như vậy, Tế Độ đã hoàn toàn bị Bác Quả Nhĩ thu phục, nếu nói Thuận Trị lại nghĩ muốn ức hiếp Bác Quả Nhĩ, vậy Tế Độ sẽ đại biểu một hệ Trịnh thân vương tuyệt đối không đồng ý!

Bác Quả Nhĩ rốt cuộc mang theo đám người Tế Độ đến kinh thành, Thuận Trị từ trước đến nay không thừa nhận Bác Quả Nhĩ có bản lĩnh thật sự, kiên quyết không chịu tự mình nghênh đón, khiến hình tượng hần trong lòng tôn thất cùng chúng thần lại rớt xuống. Tô Tuyết Vân sớm liền dẫn người bao một gian ghé lô lâu hai của trà lâu, vừa vặn có thể nhìn thấy đội ngũ vào kinh. Khi nhìn đến một Bác Quả Nhĩ mặc áo giáp cưỡi ngựa đi ở phía trước, nàng nhìn không được lộ ra nụ cười thư thái, tuy rằng nàng chưa từng thực sự sinh con, nhưng trả giá cảm tình không phải là giả, nàng cũng chưa bao giờ đem vài người này xem như trò chơi, nàng vẫn tin tưởng vững chắc một điều, muốn người khác thật lòng đối với người tốt, người nhất định phải thật lòng đối đãi người khác, không thể có chút giả dối! Nhìn đến nhi tử bản thân bồi dưỡng có thành tựu này, nàng thật rất vui mừng.

Bác Quả Nhĩ tựa hồ có điều cảm, mạnh mẽ ngẩng đầu hướng về ghé lô nhìn lại, đợi nhìn thấy là Tô Tuyết Vân đứng ở nơi đó, ánh mắt kiên nghị lạnh lùng bỗng nhiên biến ấm, khóe miệng nhắc tới một độ cong không thể nhận ra, nhẹ nhàng gật đầu. Đại cô nương bốn phía thấy một màn như vậy, tiểu tức phụ không khỏi mặt hồng, từ trước như thế nào không phát hiện Tương Thân vương anh tuấn vũ dũng như vậy chứ?

Tô Tuyết Vân cười phát phát tay, ý bảo hần đi hoàng cung trước. Nhìn bóng dáng Bác Quả Nhĩ chậm rãi biến mất, nàng cười cảm thán nói với Ô Lan bên cạnh: “Đen, gầy, bắt quả nhìn khỏe mạnh hơn so với lúc trước, Bác Quả Nhĩ thật sự trưởng thành.”

“Đúng vậy, vương gia bắt đồng lúc trước, nói vậy ngày sau lại không có người nào khi dễ đến trên đầu vương gia!” Ô Lan đỡ Tô Tuyết Vân ngồi xuống, tâm triệt để bỏ vào trong bụng. Trước kia nàng tuy rằng cùng Tô Tuyết Vân làm không ít chuyện, nhưng dựa theo tính tình thủ đoạn trước kia của Bác Quả Nhĩ thật đúng là làm hoàng đế không được, như nay tuy chỉ xa xa nhìn thoáng qua, nhưng Ô Lan cảm thấy trên người Bác Quả Nhĩ phảng phất thấy được loại khí thế trên người Hoàng Thái Cực cùng Đa Nhĩ Cổn năm đó, khi thế của thiên tử, nàng nghĩ nàng không cần sợ uống phí một mảnh tâm tư của chủ tử.

Bác Quả Nhĩ tiến cung bá kiến Thuận Trị, Thuận Trị tự nhiên là cũng chưa cho hần nửa điểm hoà nhã, thậm chí còn trước mặt các đại thần trách cứ Bác Quả Nhĩ một mình về kinh. Lúc trước tất cả “hậu cần” của Thuận Trị đều là do Hiếu Trang xử lý thỏa đáng, chính hần từ trước đến nay không phải người đi tìm hiểu tin tức chung quanh, cho nên đến bây giờ Thuận Trị còn chưa phát hiện tôn thất cùng chúng thần đã bắt măn hần đến cực điểm. Hần chỉ biết là hần phải dùng uy thế hoàng thượng ngăn chặn Bác Quả Nhĩ, nghĩ dựa vào một chút quân công liền tại trước mặt hần điều võ dương oai? Nằm mơ!

Mặc kệ người khác trong lòng thay Bác Quả Nhĩ không đáng giá thế nào, Bác Quả Nhĩ cũng đã cùng trước khi cách kinh trông như hai người, từ thiếu niên bị đau khổ kia, suy sụp say rượu trưởng thành Ba Đồ Lỗ trầm ổn kiên nghị, đối mặt với nộ khí của Thuận Trị, Bác Quả Nhĩ mặt không đổi sắc trấn khấn nhận sai, ai đều nhìn không ra trong lòng hần đang nghĩ cái gì. Nhưng nguyên nhân vì như thế, tất cả mọi người coi trọng hần hơn, kẻ thượng vị phải là hỉ nộ không hiện ra, trẻ con giống Thuận Trị như vậy, hử một cái giờ

chân muốn đánh nhau sao?

Bác Quả Nhĩ trầm ồ khiến Thuận Trị phảng phất đánh vào bông! Mà Bác Quả Nhĩ lập công lớn như thế, lại là thân vương, lần này tất nhiên muốn tay cầm thực quyền, không thì chúng thần, chúng tướng quân đều sẽ không phục. Thuận Trị làm khó dễ nửa ngày căn bản chính là múa mép khua môi, nên cho còn phải cho, bực mình tim phát đau. Đợi chúng thần tán đi, hẩn mặt âm trầm liền đi vào hậu cung, lại nhìn thấy Bác Quả Nhĩ, khiến hẩn không thể tránh khỏi nhớ tới Ô Vân Châu. Nếu như Bác Quả Nhĩ ý khí phong phát hiện tại như thế bị Ô Vân Châu nhìn đến, sẽ hối hận quyết định lúc trước tiến cung hay không?

Trong đầu Thuận Trị lộn xộn nghĩ chuyện giữa ba người bọn họ, kết quả mới vừa đi đến tiểu hoa viên liền đụng phải Ô Vân Châu, nhìn vẻ mặt Ô Vân Châu làm khó dễ Tĩnh Phi, hẩn hoảng hốt phát hiện hẩn đã có chút không biết Ô Vân Châu như vậy, đây thật là Ô Vân Châu ôn nhu sao?

Ô Vân Châu quay lưng lại Thuận Trị, cười lạnh một tiếng với Tĩnh Phi, sờ sờ bụng nhét gối mềm, vênh vác tự đắc nói: “Tĩnh Phi, ngươi cần phải nhớ kỹ thân phận bản thân, nếu là va chạm hoàng nhi trong bụng ta, ngươi chịu trách nhiệm không nổi.”

Tĩnh Phi chỉ là khinh miệt liếc nàng một cái, khê nâng cằm cao ngạo cười nhạo nói: “Thân phận? Bản cung nhưng là ngồi phượng liền từ Càn Thanh cung quang minh chính đại tiến cung phong hậu, ngươi tính thứ gì, bất quá là một tiện nhân bỏ chồng! Nghĩ ở trước mặt bản cung ra vẻ ta đây, trước cầm đến phượng ấn rồi nói sau!”

“Ngươi! Ngươi cho rằng ngươi lại có thời cơ leo lên tiếp? Ngồi phượng liền lại thế nào? Bây giờ còn không phải là bị phế đi? Bản cung nay là hoàng quý phi, ngươi dám bất kính với bản cung?” Ô Vân Châu khó thở, Tĩnh Phi – một ả đàn bà không được sủng ái dựa vào cái gì bị phế đi còn kiêu ngạo như thế? Nàng ta chỉ vào Tĩnh Phi quát, “Ngươi liền quỳ tại nơi này cho bản cung, không có bản cung phân phó không được đứng lên. Tĩnh Phi, ngươi phải biết núi dựa của ngươi đã ngã, Thái Hậu cũng sẽ không lại vì ngươi xuất đầu, hôm nay nếu ngươi không quỳ, bản cung nhất định khiến ngươi đẹp mặt!”

Ánh mắt Tĩnh Phi ngưng lại, nàng là minh châu của thảo nguyên Khoa Nhĩ Thấm, lúc nào chịu qua bậc vũ nhục này?

“Ba — ba —” Hai tiếng, Tĩnh Phi hung hăng quăng Ô Vân Châu hai bàn tay, chỉ bộ cửa ngón út thậm chí tại trên mặt Ô Vân Châu vẽ ra hai đường tơ máu!

Ô Vân Châu nhất thời hét rầm lên, hai tay bùm mặt cả giận nói: “Lấy dưới phạm thượng! Bắt ả lại cho bản cung!”

Tĩnh Phi cười nhạo một tiếng, ánh mắt lược qua nàng ta liếc về phía Thuận Trị cách đó không xa, trên mặt tràn đầy trào phúng, “Bản cung ngay cả Phúc Lâm đều đánh qua, ngươi tính là cái gì?!”

15. Chương 15

Edit: Lengkeng_Sophie

Tĩnh Phi là thê tử Đa Nhĩ Cổn định ra cho Thuận Trị, Thuận Trị chán ghét nhất khi ở trước mặt hần Tĩnh Phi lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, cho dù Tĩnh Phi bị phế cũng chưa bao giờ thấp đầu một lần với hần. Thấy Tĩnh Phi lại trước mặt mọi người hạ thấp mặt mũi hần, Thuận Trị đi nhanh vài bước đến bên người Ô Vân Châu, nhíu mày cảm tức nhìn Tĩnh Phi trách mắng: “Mạnh Cổ Thanh! Thấy trăm đều không hành lễ, ngươi thật sự là càng ngày càng không quy củ!”

Tĩnh Phi lại cười nhạt một tiếng, quay đầu ngay cả ánh mắt cũng chưa cho hần, “Ngươi không phải là lấy chuyện không quy củ làm lấy có phế bỏ bản cung sao? Bản cung như thế nào cũng phải để người lấy có *danh phù kỳ thực (có tiếng có miếng)* mới được! Phúc Lâm a Phúc Lâm, bản cung còn tưởng rằng em dâu mà ngươi mong nhớ ngày đêm, lao lực tâm tư cướp về là thiên tiên, không tưởng tới bất quá là thứ ngu xuẩn, a, đúng, còn là tiện nhân tham mộ hư vinh, vứt bỏ phu quân.”

Đám cung nhân quỳ chung quanh đều bắt đầu phát run, mồ hôi lạnh không ngừng rơi, Tĩnh Phi a, sao người cái gì đều dám nói a, bọn họ nghe được mấy chuyện này sẽ bị diệt miệng hay không a!!

Thuận Trị dĩ nhiên nộ không thể át, gơ lên tay liền muốn cho Tĩnh Phi giáo huấn, Tĩnh Phi lui về phía sau một bước, nhìn về phía hần, trong mắt lại đầy lạnh lùng cùng châm chọc chưa bao giờ từng có, “Như thế nào? Thẹn quá thành giận? Cả ngày nói chúng ta không hiểu Hán học, ngu dốt không thú vị, lại không nghĩ người mà ngươi nói thi luận họa tập lại là em dâu của mình, a, nếu ngươi không câu nệ tiểu tiết như thế, năm đó cần gì trở ngại Thái Hậu gả cho nhiếp chính vương?”

“Làm càn!” Thuận Trị quát chói tai một tiếng, “Phản! Phản! Trăm phé đi hậu vị ngươi vẫn không biết hối cải, ngay cả trăm cùng Thái Hậu đều dám nói xấu, trăm thấy ngươi ngay cả phi tử cũng không muốn làm! Được, hôm nay trăm sẽ thành toàn ngươi. Người tới, Tĩnh Phi bất kính với hoàng quý phi, ý đồ mưu hại hoàng tử trong bụng hoàng quý phi, âm hiểm ác độc, tội không thể tha thứ, thu hồi kim sách, biếm làm cung nữ!”

“Hoàng Thượng.....” Ngô Lương Phụ cả kinh, nghĩ đến Thái Hậu đã bị bệnh không quản sự, trong lúc nhất thời không biết nên khuyên hay không.

Ngược lại Tĩnh Phi không thấy có vẻ hoảng sợ, thậm chí trên mặt khinh miệt càng sâu, chỉ quét Thuận Trị một cái xoay người liền đi, “Hừ, ngươi cũng chỉ có vài trò mèo này thôi.”

Trên mặt Thuận Trị xanh trắng luân phiên, ánh mắt như dao nhỏ lướt tới lui trên người Tĩnh Phi, Tĩnh Phi bước chân lại chưa dừng, dứt khoát lưu loát đi. Hần không biết bản thân vì cái gì không hạ lệnh bắt nàng, nhưng trong tiềm thức hần liền không loại ý tưởng này, từ lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ liền bắt đầu đối chọi gay gắt hồ không cúi đầu, nhưng hần chưa bao giờ từng nghĩ sai khiến cung nhân đi nhục nhã Mạnh Cổ Thanh. Lời của hần vừa thốt ra liền hối hận, Mạnh Cổ Thanh là nữ nhi của cữu cữu hần, là công chúa Khoa Nhĩ Thấm, dù có thế nào cũng không khả năng biếm làm cung nữ, huống chi Mạnh Cổ Thanh chỉ là đánh Ô Vân Châu hai cái tát, căn bản tội không lớn như vậy. Nhưng Mạnh Cổ Thanh một chút mặt mũi đều không cho hần, thậm chí chưa cho hần cơ hội đổi ý, liền đi như vậy!

Bàn tay Thuận Trị càng nắm càng chặt, trong đầu không ngừng thoáng hiện cái ánh mắt lạnh lùng kia của Mạnh Cổ Thanh, không có tình ý, không có hận ý, không có kính sợ cũng không có phiền chán, cũng chỉ là lạnh lùng giống như một người xa lạ mà thôi, hắn phát hiện hắn không tiếp thụ được kết quả như vậy. Là hắn không muốn Mạnh Cổ Thanh, vì cái gì cảm giác phảng phất như ngược lại?

Ô Vân Châu từ lúc Thuận Trị bắt đầu hạ chỉ trên mặt liền cười, quả nhiên ả liền là tim gan của Thuận Trị, Tĩnh Phi bị biếm thành cung nữ, từ nay trong hậu cung, địa vị của ả ai còn có thể lay động? Thấy Thuận Trị cơn giận còn sót lại chưa tiêu, Ô Vân Châu ôn nhu kéo lại tay hắn, nhẹ nhàng vuốt ngực hắn hai cái, “Phúc Lâm, đừng tức giận, vì loại người không hiểu quy củ kia mà tức giận phát bệnh nhưng không đáng giá, ta cũng sẽ đau lòng. Chàng là tới tìm ta sao? Chúng ta trở về đi, cũng sắp đến lúc dùng bữa.”

Phúc Lâm, Phúc Lâm..... Từ khi hắn làm Hoàng đế cũng chỉ có hai người kêu lên tên hắn, một là Mạnh Cổ Thanh, một là Ô Vân Châu. Lúc này đặt ở cùng nhau đối lập, hắn bỗng nhiên cảm thấy rất không được tự nhiên, cúi đầu nhìn thoáng qua Ô Vân Châu cười mềm mại, lập tức mất hết tâm tình, phất tay Ô Vân Châu ra, liền trở về, “Trẫm còn có chính vụ muốn xử lý.”

Ô Vân Châu nhất thời mặt cứng lại, âm trầm quét mắt chung quanh, nửa điểm thắng lợi vui sướng cũng không có. Hoàng Thượng như vậy đánh vào mặt ả, đây là đáng về ả được sủng sào? Không được, ả phải có thể lực riêng, phụ thân đệ đệ của ả đều phải trở thành trọng thần trong triều, nhà mẹ đẻ thế đại sẽ không có người khinh thường ả!

Phế hậu Tĩnh Phi bị biếm làm cung nữ!

Cả triều giai kinh! Lần này Hoàng Thượng là muốn xé rách mặt cung nữ cứu cứu ruột ư? Trong cung nhiều tẩm cung như thế, phiền chán Tĩnh Phi chỉ cần cầm túc nạng là được, sao có thể trực tiếp biếm làm cung nữ? Liền vì Đồng Ngạc thị không biết xấu hổ kia?

Lại là Đồng Ngạc thị! Đồng Ngạc thị quả nhiên là đồ hại nước hại dân!

Trên triều đình Bác Quả Nhĩ là người đầu tiên đứng ra khuyên can, chúng đại thần trừ Nhạc Nhạc cùng hai ba kẻ không rõ, còn tất cả đều quỳ xuống tán thành. Tròng cảnh này kích thích Thuận Trị mất đều hồng, lúc nào phế vật Bác Quả Nhĩ có thể nhất hô bá ứng như vậy? Bác Quả Nhĩ cư nhiên dám ở dưới mí mắt hắn kết bè kết cánh? Hắn nhìn Bác Quả Nhĩ ở phía dưới đầu cúi xuống, sống lưng thẳng tựa hồ lại thấy được nhiếp chính vương quyền khuynh hướng đã trước kia! Trong mắt chợt lóe sát ý trong nháy mắt.

Bác Quả Nhĩ rũ mắt khẽ nhíu mày, nghĩ đến bản thân bị kẻ ngu xuẩn như vậy đoạt phúc tấn không khỏi cảm thấy buồn cười, ngấm lại, nửa điểm không cam tâm ở sâu trong lòng kia cuối cùng cũng tan thành mây khói. Hắn không thua Thuận Trị, hắn thua là ngôi vị hoàng đế, bất luận ai ngồi ngôi vị hoàng đế kia, Ô Vân Châu đều sẽ yếu.

Thuận Trị lạnh mặt đứng lên, nhìn chúng thần quỳ xuống đất giống như đối đãi địch nhân, “Việc này trẫm tâm ý đã quyết. Tĩnh Phi mưu toan mưu hại hoàng thái tử, còn đây là mưu phản, ai nếu lại dám cầu tình coi là đồng đảng, nhập thiên lao!”

Chúng thần kinh hãi, có người xúc động bật thốt lên hỏi: “Hoàng thái tử? Hoàng Thượng muốn lập con trai của hoàng quý phi làm hoàng thái tử?”

Thuận Trị hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ trăm lập ai làm người thừa kế cũng phải hỏi qua các người? Còn đây là chuyện nhà của trăm! bãi triều!”

Lúc trước câu “mưu phản” cùng “xâm nhập thiên lao” kia quá mức kinh người, chúng đại thần quả thật không người nào nói tiếp, nhưng trong miệng lại thấp giọng lải nhải nhắc “hai chữ hoang đường”. Không nói Đồng Ngạc thị sinh là nhi tử hay là nữ nhi, có nuôi lớn được không, lại nói trước đó còn có hai vị hoàng tử khỏe mạnh trí tuệ, dựa vào cái gì lập con của Đồng Ngạc thị làm thái tử? Thần tử Đồng gia cùng một Đồng Ngạc gia khác đã sắc mặt xanh mét, khuê nữ ai nhà bị một ả đàn bà như vậy đặt ở trên đầu đều không thể cao hứng! Đặc biệt Đồng gia tức giận nhất, bọn họ còn trông cậy vào tam hoàng tử Huyền Diệp có thể kế thừa đại thống mà!

Bác Quả Nhĩ đem vẻ mặt của mọi người thu nhập đáy mắt, chậm rãi rời đi hoàng cung. Tại dân gian, hắn đã được dân tâm, ở trên triều, cũng có càng ngày càng nhiều đại thần đứng ở bên phía hắn.

Sau khi hồi phủ, Bác Quả Nhĩ đi thỉnh an Tô Tuyết Vân trước, dùng bữa cùng nàng, sau đó liền nói chuyện phiếm, nói chuyện phát sinh trong cung cho Tô Tuyết Vân nghe. Tô Tuyết Vân thấy hứng thú buông chén trà, nhìn về phía Bác Quả Nhĩ, “Phúc Lâm biếm Mạnh Cổ Thanh làm cung nữ? Mạnh Cổ Thanh không quấy sao?”

Bác Quả Nhĩ lắc đầu, “Cọc ngầm trong cung vừa truyền ra tin tức, Tĩnh Phi căn bản không có để ý tới Hoàng Thượng, về tẩm cung vẫn sống như trước, không nháo cũng không đi làm cung nữ.”

“Ai dám thật sự sai sử nàng làm việc?” Tô Tuyết Vân thuận miệng nói một câu, lại lắc đầu, “Nói vậy Đồng Ngạc thị sẽ không bỏ qua cơ hội này nhục nhã nàng, vốn dĩ Đại Ngọc Nhi sẽ không khiến chất nữ mất mặt như vậy, nhưng nghe nói bà ta bệnh tình nghiêm trọng, không quản được chuyện gì.”

Bác Quả Nhĩ cười cười, hắn chưa thấy qua Tĩnh Phi vài lần cũng không phương tiện đánh giá, hơn nữa thể lực của chính Thuận Trị đấu tranh nội bộ, đối với hắn còn là có lợi, cho nên hắn cũng không tính toán nhúng tay.

Bất quá Tô Tuyết Vân gõ gõ bàn, nói: “Mạnh Cổ Thanh là công chúa được sủng ái nhất của Khoa Nhĩ Thẩm, tuy nói đám hỏi chính trị, nhưng Ngô Khắc Thiện cũng là muốn cho nữ nhi làm người tôn quý nhất thiên hạ, tin tức này truyền tới sợ là Ngô Khắc Thiện sẽ tức phát bệnh. Ngày mai ta tiến cung xem xem, con chuẩn bị một chút, an bài Mạnh Cổ Thanh giả chết, khiến nàng về Khoa Nhĩ Thẩm đi thôi.”

Bác Quả Nhĩ kinh ngạc ngẩng đầu, “Ngạch nương, người muốn giúp Tĩnh Phi?” Cách giả chết rời cung như vậy là chuyện tạo phản, sao ngạch nương lại nghĩ ra?

Tô Tuyết Vân gật gật đầu, trong đầu không tự chủ được nhớ lại Na Mộc Chung lúc còn trẻ, bên miệng hiện lên mấy phần ý cười, “Kỳ thật ngạch nương thực thích Mạnh Cổ Thanh, nàng tựa như một ta khác, đáng tiếc vận khí quá kém, rõ ràng là một con chim ưng lại bị nhốt trong lồng sắt, nàng không nên ở trong cung

bị Đồng Ngọc thị khi dễ, nàng hấn nên trở lại thảo nguyên rộng lớn thuộc về nàng, nơi nào khiến nàng tùy ý cười vui.....”

Ô Lan nhìn chủ tử như vậy, ánh mắt thâm uớt, nhanh chóng cúi đầu che giấu. Bác Quả Nhĩ cũng cảm xúc giống vậy, hấn nhớ tới năm đó ngạch nương nhìn tuyết nói với hấn những lời này, hấn không biết ngạch nương đến cùng có hối hận gả cho hoàng a mã hay không, nhưng hấn biết, ở sâu trong nội tâm của ngạch nương là thật không thích sinh hoạt câu thúc như vậy, cho dù mỗi ngày nhàn nhã cũng không có tự do như khi ở thảo nguyên rộng lớn kia.

Tại một khắc này, Bác Quả Nhĩ làm quyết định, ngày sau chờ hấn trưởng quyền, nhất định để cho ngạch nương muốn đi liền đi, tự do tự tại, lại cũng không có bất cứ tiếc nuối. Đồng thời hấn cũng suy nghĩ kỹ lại, thì ra phụ nữ không được sủng ái sẽ bất hạnh như vậy, ngay cả ngạch nương không ai có thể dao động địa vị cũng là không vui vẻ, một người đàn ông nếu khiến cho người phụ nữ của mình ở trong thâm trạch điều linh héo rũ, là đàn ông cái gì?

Tô Tuyết Vân không biết Bác Quả Nhĩ suy nghĩ nhiều như thế, nàng thấy Bác Quả Nhĩ đồng ý xong liền nói hấn trở về nghỉ ngơi, nàng từng làm cổ nhân vài thập niên, nàng biết có vài chuyện không phải nói sửa liền có thể sửa, nhưng nàng cũng là người hiện đại, nàng càng biết cái gì gọi là lợi dụng sơ hở, cái gì gọi là biến báo. Sau khi nàng có được thế lực lớn như thế, lừa dối lại bị cho là cái gì? Mạnh Cổ Thanh hôn nhân thật quá nghen khuất, nàng không chút nghi ngờ nếu ở hiện đại, Mạnh Cổ Thanh sẽ hung hăng trả thù Thuận Trị lại đập rơi hấn. Nhưng bởi vì ở đây không là hiện đại, Mạnh Cổ Thanh liền muốn một đời bị hai chữ hoàng quyền ép tới gât gao.

Bất quá nếu đã gặp phải nàng, mới hai mươi tuổi, Mạnh Cổ Thanh nói không chừng có thể ở trên thảo nguyên hoàn thành một hồi bá nghiệp!

16. Chương 16

Edit: Lengken_Sophie

Ngày hôm sau, Tô Tuyết Vân quả thực tiến cung đi thăm Tĩnh Phi, đương nhiên, nàng là đi trước Từ Ninh Cung xem Hiếu Trang, bất quá Hiếu Trang lòng đang phiền táo bạo, như thế nào có thể khiến nàng xem trò cười! Tô Tuyết Vân ngay cả cửa Từ Ninh Cung cũng chưa đi vào, nàng cũng không để ý, cẩn thận dò rất nhiều với Tô Ma cùng đám cung nhân, làm cho bọn họ tận tâm hầu hạ Hiếu Trang, lại lưu lại thanh danh tốt, mới xoay người đi Vĩnh Thọ cung của Tĩnh Phi.

Trong Vĩnh Thọ cung cung nhân rất ít, có vẻ mười phần thê lương, nói là lãnh cung cũng không đủ. Tô Tuyết Vân mệnh Ô Lan mang theo hạ nhân chờ ở bên ngoài, bản thân vào trong phòng.

Mạnh Cổ Thanh đang tại trước gương chải đầu, nghe được tiếng động quay đầu lại nhìn, trên mặt chợt lóe một tia kinh ngạc, lập tức liền đứng dậy hành lễ, “Mạnh Cổ Thanh gặp qua quý thái phi nương nương, không biết quý thái phi nương nương vì sao mà đến?”

Tô Tuyết Vân cười đánh giá bài trí trong phòng một cái, vừa lúc nhìn đến thức ăn chay trên bàn không có dầu mỡ gì, lắc đầu ngồi vào bàn, “Nghe nói chuyện của người, liền nghĩ tiến cung xem xem. Người nơi này như thế nào ngày cả người thông báo đều không có? Bản cung một đường đi vào tới, chỉ nhìn thấy vài cái trộm gian dùng mảnh lối, theo như bản cung xem mấy người này đều nên khiển về nội vụ phủ, cung nhân ngay cả làm việc cũng không làm, lưu lại làm cái gì?”

Mạnh Cổ Thanh thật ngoài ý muốn, nàng cùng quý thái phi cũng không tiếp xúc qua, chung quy nàng là chất nữ Thái Hậu, mà Thái Hậu cùng quý thái phi luôn luôn bất hòa, không nghĩ tới khi bản thân bị biếm lạc trần ai, người đầu tiên đến xem nàng là quý thái phi! Mạnh Cổ Thanh nhìn kỹ vẻ mặt Tô Tuyết Vân, nửa điểm khinh thường cười nhạo cũng không có, bông tâm, đi đến đối diện quý thái phi ngồi xuống, cười nói: “Ta nơi này ngày cả chén trà nóng cũng không có, liền không rót cho quý thái phi. Về phần mấy tên tiểu nhân kia, bọn họ cũng liền dám làm chút chuyện ngu xuẩn không vào mắt này thôi, còn không dám đến trước mặt ta quỳ.”

Tô Tuyết Vân chỉ chỉ đồ ăn trên bàn vừa thấy đã biết rất khó ăn, nhìn Mạnh Cổ Thanh, “Này còn gọi không dám quỳ? Xem ra mấy ngày này người cải biến không ít, chuyện này nếu xảy ra vào lúc trước, phỏng chừng roi của người đều có thể quét chết bọn họ.”

Mạnh Cổ Thanh không yếu thế trước người khác, nghe vậy chỉ là không để ý cười cười, “Dù sao đều là sống, bản thân ta thoải mái là được, nếu thực sự có người dám bức bách ta cái gì, ta cũng không để ý cá chết lưới rách.”

“Nói rất hay!” Tô Tuyết Vân vỗ tay mà cười, “Bản cung liền thích tính tình ngay thẳng này của người, quả thật cùng bản cung khi còn trẻ giống nhau như đúc! Mạnh Cổ Thanh, người còn có tình phụ thê với Phúc Lâm chứ?”

Mạnh Cổ Thanh tuy không biết Tô Tuyết Vân tìm nàng làm cái gì, nhưng rõ rệt cảm giác ra đối phương không có ác ý, ngược lại đang bất bình vì nàng, lúc này lộ ra vẻ mặt khinh thường, “Hắn như thế nào xứng làm phu quân Mạnh Cổ Thanh ta? Nếu là tại Khoa Nhĩ Thấm, hắn ngay cả xách giày cho ta đều không xứng!”

“Như thế..... Người nhưng nguyện về Khoa Nhĩ Thấm?”

Mạnh Cổ Thanh giật mạnh nhìn về phía Tô Tuyết Vân, ánh mắt trong nháy mắt liền trở nên sống động, “Quý thái phi, lời này của bà là ý gì?”

“Liền là ý tứ trong lời nói, giả chết, dùng một cái thân phận khác trở lại Khoa Nhĩ Thấm, tiếp tục làm công chúa của người. Nơi đó trời đất bao la, rất xa, Phúc Lâm cùng Đại Ngọc Nhi đều quản không đến.”

Ánh mắt Mạnh Cổ Thanh càng ngày càng sáng, lại không có mất đi lý trí, “vì cái gì bà muốn giúp ta? Bà muốn ta làm cái gì cho bà?”

Tô Tuyết Vân không đáp lại nàng, nâng tay rót ly trà cho mình, nhẹ nhấp một ngụm. Nước trà lạnh lẽo vừa đắng lại ngọt, dám kiêu ngạo khi dễ Mạnh Cổ Thanh như thế, không cần tưởng đều biết là Ô Văn

Châu phân phó, ở trong hậu cung, loại thủ đoạn nhỏ này cũng đủ để tha mai chết người.

Mạnh Cổ Thanh nhìn Tô Tuyết Vân trầm mặc, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ bản thân có giá trị gì có thể khiến đối phương ra tay giúp đỡ, nghĩ đến Ô Vân Châu là Thuận Trị đoạt đến từ trong tay Bác Quả Nhĩ, nàng suy đoán liền càng lúc càng lớn dăm, chậm rãi nói: “Quý thái phi là muốn Khoa Nhĩ Thấm chúng ta cùng Phúc Lâm quyết liệt, gây phiền toái cho hần?”

Ý cười trong mắt Tô Tuyết Vân gia tăng, nhẹ nhàng gật đầu, “Không xê xích lắm liền là như vậy, có thù không báo là con rùa rụt cổ, Phúc Lâm nợ, bản cung một ngày nào đó muốn cùng hần thanh toán!”

Gương mặt Mạnh Cổ Thanh rất trấn định, bàn tay cũng đã nắm chặt, nàng căn bản không cần nghĩ nhiều, này là cơ hội duy nhất của nàng! Cơ hội trốn thoát hoàng cung! Hít sâu một hơi, nàng trịnh trọng đứng dậy giống như hành đại lễ với Tô Tuyết Vân, “Nếu quý thái phi giúp ta trở lại Khoa Nhĩ Thấm, ta bảo đảm Khoa Nhĩ Thấm tuyệt không lại trợ lực cho Phúc Lâm nữa.”

Tô Tuyết Vân nhẹ nhàng nhướn mi, “Nga? Tự tin như vậy? Không cần cùng Ngô Khắc Thiện thương lượng một chút?”

Mạnh Cổ Thanh đứng thẳng dậy, trên mặt là một mảnh tự tin, kiêu ngạo nói: “Chỉ cần ta trở lại Khoa Nhĩ Thấm, không ai làm tốt hơn ta!”

“Được, chờ tin tức tốt của ta.” Tô Tuyết Vân rất vừa lòng thái độ của Mạnh Cổ Thanh, nguyên bản nàng chỉ là muốn giúp Mạnh Cổ Thanh một phen, mượn sức Khoa Nhĩ Thấm chỉ do thuận tiện, không nghĩ tới sẽ có thu hoạch lớn như thế. Xem ra Mạnh Cổ Thanh cũng có dã tâm, đặc biệt trải qua nhiều áp bách như thế, mắt thấy Đại Ngọc Nhi ở kinh thành hô phong hoán vũ, Mạnh Cổ Thanh lại cũng không có khả năng ngoan ngoãn gả cho người rồi cùng nữ nhân khác đi tranh đoạt phu quân, chỉ có bản thân nắm giữ quyền lực mới chân chính tự do tự tại.

Sau khi Tô Tuyết Vân rời cung, liền giao nhiệm vụ an bài Mạnh Cổ Thanh cho Bác Quả Nhĩ, Bác Quả Nhĩ hiện tại trầm ổn có năng lực, nàng một chút đều không cần lo lắng. Kỳ thật nàng trước kia cũng không có nói dối, Mạnh Cổ Thanh rất giống Na Mộc Chung, Na Mộc Chung cũng thích thảo nguyên rộng lớn, coi như..... để cho Mạnh Cổ Thanh thay Na Mộc Chung đi thực hiện từng giấc mộng đi.

Bác Quả Nhĩ an bài rất nhanh, chỉ qua vài ngày, đang đêm khuya Vĩnh Thọ cung đột nhiên *đi lấy nước (cháy – ngày xưa hay nói tránh)*, vì Vĩnh Thọ cung bị hoàng quý phi đặc biệt “chăm sóc” qua, bên trong chỉ có vài cung nhân linh tinh trộm gian dùng mảnh lới, cho nên lúc phát hiện cháy, lửa đã rất lớn, không ai mạo hiểm vọt vào đi cứu Tĩnh Phi, khi người khác đuổi tới đã không kịp.

Cung nữ Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị mất cho đại hỏa.

Khi Thuận Trị nghe được bẩm báo suýt từ trên long sàng ngã xuống, quả thực không thể tin được lỗ tai, “Người nói cái gì? Người nói ai chết?”

Ngô Lương Phụ hoang mang lo sợ quỳ trên mặt đất, lắp bắp nói, “Hồi..... hồi Hoàng Thượng, là, là..... là Tĩnh Phi nương nương!”

Thuận Trị kéo lấy áo Ngô Lương Phụ, không thể tin truy vấn, “Người nói Mạnh Cổ Thanh chết? Như thế nào có thể? Nàng như thế nào sẽ chết? Cung nhân đều chết sạch sao? Chẳng lẽ đều trơ mắt nhìn nàng bị thiêu cháy?”

Ngô Lương Phụ hoảng sợ, Hoàng Thượng không phải chán ghét phế hậu này nhất sao? Sao sẽ kích động như vậy? Nhưng hắn cũng sẽ không để bản thân làm nơi trút giận, lập tức kéo người ra chịu tiếng xấu thay cho người khác, “Hoàng Thượng, nô tài vừa đã thăm qua vài kẻ trộm gian dùng mảnh lối kia, bọn họ..... bọn họ.....”

“Bọn họ cái gì?”

Ngô Lương Phụ cúi đầu nhỏ giọng nói câu, “Bọn họ đều là hoàng quý phi nương nương điều qua.”

Chỉ một câu này, không cần nhiều lời Thuận Trị cũng minh bạch, Tĩnh Phi chưa bao giờ cho Ô Vân Châu mặt mũi, thấy một lần trào phúng một lần, phi tử Ô Vân Châu hận nhất liền là Tĩnh Phi, nếu nay Tĩnh Phi bị biếm không nủi dựa, Ô Vân Châu như thế nào sẽ bỏ qua cơ hội! Nghĩ đến kia ngày tại hoa viên, Ô Vân Châu khi dễ Tĩnh Phi, Thuận Trị đã tưởng tượng ra Tĩnh Phi mấy ngày nay có bao nhiêu thê thảm. Hắn giống mất đi khí lực lão đảo lui về phía sau hai bước, ngã trên giường, thì thào tự nói, “Ta chưa từng muốn khiến nàng chết..... Ta chỉ là muốn dạy dỗ nàng một chút, chỉ cần nàng biết sai liền phong nàng làm tần..... sao nàng lại chết.....”

*Truyện được đăng trong nhà Lengkeng_Sophie Edit Lengkeng_Sophie**

Lúc này Mạnh Cổ Thanh đã đến Tương Thân vương phủ, cả người tựa hồ lập tức từ từ khí trầm trầm trở nên tràn ngập sức sống, thoát ly hoàng cung, nàng có loại cảm giác hoảng hốt không chân thật, lăn qua lộn lại một đêm không thể nghỉ ngơi rốt cuộc xác định nàng được sinh ra lần nữa! Ngày hôm sau vừa sáng nàng liền thật lòng hành lễ nghi tối cao trên thảo nguyên với Tô Tuyết Vân, rừng rừng cảm kích nói: “Mệnh của Mạnh Cổ Thanh ta là quý thái phi cứu, ngày sau tất báo đại ân này!”

Tô Tuyết Vân hừ nâng một phen, thực thích loại tính cách ngay thẳng không giả tạo này của nàng, chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh cười nói: “Tối đây, ngồi xuống cùng dùng bữa, lại ném thử mỹ thực trong kinh, sau này trở về Khoa Nhĩ Thấm, chút đồ ăn này nhưng rất khó ăn được.”

Mạnh Cổ Thanh cười rất tươi, “Cho dù ăn một đời chân dê nướng ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Tô Tuyết Vân cười nhìn nàng một cái, nếu không phải thân phận mẫn cảm, nàng có cảm giác Mạnh Cổ Thanh làm vợ hiền cho Bác Quả Nhĩ rất thích hợp. Đáng tiếc đã Mạnh Cổ Thanh là tấu tấu của Bác Quả Nhĩ, cho dù Thuận Trị chết, kia cũng là tấu tấu trước. Thật sự là đáng tiếc.....

—Edit – Beta: Lengkeng_Sophie —

Trận đại hỏa ở Vĩnh Thọ cung kia, chỉ thiêu cháy một mình “Tĩnh Phi” toàn bộ phi tần, cung nhân, đại thần đều đang nghị luận chuyện này. Nói là ngoài ý muốn? Ha ha, ai tin chứ? Sao lúc trước không xảy ra ngoài ý muốn? Sao cung khác không xảy ra ngoài ý muốn? Sao cung nhân khác không xảy ra ngoài ý muốn? Sao liền khéo như thế, sau khi Tĩnh Phi đắc tội Đồng Ngạc thị liền xảy ra ngoài ý muốn chứ? Lừa quỷ hả?

Đồng Ngạc Phi là đồ họa thủy bất tường! Mọi người rất tin điều này, không hề nghi ngờ.

Bác Quả Nhĩ nghĩ muốn vị trí kia đương nhiên không thể chỉ phát triển quyền thế, tiền tài cũng là chuyện ắt không thể thiếu nhất, đã hơn một năm thủ hạ kinh doanh buôn bán đã có tiền lời không ít, lần này trực tiếp phái một đoàn thương đội đi Mông Cổ, hộ tống Mạnh Cổ Thanh, đồng thời cũng thuận tiện làm làm buôn, nửa điểm không thiệt thòi. Nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, Tô Tuyết Vân để cho Mạnh Cổ Thanh nữ phần nam trang cùng mọi người cưỡi ngựa về thảo nguyên, như vậy tốc độ mau một ít, hành tẩu cũng tiện hơn.

Mạnh Cổ Thanh *quy tâm tự tên (tính cách như tên gọi)*, được Bác Quả Nhĩ cùng Tô Tuyết Vân săn sóc như thế vô cùng cảm kích, nàng là người thông minh, tuy rằng Tô Tuyết Vân đưa ra điều kiện trao đổi, nhưng nàng cũng có thể cảm giác được Tô Tuyết Vân quan tâm phát ra từ nội tâm. Sau khi ngay cô ruột đều tính kế nàng, được phần ấm áp này của Tô Tuyết Vân khiến nàng phá lệ xúc động, nàng nghĩ nàng vĩnh viễn cũng quên không được nhiều ngày ở chung, tựa như lại quay về ở cùng Ngạch Cát như trước đây.

Bác Quả Nhĩ khiến thương đội cùng đi còn có một tăng an bài khác, một là truyền tin đưa vũ khí cho người anh cùng mẹ khác cha – A Bố Nãi, hai là quan sát Ngô Khắc Thiện nhìn thấy nữ nhi phản ứng ra sao, hẳn cần biết thái độ thực sự của Khoa Nhĩ Thấm, dù sao Mạnh Cổ Thanh mấy năm không trở về, sức ảnh hưởng ở bộ lạc thế nào cũng chưa biết. Nếu Khoa Nhĩ Thấm thật sự ủng hộ hẳn, thì thật sự là hung hăng đánh mặt Thuận Trị.

**Na Mộc Chung: là Chính thất của Lâm Đan Hãn () với danh hiệu Nang Nang Đại phúc tấn (). Có với Lâm Đan Hãn một con trai tên A Bố Nại ().*

Tái giá với Hoàng Thái Cực sau khi quân Mông Cổ đầu hàng.

Sau khi Hoàng Thái Cực xưng Hoàng đế, được phong Lâm Chỉ cung Quý phi ().

Sinh hạ Tương thân vương Bác Mục Bác Quả Nhĩ và Cố Luân Đoan Thuận Trưởng công chúa.

Mạnh Cổ Thanh cùng thương đội vội vàng gấp rút lên đường, dùng tốc độ nhanh nhất trở về Khoa Nhĩ Thấm. Khi nhìn thấy thảo nguyên quen thuộc, Mạnh Cổ Thanh cũng nhận không được đau khổ thành tiếng, nàng rất cuộc trở lại!

17. Chương 17

Edit: Lengkeng_Sophie

Sau khi người đứng đầu thương đội tại bãi kiến qua Ngô Khắc Thiện, liền nói rõ ràng tất cả những chuyện Mạnh Cổ Thanh gặp phải ở trong hoàng cung mấy năm nay. Bàn tay của Ngô Khắc Thiện đặt lên bàn gân xanh nổi đầy lên, cường chế lửa giận phân phó người an bài tốt cho thương đội, đợi người ngoài vừa ly khai, đứng dậy liền đập bàn!

“Đại Ngọc Nhi! Đại Ngọc Nhi người khá lắm! Người liền như vậy chăm sóc con gái ta?”

Ca ca Mạnh Cổ Thanh mặt đầy nộ khí, “Ngạch kì cát, chuyện này không thể liền thôi như vậy, tiểu tử thối kia hàng Mạnh Cổ Thanh của chúng ta làm trặc thất, còn vu hãm Mạnh Cổ Thanh vô năng, ghen tị, xa xỉ vô độ, hẳn là cánh cứng không đem chúng ta để vào mắt! Còn có cô cô, bà ta nói Mạnh Cổ Thanh không hiểu chuyện, không thích hợp làm hoàng hậu, rõ ràng là đang dối gạt chúng ta.”

Đệ đệ mới mười năm tuổi cũng đập cái chén, “Nghĩ muốn Khoa Nhĩ Thấm làm trợ lực lại sau lưng chúng ta khi dễ người, ngạch kì cát, con không đồng ý lại duy trì cô cô! Bọn họ vẫn muốn lại cưới một cô nương Khoa Nhĩ Thấm làm hoàng hậu, nghĩ thật hay!”

Ngô Khắc Thiện ánh mắt âm ngoan lợi hại, hay nắm tay đặt ở sau lưng, cắn răng cả giận nói: “Minh châu của Khoa Nhĩ Thấm chúng ta quyết không thể bị người như vậy khi dễ, cho dù là muội muội ruột của ta cũng không được.”

Mạnh Cổ Thanh chậm rãi ngẩng đầu nhìn bọn họ, trên mặt lộ ra nụ cười thật lòng. Nàng liền biết, người nhà sủng ái nàng nhất, bà cô cô kia một lần lại một lần hứa hẹn sẽ chiều cố nàng thật tốt, lại một lần lại một lần nhìn nàng bị khi dễ, nàng đã sớm muốn cùng bọn họ quyết liệt. Nay nàng rốt cuộc chân chính được sinh ra lần nữa.

Mạnh Cổ Thanh nói tỉ mỉ tình thế kinh thành cho Ngô Khắc Thiện nghe, đều trọng điểm cường điệu Hiếu Trang bị bệnh sẽ không bao giờ tốt lên. Thái độ Ngô Khắc Thiện trở nên càng thêm kiên quyết, kinh thành cách thảo nguyên quá xa, tuy rằng muội muội là thái hậu, cháu trai là hoàng đế, nhưng Khoa Nhĩ Thấm căn bản không được bao nhiêu chỗ tốt, đám hủi vô dụng như vậy không muốn cũng thể, ngược lại là hai năm gần đây trên thảo nguyên A Bố Nãi quật khởi càng đáng chú ý hơn.

Có người thương đội ở bên trong giật dây, Ngô Khắc Thiện cùng A Bố Nãi hữu hảo gặp nhau vài lần, mắt thấy bộ lạc của A Bố Nãi từ từ cường thịnh, Tô Tuyết Vân cùng Bác Quả Nhĩ lại cứu nữ nhi của ông ta, Ngô Khắc Thiện dần dần biểu đạt thiện ý, cùng A Bố Nãi kết làm liên minh. Chung quy bọn họ sinh hoạt trên thảo nguyên, cùng một bộ lạc cường đại kết minh mới là chỗ tốt lớn nhất đối với bọn họ. Cùng so sánh, Hiếu Trang hứa hẹn chút tốt đẹp kia căn bản chính là ảo ảnh bọt biển, hưởng chi Hiếu Trang cũng quản không được.

Như nay cường cường liên hợp, tựa hồ thu phục bộ lạc khác cũng không phải việc khó gì.

Khoa Nhĩ Thấm phái người vào trong kinh báo tin, nói người vốn định ra làm hoàng hậu sinh bệnh không cách vào kinh, mà Khoa Nhĩ Thấm lại không có cô nương nào vừa độ tuổi nữa.

Vừa có tin tức này, ở trên triều nhắc lên sóng to gió lớn. Khoa Nhĩ Thấm đây là cùng Thuận Trị trở mặt a! Chuyện Vĩnh Thọ cung bị cháy trước kia bị Thuận Trị mạnh mẽ áp chế lại bị lật ra, tấu chương như cánh hoa tuyết bay trên ngự án Thuận Trị, lần lượt thỉnh cầu hần nghiêm tra nguyên nhân Vĩnh Thọ cung đi lấy nước, cần phải nghiêm trị kẻ sau lưng sai sử chỉ nhn. Người từ quan ngoại vào, nói cái gì cũng không thể quên, để cho công chúa liền không minh bạch như vậy bị thiêu cháy.

Thuận Trị nổi giận dùng dùng ném toàn bộ tấu chương trên ngự án, quét rơi bên cạnh giá bút Nghiên Đài, trong mắt tràn đầy tơ máu, cầm cũng toát ra râu nhỏ màu xanh, nhìn qua mười phần chật vật. Hần đã bãi triều ba ngày, từ khi Khoa Nhĩ Thấm cho thấy thái độ, vào triều chỉ nhìn thấy vẻ mặt không tán đồng của các đại thần, phảng phất hần là hôn quân vô năng.

Ngô Lương Phụ thật cẩn thận quỳ trên mặt đất, sàu mi khổ kiểm khuyên nhủ: “Hoàng Thượng cần phải cẩn thận thân thể, không bằng nô tài hầu hạ Hoàng Thượng đi nghỉ tạm một phen.....”

“Nghỉ cái gì? Trẫm còn có tâm tư nghỉ ngơi gì nữa? Người xem xem bọn hần, khí thế bức người, cãi lại miệng thanh thanh vì tốt cho trẫm! Chuyện Vĩnh Thọ cung người rõ ràng tra qua, không liên quan tới Ô Vân Châu, bọn họ dựa vào cái gì sống chết bắt Ô Vân Châu không buông?” Thuận Trị đứng lên chỉ đồng tấu chương trên mặt đất, đầy mặt nộ khí, “Trong bụng Ô Vân Châu mang long tử đó, bọn họ dám can rõ như thế, này là đang ép trẫm! Là tạo phản!”

Đầu Ngô Lương Phụ rũ cẳng thấp, người khác không biết, hần còn có thể không biết sao, Đồng Ngạc Phi kia hoàn toàn không mang thai, đang lừa người ngoài mà thôi! Một Hoàng Thượng nói đúng lý hợp tình như thế. Kỳ thật trong lòng hần đã nhận định là Đồng Ngạc Phi làm, đáng tiếc lần này thật không tra được chứng cứ, hần cũng không biện pháp, nghĩ tới những ngày thê thảm gần đây, hần có một loại dự cảm không tốt, nhin không được thử nói: “Nếu Khoa Nhĩ Thấm bên kia nhất định muốn công đạo..... Nô tài lại đi thẩm tra, bảo đảm làm cho bọn họ khai ra kẻ phía sau màn, liền sợ người này..... Phải khiến các đại thần vừa lòng mới được.”

Thuận Trị ngưng một chút, lập tức hung ác trừng Ngô Lương Phụ, rống giận lên tiếng, “Người khiến trẫm oan uổng Ô Vân Châu đẩy nàng ra nhận lấy cái chết? Được lắm! Bọn họ cùng trẫm đối nghịch, con chó già nhà người cư nhiên cũng dám phản chủ? Người tin trẫm quát chết người hay không?”

Ngô Lương Phụ lập tức quỳ rạp trên mặt đất, sợ tới mức lạnh run, “Nô tài không dám, nô tài không dám, Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng tha tội a!”

Thuận Trị xông lên cho hần một trận quyền đâm chân đá, do không giải hận, lại đem toàn bộ phòng trong có thể đập, đập nát mới tính yên tĩnh xuống, quát lớn nói: “Cút! Đều cho trẫm cút!”

Đời phòng trong không ai, Thuận Trị mệt ngồi phịch trên mặt đất, từng ngum từng ngum thở dốc, vẻ mặt dữ tợn. Hần đã bị buộc đến cực hạn, tất cả mọi người đang đối nghịch với hần, hần mới là Hoàng Thượng, hần nói liền là thánh chỉ! Mấy lão bất tử kia cư nhiên dám liên hợp đến ép buộc hần, nghĩ hần sợ bọn họ sao?

Vẻ mặt nghiêm túc của Hiếu Trang chợt lóe qua trong đầu Thuận Trị, hấn lắc lắc đầu thật mạnh, nói cái gì cũng sẽ không đi tìm Hiếu Trang hỗ trợ, không thì vài năm kiên trì này của hấn tính cái gì? Hấn không tin không có Hiếu Trang hấn không làm được Hoàng đế, hấn không phải là hôn quân vô năng!

Thuận Trị nằm trên mặt đất không nghĩ ra chủ ý gì, dần dần cảm thấy hấn là Hoàng đế liền nên duy ngô độc tôn, dựa vào cái gì nhất định phải để ý đại thần ý tưởng? Huống chi chỉ là phế hậu chết ngoài ý muốn, đây là chuyện nhà hấn, không chấp nhận được người ngoài chạy vô quân! Ngay lúc hấn cảm xúc chậm rãi nhẹ nhàng, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, hấn vừa định sai người đem kẻ tranh cãi ầm ĩ chỉ nân xử tử, lập tức nghe được vài chữ “hoàng quý phi”, “sinh non”, mảy liền nhú lại.

“Ngô Lương Phụ –”

Thuận Trị giương giọng vừa kêu, Ngô Lương Phụ sợ tới mức run run, lão đảo bò lết liền xông vào, cẩn thận bồi cười hỏi, “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

Thuận Trị cả giận nói: “Bên ngoài là sao thế này?”

Ngô Lương Phụ quay đầu nhìn thoáng qua, đi tới bên cạnh Thuận Trị, nói nhỏ: “Hoàng Thượng, là thứ phi Trần thị không cẩn thận sinh non, vừa sinh hạ tiểu hoàng tử, hoàng quý phi nương nường..... đem tiểu hoàng tử ôm đi, cũng sinh non, còn..... đổi thay chết cho Hoàn thứ phi bên kia.”

Thuận Trị đứng dậy liền đập Ngô Lương Phụ một cái, cả giận: “Người làm đại tổng quản như thế nào? Lúc này còn khiến nường hồ nháo?”

Ngô Lương Phụ đau khổ, hấn dám ngăn đón sao? Lại nói lúc hấn biết đến Đồng Ngạc thị đã la hét ầm ĩ sinh non, hấn muốn áp cũng áp không xuống nổi! Hấn dám lấy đầu để đánh cược, Trần thị sinh non là Đồng Ngạc thị làm, đơn giản liền nghĩ có hoàng tử bằng thân, khiến chúng đại thần không dám lại mở miệng xử trí ả ta. Làm ầm ĩ đều là chủ tử, bị tội đều là nô tài a!

Thuận Trị khó chịu đi qua lại vài vòng, bỗng nhiên nhìn đến tấu chương trên đất hỗn độn. Nhớ tới ánh mắt “khinh thị khinh thường” của vài đại thần, trong lòng hấn đầy tức giận, hừ, lần này nếu là thỏa hiệp còn có uy nghiêm Hoàng Thượng cái gì nữa? Mấy người kia muốn hấn xử tử Ô Vân Châu, hấn càng phải bảo vệ nàng, Khoa Nhĩ Thấm không phải là cho mặt mũi, không biết xấu hổ sao? Đợi Ô Vân Châu lên làm hoàng hậu, xem vị cữu cữu ở Khoa Nhĩ Thấm hối hận thế nào!

Thuận Trị quyết định, xoay người liền đi nhanh tới cung của Ô Vân Châu. Ngô Lương Phụ cả kinh, trong lòng hồ nháo, lúc trước chủ tử cùng đại thần đối nghịch còn có Thái Hậu thu dọn cục diện rồi rầm, hiện tại Thái Hậu ngã ai còn có thể quản sự đây? Thật sự xong rồi!

Thuận Trị tâm ý kiên quyết, phối hợp Ô Vân Châu làm ra một bộ dáng *tình thâm tự hải (tình sâu như biển)*, từ chính ngộ đợi đến hoàng hôn, trong phòng rót cuộc truyền ra tiếng khóc trẻ con, mà Ô Vân Châu “sinh non” thiếu chút nữa mất mạng cũng được Thuận Trị vô hạn thương tiếc. Khi Thuận Trị ôm lấy đứa trẻ đang khóc, hưng phấn đương trường hạ chỉ, “Còn đây là con trai của người trăm yêu duy nhất, nay lập làm hoàng thái tử! Hoàng quý phi Đồng Ngạc thị, chọn ngày phong hậu!”

Thánh chỉ đặc biệt đơn giản, lại trong một đêm thối quét toàn bộ kinh thành.

Tô Tuyết Vân an bài tiểu cung nữ “không cẩn thận” nói lậu miệng, Hiếu Trang học máu ngất đi tại chỗ! Đợi Tô Ma luống cuống tay chân mời thái y xem qua cho Hiếu Trang, lại nghĩ truy cứu tiểu cung nữ mới phát hiện căn bản tìm không thấy người, bởi vì không ai thấy là ai nói, ngay cả giọng nói đều không giống, chỉ có thể sống chết mặc bay, trong lòng lại biết được đây này là có người đang đối phó Thái Hậu, càng lúc càng vội vàng xao động bất an.

Lúc Tô Tuyết Vân biết đến đang ở trong nhà Trịnh thân vương làm khách, hẹn vài gia quyến trọng thần liên lạc cảm tình, nghe được Ô Lan ở bên tai nàng nhỏ giọng nói chuyện hoàng thái tử, không nhịn được liền cười ra tiếng. Hiếu Trang ngã, Bác Quả Nhĩ càng ngày càng có khả năng, thái độ của mọi người càng kính sợ Tô Tuyết Vân. Thấy nàng cười đến cao hứng, liền đều mở miệng hỏi.

“Quý thái phi nương nương nhưng là có chuyện gì vui? Không biết có thể nói cho chúng thiếp nghe một chút hay không?”

“Quý thái phi nương nương nhất định là có việc gì vui đi?”

“Quý thái phi nương nương phải cho chúng thiếp cùng nghe với, dính không khí vui mừng nha.”

Tô Tuyết Vân cười đủ gât gât đầu với các nàng, “Không phải là việc vui sao? Vừa Hoàng Thượng hạ chỉ lập hoàng thái tử! Nghe nói muốn đại xá thiên hạ, mỗi người đều có thể dính vào không khí vui mừng!”

Mọi người hít ngược một hơi, hai mặt nhìn nhau, trong mắt tất cả đều là không thể tin. Hoàng thái tử! Không cần nghĩ sâu các nàng liền có thể đoán được Hoàng Thượng lập ai làm hoàng thái tử! Đồng Ngạc Phi kia xúc phạm làm nhiều người tức giận còn có thể được ân sủng này, Hoàng Thượng điên rồi sao? Đây là muốn triệt để cùng thảo nguyên quyết liệt?

Tô Tuyết Vân miệng mang ý cười nhấp trà, chậm rì rì tiếp tục nói: “Hoàng Thượng lần này song hỷ lâm môn, không chỉ được hoàng thái tử, còn phong hoàng quý phi làm hoàng hậu.” Nàng đứng dậy cười nói, “Canh giờ không sớm, bản cung muốn trở về bái trời đất, nói cho tiên hoàng chuyện đại hỷ sự này! Hoàng Thượng có tiền đồ, tiên hoàng rất vui vẻ, Thái Hậu biết cách dạy dỗ.”

Nhìn bóng dáng Tô Tuyết Vân rời đi, mọi người lần lượt đứng lên, dựa theo câu trào phúng cuối cùng kia của nàng, cảm giác mơ hồ minh bạch cái gì.

18. Chương 18: Thiếu

Nguồn khóa pass, cập nhật sau

19. Chương 19: Thiếu

Nguồn khóa pass, cập nhật sau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-dich>